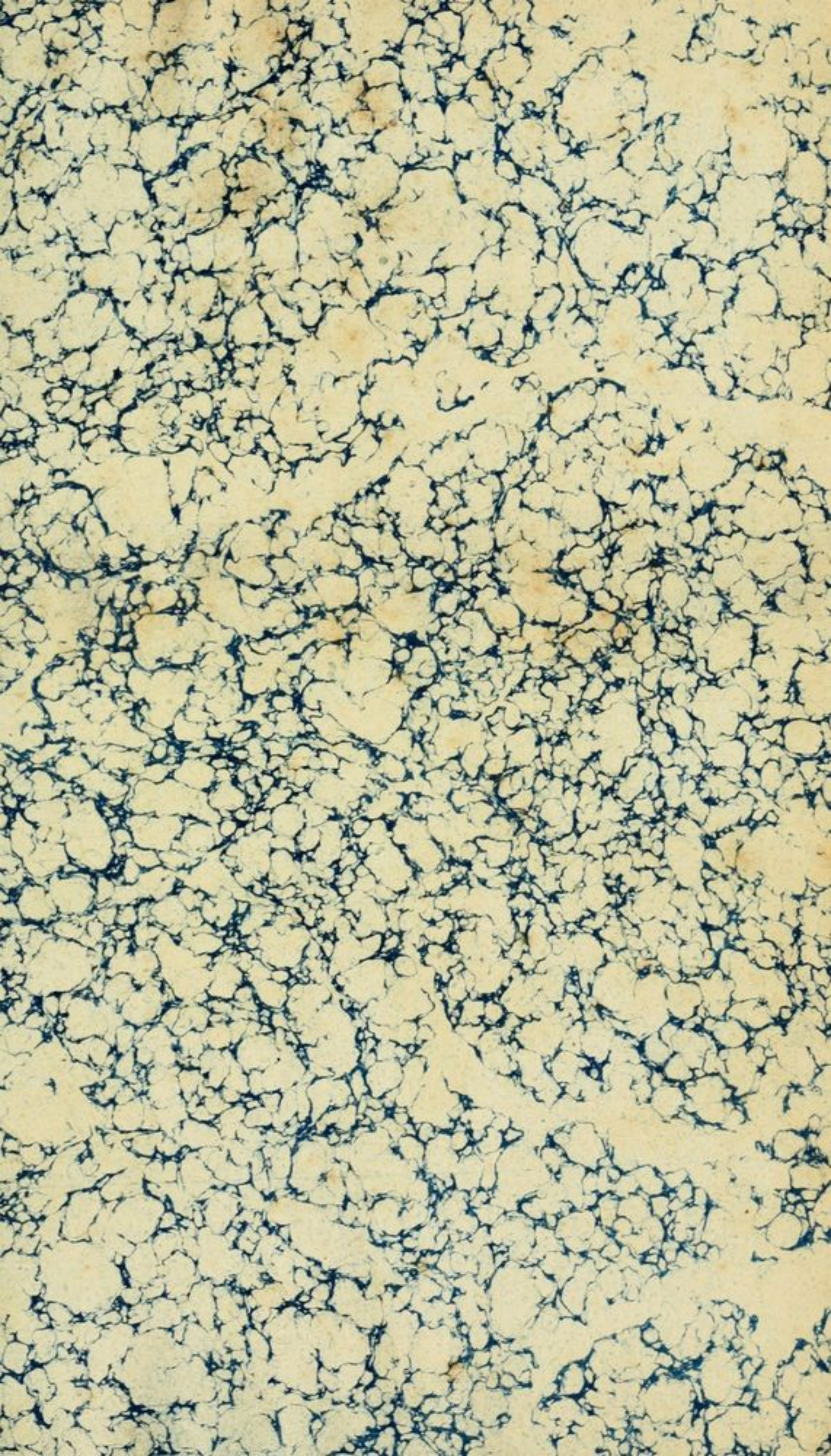

BOSTON PUBLIC LIBRARY

Purchased from the

Isaac & Clara Engel Family Fund

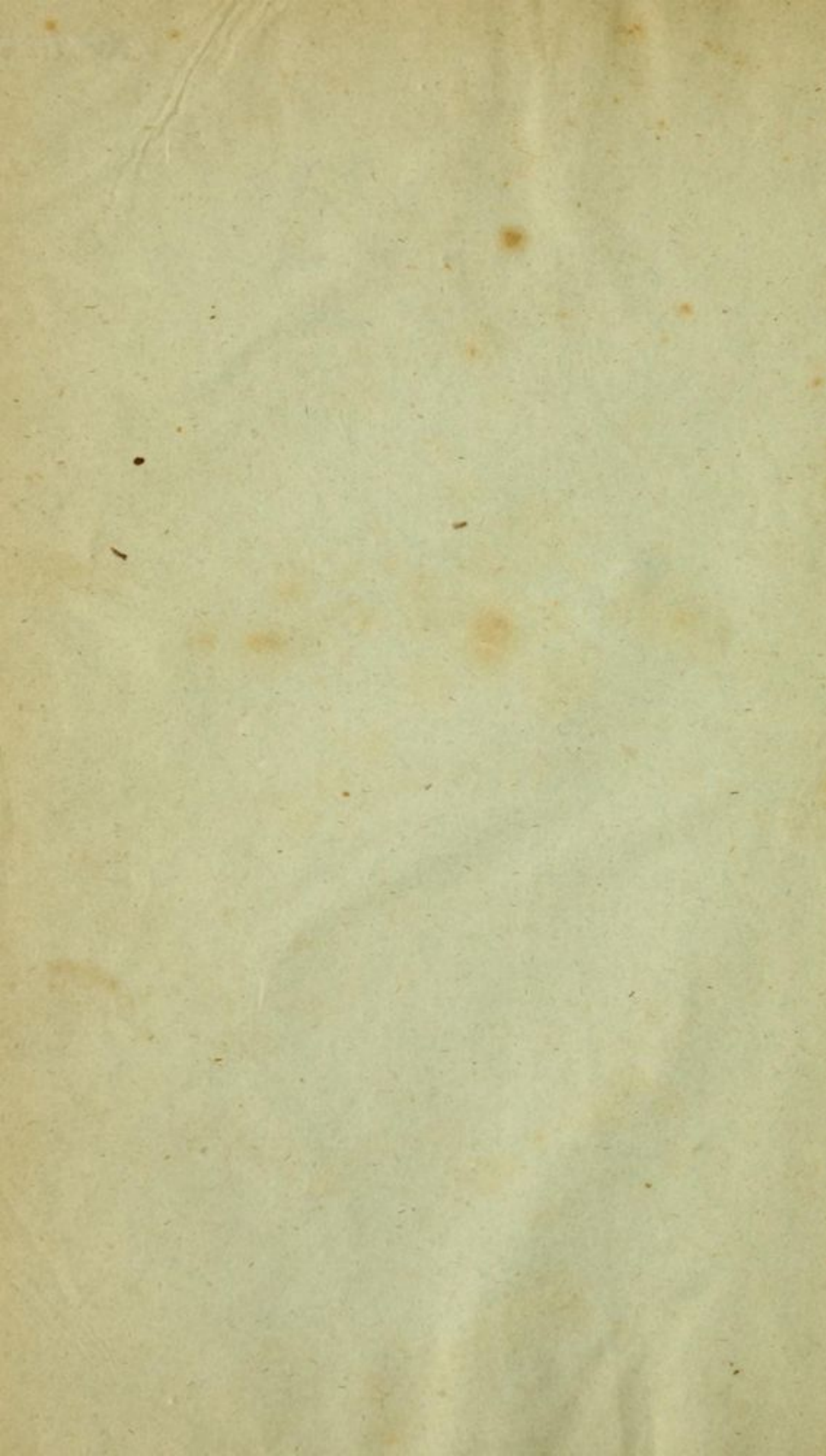

£15

Rate within.

Chord-barrel boards
will label.

~~XXI-9~~

La fable isopique $\mu\tau\epsilon$, à l'adresse du grand
 $\tau\omicron\sigma\sigma\iota$ $\tau\upsilon\epsilon\gamma\eta\nu\alpha\tau$, dit Elion, hist. Div. 2, 5, ne
se trouve pas dans ce recueil. Elle manque
également dans la $\tau\upsilon\nu\alpha\pi\omega\gamma\eta$ de Coray.

ΜΥΘΟΙ ΔΙΣΩΠΕΙΟΙ.

FABVLAE AESOPIAE

E

CODICE AVGVSTANO

NVNC PRIMVM EDITAE

CVM

FABVLIS BABRII CHOLIAMBICIS

COLLECTIS OMNIBVS

ET

MENANDRI SENTENTIIS SINGVLARIBVS

ALIQVOT ETIAM INEDITIS.

RECENSIT ET EMENDAUIT

IO. GOTTLÖB SCHNEIDER

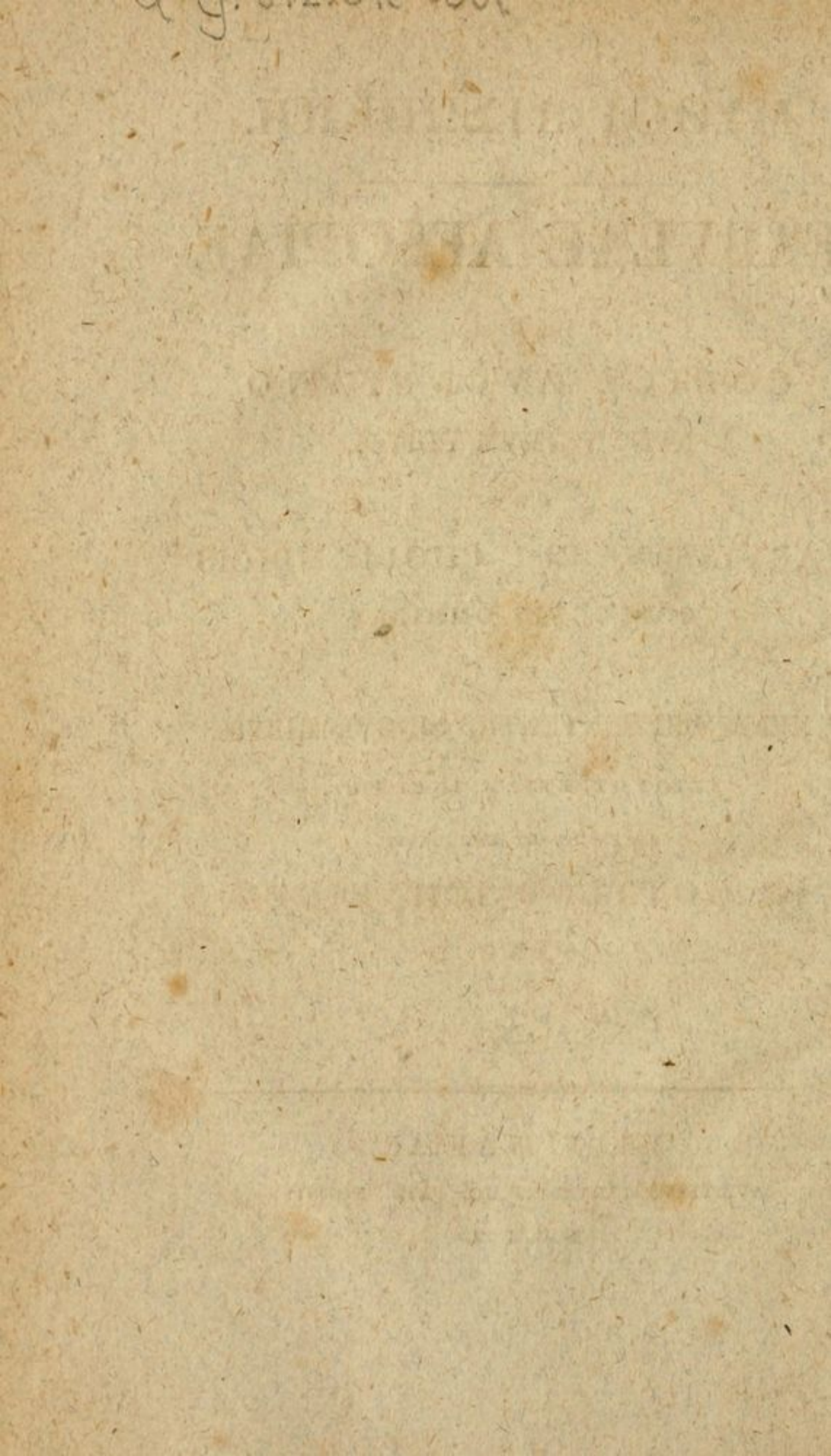
SAXO.

VRATISLAVIAE

SVMTIBVS LIBRARIAE IO. FRID. KORNII

F 8 I 2.

Handwritten text at the top edge, partially cut off.

VIRIS DOCTISSIMIS

AMICORVM PARI SINE PARE

IOANNI CASPARI FRIDERICO

M A N S O

PHILOS. DOCTORI GYMNASII ELISABETHANI

RECTORI ET PROFESSORI

ET

FRIDERICO IACOBS

CONSILIARIO REGIO

ACADEMIAE MONACENSIS SODALI

BIBLIOTHECAE DVCALI GOTHANAE PRAEFECTO

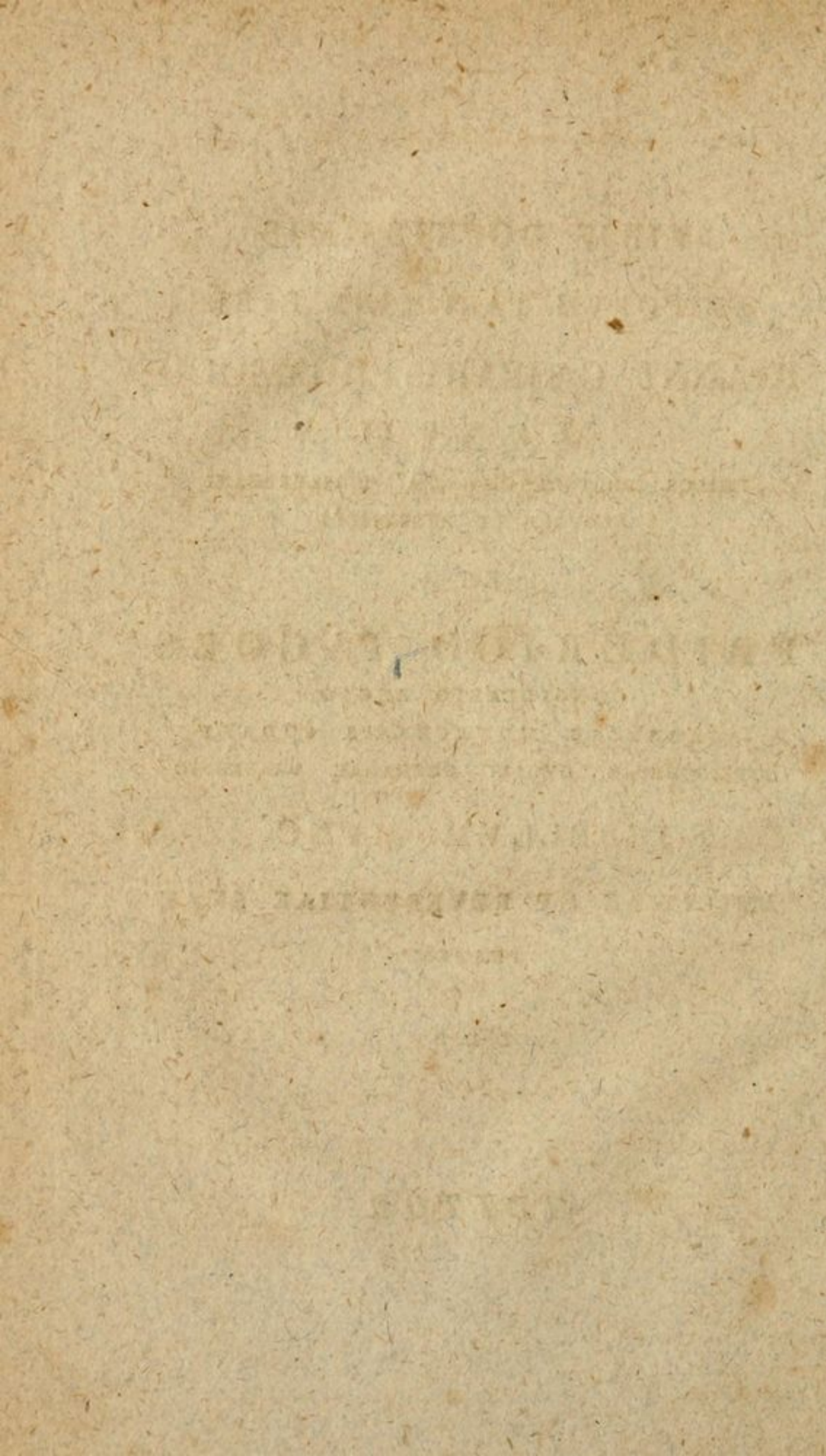
LIBELLVM HVNC

AMICITIAE ET REVERENTIAE SVAE

TESTEM

D. D. D.

EDITOR.

Accipe, quaeso, amicissime Manso, eo et vultu et animo, quo soles familiares Tuos excipere, munusculum hoc, quod debebam humanitati C. G. LESSINGII, cuius ego in notitiam domi Tuae primum veni, qui- que me munere Fabularum Aesopiarum, e reliquiis egregii fratris depromto, tanquam benevolentiae suae pignore, beavit. Inte- rim ad plures abiit vir humanissimus, no- bisque sui memoriam acerbissimam reliquit, quam tamen inter nos sancte colemus omnes, qui viri ingenium animumque candidissi- mum noscere et admirari potuimus. Ad- jeci Fabulis Aesopiis alia quaedam, quae ingenium Tuum omni litterarum antiqua- rum et recentiorum genere philosophiaeque

studiis excultum delectare possint: quibus ut diutissime viribus corporis integris frui, favoremque Tuum et amicitiam mihi porro exhibere velis, etiam atque etiam a Te peto.

Tibi vero, doctissime Iacobs, reduci in patriam, post satis diuturnam maris importuni jactationem, recuperatam in portu Lariium domesticorum quietem et tranquillitatem gratulor, quam maiore jam cum voluptate Musis et publico litterarum bono impendes. Deus ut Tibi diuturnam otii honestissimi usuram largiri velit, ex animo opto, mihi que ut porro faveas, oro Te atque obsecro. Ita valet.

PRAEFATIO.

Socratem refert Plato in carcere detentum ab Atheniensibus, animum ut oblectaret, Aesopeas fabulas, quas meminisset tum, versibus inclusas composuisse. Hoc exemplum deinde plures secuti fabulas, quae vulgo Aesopo adscriptae ferebantur, et quas ipsi ingenium Phrygis aemulati excogitaverant, vario metri genere reddere et condere conati sunt: inter quos fuit ante Augusti Caesaris aevum, quem solum hodie testimonio Iuliani Imperatoris Epist. 59, Apollonii et Suidae Grammaticorum cognitum habemus, Babrius, poeta Graecus. Alium non nominatum fabularum Aesopearum hexametris inclusarum scriptorem excerptis Suidas. Horum unum alterumque posterioribus seculis prosaica oratione aemulati reddere conati sunt scriptores plures vel adolescentes, qui puerili disciplinae fabellas adjuncta admonitione accommodare, vel ingenium et stilum varianda oratione exercere vellent. Ita enim Quinctilianus Instit. 1, 9. *Adjiciamus, inquit, eorum curae quaedam*

dicendi primordia, quibus aetates nondum rhetorem capientes instituant. Igitur Aesopi fabellas, quae fabulis nutricularum proxime succedunt, narrare sermone puro et nihil se supra modum extollente, deinde eandem gracilitatem stilo exigere condiscant: versus primo solvere, mox mutatis verbis interpretari, tum paraphrasi audacius vertere, qua et breviare quaedam et exornare, salvo modo poetae sensu, permittitur. Quod opus, etiam consummatis professoribus difficile, qui commode tractaverit, cuicumque discendo sufficiet.

Factum id etiam tempore labentis Graecitatis testantur collectiones fabularum Aesoppearum, quas Accursius, Rob. Stephanus, Neveletus, Rochefort, Matthaei, Tyrwhitt, et Fr. de Furia excussis bibliothecarum variarum libris scriptis publicarunt: quibus nunc accedunt Codicis Augustani fabulae a doctissimo I. I. Reiskio olim exscriptae. Tanta inest in hac farragine varietas et compositionis et dictionis, et tam valde singulae eiusdem argumenti fabulae inter se discrepant, ut ex uno omnes exemplo imitando ductas et expressas esse credere non liceat. Plurimas tamen e choliambis Babrii in prosaicam orationem translatas, et pro seculi more et interpretis

ingenio varie tractatas, paulatimque labe seculorum barbarorum infectas deformatasque fuisse post Bentleium diligentissime Tyrwhittus demonstravit. Is enim sagaciter investigavit libros tum scriptos tum editos, in quibus fabulae scriptae inventionis et orationis Babrianae tenorem et colorem servasse reperiuntur. Quibus accesserunt nuper aliquot fabulae ipsis Babrii verbis redditae, quas e codicibus scriptis Vaticanae bibliothecae exscriptas, in scius egregii ἐϋμαίου, Franc. de Furia Florentiae publicavit, mox in metra sua redegit egregius Adam. Coray, qui fabularum Aesopearum exempla graece scripta pleraque omnia in corpus unum collecta, emendata atque aucta nuper prodidit, ita ut et viri docti atque adolescentes habeant, in quo ingenium et criticam artem exercere, hi vero tum inventionis tum orationis varia genera pernoscere et aestimare discant. Pertinent ad operam meam maxime Fabulae e Codice Florentino publicatae, quas Montefalconii iudicio confisus editor tales praedicavit in elogio libri, quales ante Planudem ferebantur, ut inventionis atque orationis elegantiam commendaret. Insunt sane aliquot exempla orationis atque inventionis emendatioris, quam in fabulis Accursianis, quas Planudi monacho adscribere

viri docti solent: concinunt aliae fere ad verbum cum Neveletianis et nostris e libro Augustano exscriptis: multae tamen, verbis aliquot probis Babrianae vel antiquioris dictionis servatis, ineptis interpretationibus interpolatae, et semibarbara dictione contaminatae et conspurcatae inveniuntur. Contra liber Augustanus majorem fere ubique et inventionis et orationis antiquitatem prae se fert: cujus praestantiam jam olim praedicaverat vir in hoc genere poeseos ipse et auctor probatissimus et iudex intelligentissimus, G. EPHR. LESSING in Symbolis litterariis depromptis e bibliotheca Guelferbytana I. p. 72. Is enim apographum libri nactus a Io. Iac. Reiskio fabulas cum editis a Neveleto et Hudsono comparaverat. Hoc exemplum cum apposis viri ingeniosissimi annotationibus post mortem ejus pervenit ad fratrem doctissimum, monetae Silesiacae Vratislaviae praefectum, CAR. GOTTHILF LESSINGIUM, qui mihi librum, benevolentiae et amicitiae recens contractae pignus, liberaliter oblatum concessit. Aliud apographum, factum a GEORG. FR. BENEKE, asservatumque in Bibliotheca Goettin-gensi, tractavit IMM. G. HUSCHKE, qui fabulas aliquot novi argumenti primus inde publicavit codicemque ipsum descripsit in

Dissertatione de Fabulis Archilochi, inserta Miscellaneis Philologicis Augusti Matthiae, Altenburgi 1805. I. p. 9. seqq. unde repetitas corpori fabularum Aesopearum graecarum doctissimus amicissimusque Coray inseruit. Iam antea Codicem Augustanum tractaverat, eumque accurate descripsit Io. Mich. Heusinger in Praefatione ad Iuliani Caesares Gothae anno 1736 editos et in Dissert. de Aesopi fabulis no. 4. Idem deinde in Praefatione ad repetitam Hudsonianae Collectionis editionem, factam Isenaci 1756 et recognitam ibidem anno 1776, haec de Codice Augustano pronunciauit: *Operae tamen pretium faciet, quicumque posthac totius codicis hujus, qui non eruditos tantum sed acres acutosque oculos postulat, describendi molestiam devorabit.* Filius ejus inde descripserat Fabulas tres, nobis numero 77, 180 et 222 signatas, quarum mediam, brevissimam omnium et insulsissimam, in Praefatione appositam neglexit vel oblitus est Gallus egregius CORAY, qui duas alteras recepit in Corpus Fabularum Aesopiarum. Insignem scripturae varietatem in media non mirabitur, qui Heusingeri patris verba de difficili Codicis scriptura consideraverit.

In Babrii Choliambis, quos e Codicibus Vaticanis cum Fabulis Aesopiis Florentinis

publicavit Franc. de Furia, reconcinnandis ad-
 juvit me **BYTTMANNI** mei et doctissimi
NIEBVHRII ingenium, quibus debetur
 quicquid a me bene administratum aequi ju-
 dices probabunt. Fabulae Babrianae quae non
 seorsum positae sunt, earum fere lacera tan-
 tum fragmenta supersunt, quae collecta e
Tyrwhitti collectione et aucta ad suam quae-
 que fabulam in annotationibus apposui, quae
 mihi e Babrio excerpta aut ab eodem tractata
 fuisse videbatur. Eodem consilio Fabulis
Augustanis in titulo apposui notitiam colle-
 ctionum diversarum, ubi eadem fabula ver-
 bis diversis fuit narrata. **N.** significat Neve-
 leti Collectionem, **H.** Hudsonianam ab
Hauptmanno et **Heusingero** repetitam, **Sy.**
 vel **S.** Syntipae Fabulas a Christiano Matthaei
 editas, **Fl.** Florentinas a Fr. de Furia publi-
 catas. **COR.** significat collectionem omnium
Aesopiarum Fabularum graecarum ab egregio
AD. CORAY publicatam.

De Auctario **MENANDRI** Sententiarum
 singularium ne mireris, lector, breviter nar-
 rabo, qui factum sit, ut eas fabulis Aesopiis
 comites dare non dubitarem. Cum Augusta-
 nis Fabulis mihi e reliquiis fraternis dederat
Lessingius utendas schedas, quas a **I. FR.**
HEVSINGERO conscriptas esse suspicor.

Huic Codicem Guelferbytanum perlustrandum et cum editis Menandri fragmentis comparandum tradiderat magnus LESSINGIVS, tum Bibliothecae Guelferbytanae praefectus. Notitiam Codicis vir doctus haec posuit: „Est inter Gudianos numero 59 signatus, chartaceus, foliis 10 constans, quorum in singulis paginis versus 12 aut 13 perscripti leguntur manu satis elegante. Non plures ibi sunt versus quam 217. Titulus in primo folio habet *Τῶν Μαινάνδρου γνῶμαι*. In altero est *Μαινάνδρου Γνῶμαι*. Alia vel temporis vel loci nota non adest.“ Hoc codice jam olim usus I. A. Fabricius Bibliothecae Gr. libri II. c. 22. scripserat: *Pleraque Monosticha, quae apud Grotium sine nomine leguntur, ad Menandrum referenda esse, intellexi e collectione sententiarum Menandri Alphabetica, quam manu exaratam evolvi in Bibliotheca Gudiana.* Ad quem locum Harlesius annotavit, eadem narrari in Actis Eruditorum Lipsiens. anni 1710 p. 113. Sed idem Fabricius libri II. c. 11. p. 742. novae editionis inter collectores sententiarum comicorum nominat *Hieronymum Spartanum* in libello MSS. cui titulus: *Ἐκ τῶν Μαινάνδρου γνῶμαι μονόστιχοι, quem sine nomine auctoris evolvere me memini in bibliotheca Gudiana.* Ad quem locum anno-

tatio Harlesii memorat e Codice Vindobonensi CCXLIV no. 13. teste Lambecio in Comment. et Tom. V. p. 237. ed. Kollarii titulum: *Γνώμαι μονόστιχοι Μενάνδρου.*

Desiderio meo librum Vindobonensem comparandi humanissime satisfacit opera viri doctissimi B. ΚΟΡΙΤΑΡ, Bibliothecae Imperialis Scriptoris, cujus nomen et ingenium edita anno 1808 Linguae Slavorum Grammatica et cum graeca comparatione inclaruit. Praeter Codicem enim Lambecii no. 244. Nesselii 277. 4to. fol. 65. 66. comparavit etiam alterum in eadem bibliotheca repositum, a Lambecio inter Codices Theologicos graecos numero 320, a Nesselio 128 signatum. Ille inscriptum habet *Γνώμαι μονόστιχοι Μενάνδρου*, sed imperfectus desinit in littera O nec ullum scribae nomen subscriptum habet. Versus sunt in eo omnes ex ordine litterarum alphabeti scripti 438. Alter inscriptum habet: *Ἀρχὴ Μενάνδρου τοῦ σοφοῦ παραινέσεις κατὰ στοιχεῖον.* Multo brevior, pergit tamen per omnes litteras usque ad extremam: continet versus 197: neque ullum scribae vel collectoris nomen subscriptum aut praescriptum habet. Itaque miror, unde Fabricius nomen *Hieronimi Spartani* collectoris fuerit expiscatus. Ordinem alphabeticum non mirabun-

tur, qui Fabulas etiam Aesopias eodem ordine digestas meminerint. Extant etiam in Ioannis Stobaei Florilegio et Eclogis sententiae monostichi sine nomine auctoris ordine alphabetico litterarum initialium digestae. In extremo Florilegii Titulo tertio positae sunt sententiae 8 monostichi, adjecto Menandri auctoris nomine, quas sine varietate repetiit SCHOW p. 107, quarum duae non insunt in opusculis Guelferbytano et Vindobonensibus: habent haec contra alias, quas in Grotii Excerptis reperire non potuit HEUSINGER, nec ego in Ioannis Stobaei libris editis: Grotii enim Excerpta ad manus, cum haec scriberem, non habebam. De Menandri auctoritate dubitare in universum cogit nos incerta fides collectoris et librorum editorum et scriptorum Ioannis Stobaei, qui nomina auctorum in margine adscripta saepissime et miris modis variant. Accedit in his ipsis sententiis, quas e simili Codice olim Aldus Manutius primus, omisso tamen Menandri nomine, vulgavit, testimonium scriptorum veterum, qui plures sententias Menandro hic tributas aliis poetis adscribunt.

Poterunt haec omnia a me in unum corpus collecta inservire puerorum et adolescentium ingeniis in graeco sermone erudiendis

variaque ratione exercendis, et multo quidem commodius et rectius, quam videmus in Fabulis Aesopiis barbaro sermone scriptis, quae hucusque per scholas Europae dominatae sunt. Nec deerit occasio legendis Babrii Choliambis et Menandri sententiis ingenium juvenile investigandae et noscendae naturae poeseos adsuafacere.

Scribebam Vratislaviae IV. a. d. Non. Apriles MDCCCXII.

Io. Gottlob Schneider,

Saxo.

I. Ἀετὸς καὶ Ἀλώπηξ. (N. 1. Fl. 1. Sy. 24.
Cor. 280.)

Ἀετὸς καὶ ἀλώπηξ φιλεῖν ἀλλήλους συνθέμενοι, πλησίον ἑαυτῶν οἰκεῖν διέγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας τὴν συνήθειαν ποιούμενοι. Καὶ δὴ ὁ μὲν ἀναβάς ἐπὶ τι περίμηκες δένδρον ἐνεοττοποίησατο· ἡ δὲ εἰσελθοῦσα εἰς τὸν ὑποκείμενον θάμνον ἔτεκεν. Ἐξελθούσης δὲ ποτε αὐτῆς ἐπινομήν, ὁ αἰετὸς ἀπορῶν τροφῆς, καταπτάς εἰς τὸν θάμνον, καὶ τὰ γεννήματα ἀναρπάσας, μετὰ τῶν αὐτοῦ νεοττῶν κατεθοινήσατο. Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἐπανελθοῦσα ὡς ἔγνω τὸ πραχθέν, οὐ μᾶλλον ἐπὶ τῷ τῶν νεοττῶν θανάτῳ ἐλυπήθη, ὅσον ἐπὶ τῷ τῆς ἀμύνης ἀπόρῳ· χερσαία γὰρ οὔσα πτηνὸν διώκειν ἠδυνάτει. Διὸ πόρρωθεν στᾶσα, ὃ μόνον τοῖς ἀσθενέσι καὶ ἀδυνατοῖς ὑπολείπεται, τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο. Συνέβη δ' αὐτῷ τῆς εἰς τὴν φιλίαν ἀσεβείας οὐκ εἰς μακρὰν δίκην ὑπελθεῖν· θυόντων γάρ τινων αἴγα ἐπ' ἀγροῦ, καταπτάς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ σπλάγχνον ἐκ πυρὸς ἀνήνεγκεν· οὐ κομισθέντος εἰς τὴν καλιὰν, σφοδρὸς ἐμπεσῶν ἄνεμος ἐκ λεπτοῦ καὶ παλαιοῦ κάρφους λαμπρὰν φλόγα ἀνῆψε· καὶ διὰ τοῦτο κατὰφλεχθέντες οἱ νεοττοὶ (καὶ γὰρ ἦσαν ἔτι πτηναί

ἀτελεῖς,) ἐπὶ τὴν γῆν κατέπεσον. Καὶ ἡ ἀλώπηξ προσδραμοῦσα ἐν ὄψει τοῦ ἀετοῦ πάντας αὐτοὺς κατέφαγεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτε οἱ φιλίαν παρασπονδοῦντες, καὶ τὴν τῶν ἠδικημένων ἐκφύγωσι κόλασιν δι' ἀσθένειαν, ἀλλ' οὖν γε τὴν ἐκ θεοῦ τιμωρίαν διακρούονται οὐδ' ὄλως.

II. Ἀετὸς καὶ Κολιοὺς καὶ Ποιμὴν. (N. 207. Fl. 5. Sy. 10.)

Ἀετὸς καταπτάς ἀπὸ τινος ὑψηλῆς πέτρας ὄρνα ἤρπασε· κολιοὺς δὲ τοῦτον θεασάμενος διὰ ζῆλον τοῦτον μιμήσασθαι ἤθελε. Καὶ δὴ καθείς ἐαυτὸν μετὰ πολλοῦ ῥοίζου ἐπὶ κριὸν ἠνέχθη· ἐμπαρέντων δ' αὐτῷ τῶν ὀνύχων τοῖς μαλλοῖς, ἐξαρθῆναι μὴ δυνάμενος ἐπερῦσσετο, ἕως ὃ ποιμὴν, τὸ γεγονός αἰσθόμενος, προσδραμὼν συνέλαβεν αὐτὸν, καὶ περικόψας αὐτοῦ τὰ ὀξύπτερα, ὡς ἐσπέρα κατέλαβε, τοῖς αὐτοῦ παισὶν ἐκόμισε. Τῶν δὲ πυνθανομένων, τί ἂν εἴη τὸ ὄρνεον, ἔφη, ὡς μὲν ἐγὼ σαφῶς οἶδα, κολιοὺς, ὡς δὲ αὐτὸς βούλεται, ἀετός.

Οὕτως ἡ πρὸς τοὺς ὑπερέχοντας ἄμιλλα πρὸς τῷ μηδὲν ἀνύειν καὶ ἐπὶ συμφοραῖς προσκτᾶται γέλωτα.

III. Ἄετος καὶ Κάνθαρος. (Nev. 2.)

Ἄετος λαγῶν ἐδίωκεν· ὁ δὲ ἐν ἐρημίᾳ τῶν βοηθησόντων ὑπάρχων, ὃν μόνον ὁ καιρὸς παρέσχε κανθάρων ἰδῶν, τοῦτον ἰκέτευεν. Ὁ δὲ, παραθαρόντας αὐτὸν, ὡς ἐγγὺς ἐλθόντα τὸν αἰετὸν ἐθεάσατο, παρεκάλει μὴ ἀπάγειν αὐτοῦ τὸν ἰκέτην· καὶ κεῖνος ὑπεριδὼν τὴν σμικρότητα, ἐν ὄψει κανθάρου τὸν λαγῶν κατεθουήσατο. Ὁ δὲ ἀπ' ἐκείνου μνησικακῶν διετέλει, παρατηρούμενος τοῦ αἰετοῦ τὰς καλιὰς, καὶ εἶποτε ἐκεῖνος ἔτικτε, μετάρσιος διαιρόμενος ἐκύλιε τὰ ὠὰ καὶ κατέασσε, μέχρις οὗ πανταχόθεν ἐλαυνόμενος ὁ αἰετὸς ἐπὶ τὸν Δία κατέφυγεν, (ἐστὶ δὲ τοῦ Διὸς ἱερὸς ὁ ὄρνις,) καὶ αὐτοῦ ἐδεήθη, τόπον αὐτῷ πρὸς νεοττοποιΐαν ἀσφαλῆ παρασχεῖν. Τοῦ δὲ Διὸς ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ τίκτειν ἐπιτρέψαντος αὐτῷ, ὁ κανθάρους τοῦτο ἔωρακῶς, κ' ἔπρου σφραῖραν ποιήσας ἀνέπτυ· καὶ γενόμενος κατὰ τοὺς τοῦ Διὸς κόλπους, ἐνταῦθα καθῆκεν. Ὁ δὲ Ζεὺς ἀποδύσασθαι τὴν κόπρον βουλόμενος, ὡς διανέστη, ἔλαθεν ἀπορρίψας τὰ ὠὰ· ἀπ' ἐκείνου τε φασὶ, περὶ ὃν καιρὸν οἱ κανθαροὶ γίνονται, τοὺς αἰετοὺς μὴ νεοττεύειν.

Ὁ λόγος δηλοῦ, μηδενὸς καταφρονεῖν, λογιζομένους, ὅτι οὐδεὶς οὕτω ἐστὶν ἀδύνατος, ὡς προπηλακισθεὶς μὴ δύνασθαι αὐτὸν ἐκδικῆσαι.

IV. Ἀηδῶν καὶ Τέραξ. (Nev. 3. Fl. 2.)

Ἀηδῶν ἐπὶ τινος ὑψηλῆς δρυὸς καθημένη κατὰ τὸ σύνηθες ἦδεν· ἰέραξ δὲ αὐτὴν θεασάμενος, ὡς

ἠπόρει τροφῆς, ἐπιπτάς συνέλαβεν· ἡ δὲ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι ἐδέετο μεθεῖναι αὐτήν, λέγουσα, ὡς οὐχ ἱκανή ἐστὶν ἰέρακος γαστέρα αὐτὴ πληρῶσαι, δεῖ δὲ αὐτὸν, εἰ τροφῆς ἀπορεῖ, ἐπὶ τὰ μείζονα τῶν ὀρνέων τρέπεσθαι. Καὶ ὃς ὑποτυχὼν εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε ἀπόπληκτος ἂν εἶην, εἰ τὴν ἐν χερσὶν ἔτοιμην βορὰν ἀφείς τὰ μηδέπω φαινόμενα διώκοιμι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὡς οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀλόγιστοί εἰσιν οἱ δι' ἐλπίδα μειζόνων πραγμάτων τὰ ἐν χερσὶν ὄντα προῖενται.

V. Χρεωφειλέτης. (Nev. 294.)

Ἀθήνησιν ἀνὴρ χρεωφειλέτης ἀπαιτούμενος ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ τὸ χρέως τὸ μὲν πρῶτον παρεκάλει ἀναβολὴν αὐτῷ παρασχέσθαι, ἀπορεῖν φάσκων· ὡς δ' οὐκ ἔπειθε, προσαγαγὼν ἓν, ἣν μόνην εἶχε, παρόντος αὐτοῦ ἐπώλει. Ὠνητοῦ δὲ προσελθόντος καὶ διερωτῶντος, εἰ τοκάς ἢ ὅς εἴη, ἐκεῖνος ἔφη, μὴ μόνον αὐτὴν τίκτειν, ἀλλὰ καὶ παραδόξως· τοῖς μὲν γὰρ μυστηρίοις θήλεα ἀποκύειν, τοῖς δὲ Παναθηναίοις ἄρσενά· τοῦ δὲ ἐκπλαγέντος πρὸς τὸν λόγον, ὁ δανειστής εἶπεν· ἀλλὰ μὴ θαύμαζε· αὕτη γὰρ σοὶ καὶ Διονυσίοις ἐρίφους τέξεται.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ διὰ τὸ ἴδιον κέρδος οὐκ ὀκνοῦσιν οὐδὲ τοῖς ἀδυνάτοις ψευδομαρτυρεῖν.

VI. Αἰγοβοσκὸς καὶ Αἴγες. (N. 155.)

Αἰπόλος τὰς αἴγας αὐτοῦ ἐπὶ νομὴν ἀπελάσας ὡς ἐθεῖτο ἀγρίαις αὐτὰς ἀναμιγείσας, ἐσπέρας

πιλαβούσης πάσας εἰς τὸ ἑαυτοῦ σπήλαιον εἰσή-
 λασε. Τῇ δ' ὑστεραία χειμῶνος πολλοῦ γενομένου,
 μὴ δυνάμενος ἐπὶ τὴν συνήθη νομὴν αὐτὰς παρα-
 γαγεῖν, ἔνδον ἔστησε μένειν, ταῖς μὲν ἰδίαις με-
 τρίαν τροφήν παραβαλὼν πρὸς μόνον τὸ μὴ λι-
 μώττειν, ταῖς δὲ ὀθνεῖαις πλείονα περισωρεύων
 πρὸς τὸ καὶ αὐτὰς ἐξιδιοποιήσασθαι. Πάυσαμέ-
 νου δὲ τοῦ χειμῶνος ἐπειδὴ πάσας ἐπὶ νομὴν ἐξή-
 γαγεν, αἱ ἄγριαι ἐπιλαβόμεναι τῶν ὀρῶν ἔφευγον.
 Τοῦ δὲ ποιμένος ἀχαριστίαν αὐτῶν κατηγοροῦν-
 τος, εἰ περιττοτέρας αὐταὶ ἐπιμελείας ἐπιτυχοῦσαι
 καταλείπουσιν αὐτὸν, ἔφασαν ἐπιστραφεῖσαι,
 Ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο μᾶλλον φυλαττόμεθα·
 εἰ γὰρ ἡμᾶς τὰς χθές σοι προσεληλυθυίας μειζό-
 νως τῶν πάλαι σὺ προετίμησας, δῆλον ὅτι, εἰ καὶ
 ἕτεραί σοι μετὰ ταῦτα προσπελάσουσιν, ἐκείνας
 ἡμῶν προκρινεῖς.

Ὁ λόγος δηλοῖ μὴ δεῖν τούτων ἕνα . . συνίζεσθαι
 τὰς φιλίας, οἱ τῶν παλαιῶν φίλων ἡμᾶς τοὺς
 προσφάτους προτιμῶσι, λογιζομένους, ὅτι καὶ,
 κἄν ἡμῶν ἐγχρονιζόντων ἑτέροις φιλιάσωσιν, ἐκεί-
 νοις προκρίνουσιν.

VII. Αἰλουρος καὶ Ὄρνιθες. (N. 155. Fl. 14. et 157. Cor. 92.)

Αἰλουρος ἀκούσας ὅτι ἐν τινι ἐπαύλει ὄρνιθες
 νοσοῦσι, σχηματίσας ἑαυτὸν εἰς ἰατρὸν, καὶ τὰ
 τῆς ἐπιστήμης πρόσφορα ἀναλαβὼν ἐργαλεῖα, πα-
 ρεγένετο, καὶ σταῖς πρὸ τῆς ἐπαύλεως, ἐπυνθάνετο

αὐτῶν πῶς ἔχοιεν· αἱ δὲ ὑποτυχοῦσαι, καλῶς, ἔφασαν, ἐὰν σὺ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῆς.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ τοὺς φρο- νίμους οὐ λανθάνουσι, καὶ τὰ μάλιστα χρησιότητα ὑποκρίνονται.

VIII. Αἴσωπος ἐν ναυπηγίῳ. (Huds. 312.
Vat. 375.)

Αἴσωπός ποτε ὁ λογοποιὸς σχολὴν ἄγων εἰς ναυπήγιον εἰσῆλθε· τῶν δὲ ναυπηγῶν σκώπτόντων τε αὐτὸν καὶ ἐκκαλουμένων εἰς ἀπόκρισιν, ὁ Αἴσωπος ἔλεγε, Τὸ παλαιὸν χάος καὶ ὕδωρ γενέσθαι, τὸν δὲ Δία βουλόμενον καὶ τὸ τῆς γῆς στοιχείον ἀναδεῖξαι, παραινέσαι αὐτῇ, ὅπως ἐπὶ τρεῖς ἐκροφήσῃ τὴν θάλασσαν· καὶ κείνη ἀρξαμένη τὸ μὲν πρῶτον τὰ ὄρη ἐξέφηγεν, ἐκ δευτέρου δὲ ἐκροφήσασα καὶ τὰ πεδία ἀπεγύμνωσεν· ἂν δὲ δόξη αὐτῇ καὶ τὸ τρίτον ἐκπιεῖν τὸ ὕδωρ, ἄχρηστος ὑμῶν ἢ τέχνη γενήσεται.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοὺς κρείττονας χλευάζοντες λανθάνουσι μείζονας ἑαυτοῖς τὰς ἀνοίας ἐξ αὐτῶν ἐπισπώμενοι.

IX. Ἀλώπηξ καὶ Τράγος. (N. 4. et 284.
Fl. 4. Sy. 10.)

Ἀλώπηξ πεσοῦσα εἰς φρέαρ, ἐπάναγκες ἔμενε, πρὸς τὴν ἀνάβασιν ἀμηχανοῦσα· τράγος δὲ δίψῃ συνεχόμενος ὡς ἐγένετο κατὰ τὸ αὐτὸ φρέαρ, θεασάμενος αὐτὴν, ἐπυνθάνετο, εἰ καλὸν εἶη τὸ ὕδωρ· ἢ δὲ, τὴν δυστυχίαν ἀσμενισαμένη, πολλὰν ἐπαι-

νον τοῦ ὕδατος κατέτεινε, λέγουσα, ὡς χρηστὸν εἶη, καὶ καταβῆναι αὐτῷ παρήνει. Ὁ δὲ ἀμελετήτως κατῆλθε διὰ μόνην ἐπιθυμίαν, καὶ ἅμα τῷ τὴν δίψαν σβέσαι, μετὰ τῆς ἀλώπεκος ἐσκόπει τὴν ἀνοδον· καὶ ἡ ἀλώπηξ χρήσιμόν τι ἔφη ἐπινοηκέναι εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν· εἰ γὰρ θελήσεις τοὺς ἐμπροσθίους πόδας τῷ τοίχῳ προσερεῖσαι, ἐγκλίνας τὰ κέρατα, ἀναδραμοῦσα αὐτὴ διὰ τοῦ σοῦ νώτου καὶ σὲ ἀναβιβάσω. Τοῦ δὲ καὶ πρὸς τὴν δευτέραν παραίνεσιν ἐτοίμως ὑπηρέτησαντος, ἡ ἀλώπηξ ἀλλομένη διὰ τῶν σκελῶν αὐτοῦ ἐπὶ τὸν νῶτον ἀνέβη, καὶ ἀπ' ἐκείνου ἐπὶ τὰ κέρατα διερεισαμένη, ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ φρέατος ἀνελθοῦσα ἀπηλλάττετο. Τοῦ δὲ τράγου μεμφομένου αὐτὴν, ὡς τὰς ὁμολογίας παραβαίνουσαν, ἐπιστραφεῖσα εἶπεν, ὦ οὔτος, ἀλλ' εἰ τοσαύτας φρένας εἶχες, ὅσας ἐν τῷ πώγωνι τρίχας, οὐ πρότερον δὴ καταβεβήκεις, πρὶν ἢ τὴν ἀνοδον ἐσκέψω.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς φρονίμους δεῖ πρότερον τὰ τέλη τῶν πραγμάτων σκοπεῖν, εἴθ' οὕτως αὐτοῖς ἐγχειρεῖν.

X. Ἀλώπηξ καὶ Λέων. (N. 5. Fl. 7.)

Ἀλώπηξ μηδέποτε θεασαμένη λέοντα, ἐπειδὴ κατὰ τινα συντυχίαν ὑπήντησε, τὸ μὲν πρῶτον ἰδοῦσα οὕτως ἐξεταράχθη, ὡς μικροῦ ἀποθανεῖν· ἐκ δευτέρου δ' αὐτῷ ἐπιτυχοῦσα ἐφοβήθη· ἐκ τρίτου δὲ θεασαμένη οὕτω κατεθάρσθη, ὡς καὶ προσελθοῦσαν αὐτῷ διαλέγεσθαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνήθεια καὶ τὰ φοβερά τῶν πραγμάτων καταπραΰνει.

XI. Ἀλιεύς. (Nev. 130. Fl. 54.)

Ἀλιεύς αὐλητικῆς ἔμπειρος, ἀναλαβὼν τοὺς αὐλοὺς καὶ τὰ δίκτυα παρεγένετο εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ στὰς ἐπὶ τινος προβλήματος πέτρας τὸ μὲν πρῶτον ἦδε, νομίζων αὐτομάτους πρὸς τὴν ἠδυσφωνίαν τοὺς ἰχθύας ἐξελεύσεσθαι· ὡς δ' αὐτοῦ ἐπὶ πολὺ διατεινομένου οὐδὲν πέρας ἠνύετο, ἀποθέμενος τοὺς αὐλοὺς ἀνείλετο τὸ ἀμφίβληστρον, καὶ βαλὼν κατὰ τοῦ ὕδατος πολλοὺς ἰχθύας ἠγρευσεν. Ἐκβαλὼν δ' αὐτοὺς ἀπὸ τῶν δικτύων ἐπὶ τὴν ἡόνα, ὡς ἐθεάσατο ἀσπαίροντας, ἔφη· ὦ κάκιστα ζῶα, ὑμεῖς, ὅτε μὲν ἠύλουν, οὐκ ὠρχεῖσθε, νῦν δὲ, ὅτε πέπανμαι, τοῦτο πράττετε.

Πρὸς τοὺς παρὰ καιρὸν τι πράττοντας ὁ λόγος εὐκαιρος.

XII. Ἀλώπηξ καὶ Πάρδαλις. (N. 162. Fl. 15. Tyr. 135.)

Ἀλώπηξ καὶ πάρδαλις περὶ κάλλους ἠριζον· τῆς δὲ παρδάλεως παρ' ἕκαστα τὴν τοῦ σώματος ποικιλίαν προβαλλομένης, ἡ ἀλώπηξ ὑποτυχοῦσα ἔφη· Καὶ πόσον ἐγὼ σου καλλίων ὑπάρχω, ἥτις οὐ τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν πεποίκιλμαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοῦ σωματικοῦ κάλλους ἀμείνων ἐστὶν ὁ τῆς διανοίας κόσμος.

XIII. Ἀλιεῖς. (N. 15. Fl. 28.)

Ἀλιεῖς σαγήνην εἶλκον· βαρείας δ' αὐτῆς οὐσης, ἔχαιρον καὶ ὠρχοῦντο, πολλὴν εἶναι νομίζοντες τὴν ἄγραν· ὡς δὲ ἐλκύσαντες ἐπὶ τὴν ἡόνα τὸν μὲν ἰχθὺν ὀλίγον εὖρον, λίθων δὲ καὶ ἄμμων μεστήν τὴν σαγήνην, οὐ μετρίως ἐβαρουθύμουν, οὐχ οὕτω μᾶλλον ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι δυσφοροῦντες, ὅσον ὅτι καὶ τὰ ἐναντία προειλήφασιν. Εἷς δέ τις ἐν αὐτοῖς γηραιὸς ὢν εἶπεν, ἀλλὰ παυσώμεθα, ᾧ ἑταῖροι· χαρᾶς γὰρ ὡς ἔοικεν ἀδελφή ἐστὶν ἢ λύπη· καὶ ἡμᾶς ἔδει τοσαῦτα προησθέντας πάντως τι καὶ λυπηθῆναι.

Ἄτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ τοῦ βίου τὸ εὐμετάβλητον ὁρῶντας μὴ τοῖς αὐτοῖς αἰὲν πράγμασιν ἐπαγάλλεσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἐκ πολλῆς εὐδίας ἀνάγκη καὶ χειμῶνα γενέσθαι.

XIV. Ἀλώπηξ καὶ Πίδηκος. (Sy. 14. Cor. 374.)

Ἀλώπηξ καὶ πίδηκος ἐν ταύτῳ ὁδοιποροῦντες περὶ εὐγενείας ἤριζον· πολλὰ δὲ ἑκατέρων διεξιόντων, ἐπειδὴ ἐγένοντο κατὰ τινὰ τόπον, ἐνταῦθα ἀποβλέψας ἀνεστέναξεν ὁ πίδηκος· τῆς δ' ἀλώπεκος ἐρομένης τὴν αἰτίαν, ὁ πίδηκος ἐπιδείξας αὐτῇ τὰ μνήματα, ἔφη, Ἀλλ' οὐ μέλλω κλαίειν, ὁρῶν τὰς στήλας τῶν πατρικῶν μου ἀπελευθέρων καὶ δούλων; Καρκείνη πρὸς αὐτὸν ἔφη, Ἀλλὰ ψεύδου ὅσα βούλει· οὐδεὶς γὰρ τούτων ἀναστάς σε ἐλέγξει.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ ψευδολόγοι τότε μάλιστα καταλαξονεύονται, ὅταν τοὺς ἐλέγχοντας μὴ ἔχωσι.

XV. Ἀλώπηξ καὶ Βότρυς. (N. 59. Flor. 5. et 170.)

Ἀλώπηξ λιμώτιουσα ὡς ἐθεάσατο ἐπὶ τινος ἀναδενδράδος βότρυας κρεμαμένους, ἠβουλήθη αὐτῶν περιγενέσθαι, καὶ οὐκ ἠδύνατο· ἀπαλλαττομένη δὲ πρὸς ἑαυτὴν εἶπεν, ὄμφρακές εἰσιν.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι, τῶν πραγμάτων ἐφικέσθαι μὴ δυνάμενοι δι' ἀσθένειαν, τοὺς καιροὺς αἰτιῶνται.

XVI. Αἴλουρος καὶ Ἀλεκτρούων. (Nev. 6. Fl. 15.)

Αἴλουρος συλλαβὼν ἀλεκτρούονα, τοῦτον ἐβούλετο μετ' εὐλόγου αἰτίας καταδοιμήσασθαι, καὶ δὴ ἀρξάμενος κατηγόρει αὐτοῦ λέγων, ὀχληρὸν ἵναι τοῖς ἀνθρώποις νύκτωρ κεκραγότα, καὶ οὐδὲ ὕπνου τυχεῖν αὐτοὺς ἔωντα. Τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς ἐπ' ὠφελείᾳ αὐτῶν τοῦτο ποιεῖ· ἐπὶ γὰρ τὰ συνήθη τῶν ἔργων ἐγείρειν· ἐκ δευτέρου ἔλεγεν, ἀλλὰ καὶ ἀσεβῆς τε εἰς τὴν φύσιν καθέστηκας, καὶ ἀδελφαῖς καὶ μητράσιν ἐπεμβαίνεις. Τοῦ δὲ καὶ τοῦτο εἰς ὠφέλειαν τῶν δεσποτῶν προάπτειν φήσαντος· πολλὰ γὰρ ὡὰ τίκτεσθαι παρασκευάζω· διαπορηθεὶς ἐκεῖνος ἔφη, εἰάν οὖν σὺ ἀφορμὰς εὐρήσεις, ἐγὼ σὲ οὐ κατεδοῦμαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖν προελομένη, καὶ μὴ μετ' εὐλόγου προσχήματος δυνηθῆ, ἀπαρακαλύπτως πονηρεύεται.

XVII. Ἀλώπηξ κόλουρος. (N. 7. Fl. 6. Sy. p. XI.)

Ἀλώπηξ ὑπό τινος παγίδος τὴν οὐρὰν ἀποκοπεῖσα, ἐπειδὴ δι' αἰσχύνην ἀβίωτον ἠγεῖτο τὸν βίον ἔχειν, ἔγνω δεῖν καὶ τὰς ἄλλας ἀλώπεκας εἰς τὸ αὐτὸ προσαγαγεῖν, ἵνα τῷ κοινῷ πάθει τὸ ἴδιον ἐλάττωμα συγκρούσῃ. Καὶ δὴ ἀπάσας ἀθροίσασα παρήνει αὐταῖς τὰς οὐρὰς ἀποκόπτειν, λέγουσα, ὡς οὐκ ἀπρεπὲς μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ περισσόν τι αὐταῖς βάρος προσήρηται. Τούτων δέ τις ὑποτυχοῦσα ἔφη, ὦ αὐτὴ, ἀλλ' εἴ σοι μὴ τοῦτο συνέφερεν, οὐκ ἂν ἡμῖν αὐτὸ συνεβούλευσας.

Ὁ λόγος [δηλοῖ] πρὸς ἐκείνους, οἳ τὰς συμβουλίας ποιοῦνται τοῖς πέλας οὐ δι' εὐνοίαν, ἀλλὰ διὰ τὸ ἑαυτοῖς συμφέρον.

XVIII. Ἀλιεὺς καὶ Μαινίς. (N. 124. Fl. 20.)

Ἀλιεὺς καθὲς τὸ δίκτυον ἀνήγαγε μαινίδα· τῆς δὲ ἐκετενούσης αὐτὸν πρὸς τὸ παρὸν μεθεῖναι αὐτήν, ἐπειδὴ μικρὰ τυγχάνει, ὕστερον δὲ ἀξανθεῖσαν συλλαβεῖν εἰς μείζονα ὠφέλειαν, ὁ ἀλιεὺς εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε εὐηδέστατος ἂν εἶην, εἰ τὸ παρὸν κέρδος ἀφείς ἀδηλον ἐλπίδα διώκοιμι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι αἰρετώτερόν ἐστι κέρδος τὸ παρὸν, καὶ μικρόν ἢ, τοῦ προσδοκωμένου, καὶ μέγα ὑπάρχη.

XIX. Ἀλώπηξ καὶ Βάτος. (N. 8. Fl. 8.)

Ἀλώπηξ φραγμὸν ἀναβαίνουσα, ἐπειδὴ ὀλισθαίνειν ἔμελλε, βάτου ἐπελάβετο, ξυσθεῖσα δὲ τὸ πέλημα, καὶ δεινῶς διατεθεῖσα, ἠτιᾶτο αὐτήν, εἴ γε καταφυγοῦσα ἐπ' αὐτήν ὡς ἐπὶ βοηθὸν χείρονι αὐτῇ ἐχρήσατο καὶ τοῦ προκειμένου. Καὶ ἡ βάτος ὑποτυχοῦσα εἶπεν, ἀλλ' ἐσφάλῃς τῶν φρενῶν, ὦ αὐτή, ἐμοῦ ἐπιλαβέσθαι βουληθεῖσα, ἥτις πάντων ἐπιλαβέσθαι εἶωθα.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων μάταιοί εἰσιν ὅσοι τούτοις ὡς βοηθοῖς προσφεύγουσιν, οἷς τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἐστιν ἔμφυτον.

XX. Ἀλώπηξ καὶ Κροκόδειλος. (N. 9. Fl. 9.)

Ἀλώπηξ καὶ κροκόδειλος περὶ εὐγενείας ἤριζον πολλὰ δὲ τοῦ κροκοδείλου διεξιόντος περὶ τῆς τῶν προγόνων λαμπρότητος, καὶ τὸ τελευταῖον λέγοντος, ὅτι γεγυμνασιαρχηκότων ἐστὶ πατέρων, ἡ ἀλώπηξ ὑποτυχοῦσα ἔφη, ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἶπῃς, ἀπὸ τοῦ δέρματος φαίνῃ, ὅτι ἀπὸ πολλῶν εἰ γυμνασμάτων.

Οὕτω καὶ τῶν ψευδολόγων ἀνθρώπων ἔλεγχός ἐστι τὰ πράγματα.

XXI. Ἀλιεῖς. (N. 17. Flor. 35.)

Ἀλιεῖς ἐπ' ἄγραν ἐξελθόντες καὶ πολὺν χρόνον κακοπαθήσαντες οὐδὲν συνέλαβον καθεζόμενοι ἐν

τῆ νηϊ ἠθύμουν· ἐν τοσοῦτῳ δὲ θύγγος διωκόμενος
καὶ πολλῶ τῶ ῥοίζῳ φερόμενος ἔλαθεν εἰς τὸ σκά-
φος ἐναλλόμενος· οἱ δὲ συλλαβόντες αὐτὸν καὶ εἰς
τὴν πόλιν ἐλάσαντες ἀπημπόλησαν.

Οὕτω πολλάκις ἂ μὴ τέχνη παρέχει, ταῦτα τύ-
χη διεβράβευσε.

**XXII. Ἀλώπηξ καὶ Δρυτόμος. (N. 127.
Fl. 10.)**

Ἀλώπηξ κυνηγὸς φεύγουσα ὡς ἐθεάσατό τινα
δρυτόμον, τοῦτον ἐκέτευε κατακρούψαι αὐτήν· ὁ δ'
αὐτῇ παρήνεσεν, εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλύβην εἰσελ-
θοῦσαν κρυβῆναι. Μετ' οὐ πολὺ δὲ παραγενομέ-
νων τῶν κυνηγῶν καὶ τοῦ δρυτόμου πυνθανομένων,
εἰ τεθέαται ἀλώπεκα τῆδε παριοῦσαν, κἀκεῖνος
τῇ μὲν φωνῇ ἠρνεῖτο ἔωρακέναι, τῇ δὲ χειρὶ νεύων
ἐσήμαινεν ὅπου κατεκέκρυπτο. Τῶν δὲ οὐχ οἷς
ἔνευε προσσχόντων, ἀλλ' οἷς ἔλεγε πιστευσάντων,
ἡ ἀλώπηξ ἰδοῦσα αὐτοὺς ἀπαλλαγένας, ἐξέλθοῦ-
σα ἀπροσφωνητὶ ἐπορεύετο· μεμφομένου δ' αὐτήν
τοῦ δρυτόμου, εἶγε διασωθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ
φωνῆς αὐτήν ἠξίωσεν, ἔφη, Ἀλλ' ἔγωγε εὐχαρί-
στησα ἄν σοι, εἰ τοῖς λόγοις ὅμοια τὰ ἔργα τῶν
χειρῶν καὶ τοὺς τρόπους εἶχες.

Τούτῳ τῶ λόγῳ χρήσαιτ' ἄν τις πρὸς ἐκείνους
τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες τὰ μὲν χρηστὰ σαφῶς ἐ-
παγγέλλονται, ἔργα δὲ φαῦλα δρῶσιν.

XXIII. Ἀλεκτρούνες καὶ Πέρδιξ. (N. 10.
Fl. 16.)

Ἀλεκτρούνας τις ἐπὶ τῆς οἰκίας ἔχων, ὡς περιέτυχε πέρδικι τιθασσῶ πωλουμένῳ, τοῦτον ἀγοράσας ἐκόμισεν οἴκαδε, ὡς συντραφησόμενον· τῶν δὲ τυπτόντων αὐτὸν καὶ ἐκδιωκόντων, ὁ πέρδιξ ἐβαρουθύμει, νομίζων διὰ τοῦτο αὐτὸν καταφρονεῖσθαι, ὅτι ἀλλόφυλός ἐστι· μικρὸν δὲ [ὑστερον ὡς] ἐθεάσατο τοὺς ἀλεκτρούνας πρὸς ἑαυτοὺς μαχομένους, καὶ οὐ πρότερον ἀποσιάντας, πρὶν ἢ ἀλλήλους πατάξαι, ἔφη πρὸς ἑαυτὸν, Ἀλλ' ἔγωγε οὐκ ἄχθομαι ὑπὸ τούτων τυπτόμενος· ὁρῶ γὰρ αὐτοῖς οὐδὲ αὐτῶν ἀπεχομένους.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ῥάδιον τὰς ἐκ τῶν πέλας ὕβρεις οἱ φρόνιμοι δέχονται, ὅταν ἴδωσιν αὐτοὺς μηδὲ τῶν οἰκείων ἀπεχομένους.

XXIV. Ἀλώπηξ ἐξογκωθεῖσα τὴν γαστέρα.
(N. 161. Fl. 12. Cor. 158.)

Ἀλώπηξ λιμώττουσα ὡς ἐθεάσατο ἔν τινι δρυὸς κοιλώματι ἄρτους καὶ κρέα ὑπὸ τινων ποιμένων καταλελειμμένα, ταῦτα εἰσελθοῦσα κατέφαγεν· ἐξογκωθεῖσα δὲ τὴν γαστέρα, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο ἐξελεθεῖν, ἐστέναζε καὶ ὠδύρετο. Ἐτέρα δὲ ἀλώπηξ τῆδε παριοῦσα εἰσήκουσε αὐτῆς τῶν στεναγμῶν, καὶ προσελθοῦσα ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν· μαθοῦσα δὲ τὰ γεγενημένα, ἔφη πρὸς αὐτήν, Ἀλλὰ μενετέον σοὶ ἐνταῦθα, ἕως ἂν τοιαύ-

τη γένη, ὅποια οὔσα εἰσηλθες, καὶ οὕτω ῥαδίως ἐξελεύση.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὰ χαλεπὰ τῶν πραγμάτων ὁ χρόνος διαλύει.

XXV. Ἄλκυών. (N. 86.)

Ἄλκυών ὄρνεόν ἐστι φιλέρημον διὰ παντός ἐν θαλάττῃ διαιτώμενον. Ταύτην λέγεται τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένην ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις νεοττοποιεῖσθαι. Καὶ δὴ ποτε τίκτειν μέλλουσα παρεγένετο εἰς τι ἀκρωτήριον, καὶ θεασαμένη πέτραν ἐπὶ θαλάσῃ ἐνεοττοποιεῖτο ἐνταῦθα. Ἐξελθούσης δ' αὐτῆς ποτε ἐπὶ νομῆν, συνέβη τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρων πνευμάτων κυματωθεῖσαν ἐξαρθῆναι μέχρι τῆς καλιᾶς, καὶ ταύτην ἐπικλύσσασαν τοὺς νεοττοὺς διαφθεῖραι· καὶ ἡ ἄλκυών ἐπανελθοῦσα ὡς ἔγνω τὸ γεγονός, εἶπεν, Ἄλλ' ἔγωγε δειλαία, ἣτις τὴν γῆν ὡς ἐπίβοῦλον φυλαττομένη ἐπὶ ταύτην κατέφυγον, ἢ πολλῶ μοι γέγονεν ἀπιστοτέρα.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τοὺς ἐχθροὺς φυλαττόμενοι λανθάνουσι πολλῶ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίπτοντες.

XXVI. Ἄλιεύς. (N. 87.)

Ἄλιεύς ἐν τινι ποταμῶ ἠλίευε, καὶ δὴ καταιείνας τὰ δίκτυα ὡς περιέλαβεν ἑκατέρωθεν τὸ ῥεῦμα, προσδύσας κάλῳ λίθον, ἔτυπτε τὸ ὕδωρ,

ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες ἀπαραφυλάκτως τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. Τῶν δὲ περὶ τὸν τόπον οἰκούντων τις θεασάμενος αὐτὸν τοῦτο ποιοῦντα, ἐμέμφετο, ὡς τὸν ποταμὸν θολοῦντα καὶ μὴ εἶντα αὐτοῦς διαυγὲς ὕδωρ πίνειν· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, Ἄλλ' ἐὰν μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς ταράσσεται, ἐμὲ δεήσει λιμώττοντα ἀποθανεῖν.

Οὕτω καὶ τῶν πόλεων οἱ δημαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατρίδας εἰς στάσεις περιελάθωσιν.

XXVII. Ἀλώπηξ πρὸς μορμολύκειον. (N. 11. Fl. 11.)

Ἀλώπηξ διελθοῦσα εἰς πλάστου ἐργαστήριον, καὶ ἕκαστον τῶν ἐνόντων διερευνῶσα ὡς περιέτυχε τραγωδῶν προσώπων, τοῦτο ἐπάρασα εἶπεν, Οἷα κεφαλὴ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει.

Ὁ λόγος εὐκαιρος πρὸς ἄνδρα μεγαλοπρεπῆ μὲν σώματι, κατὰ ψυχὴν δὲ ἀλόγιστον.

XXVIII. Φέναςξ. (N. 18. Fl. 56.)

Ἀνὴρ πένης νοσῶν καὶ κακῶς διακείμενος ἠὔξατο τοῖς θεοῖς ἐκατόμβην τελέσαι, εἰ περισσειαν αὐτόν. Οἱ δὲ ἀπόπειραν αὐτοῦ ποιήσασθαι βουλόμενοι, ῥαῖσαι τάχιστα αὐτὸν παρεσκεύασαν· καὶ κείνος ἐξαναστὰς ἐπειδὴ ἀληθινῶν βοῶν ἠπόρει, στεατίνους ἑκατὸν πλάσας ἐπὶ τινος βωμοῦ κατέκαυσεν εἰπὼν, Ἀπέχετε τὴν εὐχὴν, ὦ δαίμονες. Οἱ δὲ θεοὶ βουλόμενοι αὐτὸν ἐν μέρει ἀντιβουκολῆσαι, ὄναρ αὐτῷ ἔπεμψαν, παραινοῦντες

ἔλθεῖν εἰς τὸν αἰγιαλόν· ἐκεῖ γὰρ εὕρησεις ἀττικάς μυρίας. Καὶ ὅς περιχαρῆς γενόμενος, δραμαῖος ἦκεν ἐπὶ τὴν ἡόνα, ἔνθα δὴ λησταῖς περιτυχῶν ἀπήχθη, καὶ ὑπ' αὐτῶν πωλούμενος εὔρε δραχμαῖς χιλίας.

Ὁ λόγος εὐκαιρος πρὸς ἄνδρα ψευδολόγον.

XXIX. Ἀνθρακεὺς καὶ Γναφεύς. (N. 12. Fl. 27.)

Ἀνθρακεὺς ἐπὶ τινος οἰκίας ἐργαζόμενος καὶ θεασάμενος γναφέα αὐτῷ παροικισθέντα, προσελθὼν παρεκάλει αὐτὸν, ὅπως σύνοικος αὐτῷ γένηται, διεξιὼν ὡς οἰκειότεροι ἀλλήλοις ἔσονται καὶ λυσιτελέστεροι διὰ μίαν ἑπαυλιν οἰκοῦντες. Καὶ ὁ γναφεύς ὑποτυχῶν ἔφη πρὸς αὐτὸν, Ἀλλ' ἔμοιγε παντελῶς τοῦτό ἐστιν ἀδύνατον· ὁ γὰρ ἐγὼ λευκανῶ, σὺ ἀσβολήσεις.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ ἀνόμοιον ἀκοινωνήτὸν ἐστι.

XXX. Ναυαγός. (Nev. 250.)

Ἄνθρωπος πλούσιος Ἀθηναῖος μεθ' ἑτέρων τινῶν ἔπλει· καὶ δὴ χειμῶνος σφοδροῦ γενομένου, καὶ τῆς νηὸς περιτραπίσης, οἱ μὲν λοιποὶ πάντες διενήχοντο, ὁ δὲ Ἀθηναῖος παρ' ἕκαστα τὴν Ἀθηνᾶν ἐπικαλούμενος μυρία ἐπηγγέλλετο, ἂν περισωθῇ. Εἷς δὲ τις τῶν συννεναυαγηκότων παρανηχόμενος ἔφη πρὸς αὐτὸν, Σὺν Ἀθηνᾶ καὶ σὺ τὰς χεῖρας κίνει.

Ἄτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς μετὰ τῆς τῶν θεῶν παρακλήσεως χρῆ καὶ αὐτούς τι ὑπὲρ ἑαυτῶν λογιζομένους δοῶν.

XXXI. Ἀνὴρ μεσαιπόλιος. (Nev. 165. Cor. p. 352.)

Ἀνὴρ μεσαιπόλιος δύο ἐρωμένας εἶχεν, ὧν ἡ μὲν νέα, ἡ δὲ πρεσβύτις· καὶ ἡ μὲν προβεβηκυῖα αἰδουμένη νεωτέρῳ αὐτῆς πλησιάζειν, διετέλει, εἴ ποτε πρὸς αὐτὴν παρεγένετο, τὰς μελαίνας αὐτοῦ τρίχας περιαιρουμένη· ἡ δὲ νεωτέρα ὑποστελλομένη γέροντα ἐραστήν ἔχειν, τὰς πολιάς αὐτοῦ ἀπέσπα· καὶ οὕτω συνέβη ὑπὸ ἀμφοτέρων αὐτὸν περιτιλλόμενον φαλακρὸν γενέσθαι.

Οὕτω πανταχοῦ τὸ ἀνώμαλον ἐπιβλαβές ἐστι.

XXXII. Ἀνδροφόνος. (N. 163. Fl. 29. Cor. 160.)

Ἀνδρωπὸν τις ἀποκτείνας ὑπὸ τῶν αὐτοῦ συγγενῶν ἐδιώκετο, γενόμενος δὲ κατὰ Νεῖλον τὸν ποταμὸν, λύκου αὐτῷ ἀπαντήσαντος, φοβηθεὶς ἀνέβη ἐπὶ τι δένδρον τῷ ποταμῷ παρακείμενον, κακεῖ ἐκρύπτετο. Θεασάμενος δὲ ἐνταῦθα ἔχιν κατ' αὐτοῦ ἐρχόμενον, ἑαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν καθῆκεν· ἐν δὲ τούτῳ ὑποδεξάμενος αὐτὸν κροκόδειλος κατεθοινήσατο.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοῖς ἐναγέσι τῶν ἀνθρώπων οὔτε γῆς οὔτε ἀέρος οὔτε ὕδατος στοιχείον ἀσφαλές.

XXXIII. Πένταθλος κομπαστής. (N.
14. Fl. 30.)

Ἄνθρωπος πένταθλος ἐπ' ἀνανδρία ἐκάστοτε ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὀνειδιζόμενος, ἀποδημήσας ποτὲ, καὶ μετὰ χρόνον ἐπανελθὼν, ἀλαζονευόμενος ἔλεγεν, ὡς πολλὰ μὲν καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσιν ἀνδραγαθήσας ἐν τῇ Ρόδῳ τοιοῦτον ἤλατο πῆδημα, ὡς μηδένα τῶν Ὀλυμπιονικῶν ἐφικέσθαι· καὶ τούτου μάρτυρας ἔφη παρῆξέσθαι τοὺς παρατετυχηκότας ἄνδρας, ἂν ἄρα ποτὲ ἐπιδημήσωσι. Τῶν δὲ παρόντων τις ὑποτυχὼν ἔφη πρὸς αὐτὸν, Ἄλλ' ὦ φίλε, εἰ τοῦτο ἀληθές ἐστιν, οὐδὲν δεῖ σοι μαρτύρων· αὕτη γὰρ Ρόδος καὶ πῆδημα.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πρόχειρος ἢ δι' ἔργων πείρα, περὶ τούτων πᾶς λόγος περιττός ἐστι.

XXXIV. Ἀδύνατα ἐπαγγελλούμενος. (N.
15. Flor. 31.)

Ἄνθρωπος πένης νοσῶν καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ παρὰ τῶν ἰατρῶν ἀπηλπίσθη, τοῖς θεοῖς ἠύχετο ἐκατόμβην ποιῆσαι, ἐπαγγειλάμενος καὶ ἀναθήματα καθιερώσειν, εἰ ἐξαναστή. Τῆς δὲ γυναικὸς, ἐτύγχανε γὰρ αὕτη παρεστῶσα, πυνθανομένης, Καὶ πόθεν αὐτὰ ἀποδώσει; ἔφη, Νομίζεις γὰρ με ἐξαναστήσεσθαι, ἵνα καὶ ταῦτα οἱ θεοὶ ἀπαιτήσωσι;

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα ῥάδιον οἱ ἄνθρωποι κατεπαγγέλλονται, ἃ τελέσειν ἔργῳ οὐ προσδοκῶσι.

XXXV. Ἄνθρωπος καὶ Σάτυρος. (Nev.
126. Fl. 26.)

Ἄνθρωπὸν ποτε λέγεται πρὸς Σάτυρον φιλίαν
σπείσασθαι· καὶ δὴ χειμῶνος καταλαβόντος καὶ
ψύχους γενομένου ὁ ἄνθρωπος τὰς χεῖρας τῷ
στόματι ἐπέπνει. Τοῦ δὲ Σατύρου τὴν αἰτίαν
ἐρομένου, δι' ἣν τοῦτο πράττει, ἔλεγεν, ὅτι θερ-
μαίνει τὰς χεῖρας διὰ τὸ κρύος. Ὑστερον δὲ πα-
ρατεθείσης αὐτοῖς τραπέζης καὶ προσφαγήματος
θερμοῦ σφόδρα ὄντος, ὁ ἄνθρωπος ἀναιρούμε-
νος κατὰ μικρὸν τῷ στόματι προσέφερε καὶ ἐφύ-
σα· πυνθανομένου δὲ πάλιν τοῦ Σατύρου, τί
τοῦτο ποιεῖ; ἔφρασκε καταψύχειν τὸ ἔδεσμα, ἐπεὶ
λίαν θερμόν ἐστι. Κακεῖνος ἔφη πρὸς αὐτὸν, ἀλλ'
ἀποτάσσομαί σου τῇ φιλίᾳ, ὧ οὔτος, ὅτι ἐκ τοῦ
αὐτοῦ στόματος τὸ θερμόν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξιεῖς.

Ἄτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς περιφεύγειν δεῖ τὴν φι-
λίαν ὧν ἀμφίβολός ἐστιν ἡ διάθεσις.

XXXVI. Ἄνθρωπος κακοπράγμων. (N. 16.
Fl. 32. Cor. 16.)

Ἄνθρωπος κακοπράγμων συνορισάμενος πρὸς τινα
ψευδὲς ἐπιδείξειν τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ὡς ἐν-
έστη ἢ προθεσμία, λαβὼν στρουθίον εἰς τὴν
χεῖρα, καὶ τοῦτο τῷ ἱματίῳ σκεπάσας, ἤκεν εἰς
τὸ ἱερόν, καὶ στὰς ἀντικρὺς ἐπηρώτα, πότερόν
τι ἔμπρουν ἔχει μετὰ χεῖρας ἢ ἄπρουν; βουλό-
μενος, εἰ μὲν ἄψυχον εἶπη, ζῶν τὸ στρουθίον

ἐπιδειξαι, ἐὰν δὲ ἔμπνου, ἀποπνίξας προενεγ-
κεῖν. Καὶ ὁ θεὸς συνεῖς αὐτοῦ τὴν κακοτε-
χνίαν εἶπεν, ἀλλ' ὦ οὗτος, πέπαυσο· ἐν σοὶ γάρ
ἐστι τοῦτο ὃ ἔχεις ἢ νεκρὸν εἶναι ἢ ἔμψυχον.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαρεγγχείρι-
στόν ἐστι.

XXXVII. Ἀνὴρ πηρός. (N. 164. Fl., 17.)

Ἀνὴρ πηρός εἰώθει πᾶν τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς
τὰς χεῖρας αὐτῷ ζῶον ἐφαπτόμενος λέγειν, ὁ-
ποῖόν τι ἐστι. Καὶ δὴ ποτε λυκιδίου αὐτῷ ἐπι-
δοθέντος, ψηλαφήσας καὶ ἀμφιγνοὺς εἶπεν, Οὐκ
οἶδα, πότερον κυνὸς εἶη ἢ ἀλώπεκος ἢ τοιούτου
τινὸς ζώου γέννημα· τοῦτο μέντοι σαφῶς ἐπί-
σταμαι, ὅτι οὐκ ἐπιτήδειον τοῦτο τὸ ζῶον προβά-
των ποιμνῆ συνιέναι.

Οὕτω τῶν πονηρῶν ἢ διάθεσις πολλάκις καὶ
ἐπὶ τοῦ σώματος καταφαίνεται.

XXXVIII. Ἀρότης καὶ Λύκος.

Ἀρότης λύσας τὸ ζεύγος ἐπὶ πότον ἀπήγαγε·
λύκος δὲ λιμώτων καὶ τροφὴν ζητῶν ὡς πε-
ριέτυχε τῷ ἀρότρῳ, τὸ μὲν πρῶτον τὰς τῶν ταύ-
ρων ζεύγλας περιέλειχε, λαθῶν δὲ κατὰ μικρὸν,
ἐπεὶ καθῆκε τὸν ἀρχένα, ἀνασπᾶν μὴ δυνάμε-
νος, ἐπὶ τὴν ἄρουραν τὸ ἄροτρον ἔσυρεν. Ὁ δὲ
ἀρότης ἐπανελθὼν καὶ θεασάμενος αὐτὸν ἔλεγεν,
Εἶθε γὰρ, ὦ κακὴ κεφαλὴ, καταλιπὼν τὰς ἀρ-
παγὰς καὶ τὸ ἀδικεῖν ἐπὶ τὸ γεωπονεῖν τραπέης.

Οὕτως οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ χρη-
στότητα ἐπαγγέλλονται, ψεύδονται.

XXXIX. Χελιδῶν καὶ Ὄρνιθες. (N. 290.)

Ἄρτι τοῦ ἰξοῦ φρυομένου ἢ χελιδῶν αἰσθομέ-
νη τὸν ἐνιστάμενον τοῖς πτηνοῖς κίνδυνον, συνα-
θροίσασα πάντα τὰ ὄρνεα, συνεβούλευεν αὐτοῖς
μάλιστα μὲν ταῖς ἰξοφόροις δρυσὶν ἐκκοίψαι, εἰ
δ' ἄρα τοῦτο αὐτοῖς ἀδύνατον, ἐπὶ τοὺς ἀνθρώ-
πους καταφυγεῖν, καὶ τούτους ἱκετεῦσαι, ὅπως
μὴ χρησάμενοι τῇ τοῦ ἰξοῦ ἐνεργείᾳ συλλαμβά-
νωσιν αὐτά. Τῶν δὲ ἐγκαλεσάντων αὐτῇ ὡς
ματαιολογούσῃ, αὕτη παραγενομένη ἱκέτις τῶν
ἀνθρώπων ἐγένετο· οἱ δ' ἀποδεξάμενοι αὐτὴν
ἐπὶ τῇ συνέσει, καὶ σύνοικον αὐτοῖς προσλαβόμε-
νοι, οὕτω συνέβη, τὰ λοιπὰ ὄρνεα ὑπὸ τῶν ἀν-
θρώπων κατεσθίεσθαι, μόνην δὲ τὴν χελιδόνα
ὡς πρόσφυγον καὶ ἐν ταῖς αὐτῶν οἰκίαις ἀδεῶς
νεοιτοποιεῖσθαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ τὰ μέλλοντα προορώ-
μενοι εἰκότως τοὺς κινδύνους διακρούονται.

XL. Ἀστρολόγος. (N. 169. Fl. 19.)

Ἀστρολόγος ἕξιων ἐκάστοτε ἑσπέρας ἕδος εἶχε
τοὺς ἀστέρας ἐπισκοπῆσαι· καὶ δὴ ποτε περιῶν
εἰς τὸ προάστειον, καὶ τὸν νοῦν ὅλον ἔχων ἐν
τῷ οὐρανῷ, ἔλαθε καταπεσὼν εἰς φρέαρ. Ὀδυ-
ρομένου δὲ αὐτοῦ καὶ βοῶντος, παριῶν τις ὡς
ἤκουσε τῶν στεναγμῶν, προσελθὼν καὶ μαθῶν

τὰ συμβεβηκότα, ἔφη πρὸς αὐτὸν, ὦ οὗτος, σὺ τὰ ἐν οὐρανῷ βλέπεις πειρώμενος τὰ ἐπὶ τῆς γῆς οὐχ ὄρας.

Τῷ λόγῳ τούτῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς ἐκείνους τῶν ἀνθρώπων, οἱ περὶ δόξης ἀλαζονεύοντες οὐδὲ τὰ κοινὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτελεῖν δύνανται.

XLI. Ἀλώπηξ καὶ Κύων. (N. 160. Fl. 18.)

Ἀλώπηξ εἰς ἀγέλην προβάτων εἰσελθοῦσα θηλαζόντων τῶν ἀρνῶν ἓνα λαβομένη προσεποιεῖτο καταφιλεῖν· ἐρωτηθεῖσα δὲ ὑπὸ κυνός, Τί τοῦτο ποιεῖς; Τιθηνόυμαι αὐτὸ, ἔφη, καὶ προσπαίζω. Καὶ ὁ κύων ἔφη, Καὶ νῦν ἂν μὴ ἀφῆς τὸ ἀρνίον, τὰ κυνῶν σοι προσοίσω.

Πρὸς ἄνδρα ῥαδιουργὸν καὶ μωροκλέπτην ὁ λόγος εὐκαιρος.

XLII. Γεωργὸς καὶ Παῖδες αὐτοῦ. (N. 22, Fl. 53. Cor. 22.)

Ἄνθρωπος γεωργὸς μέλλων τελευτᾶν καὶ βουλόμενος τοὺς αὐτοῦ παῖδας ἐμπείρους ποιῆσαι τῆς γεωργίας, μετακαλεσάμενος αὐτοὺς ἔφη, Τεκνία μου, ἐν ἐνὶ μου τῶν ἀμπελώνων θησαυρὸς ἀπόκειται. Οἱ δὲ μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευτὴν ἕννας τε καὶ δικέλλας λαβόντες πᾶσαν αὐτῶν τὴν γεωργίαν ὥρουξαν, καὶ τὸν μὲν θησαυρὸν οὐχ εὔρον, ἢ δ' ἄμπελος πολλαπλάσιον τὴν φορὰν αὐτοῖς ἀντεδίδου.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ὁ κάματος θησαυρός ἐστι τοῖς ἀνθρώποις.

XLIII. Βάτραχοι. (N. 19. et 147. Flor. 38.)

Βάτραχοι δύο ξηρανθείσης τῆς λίμνης περιήσαν ζητοῦντές που καταμεῖναι· ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τι φρέαρ, ὁ ἕτερος συνεβούλευεν αὐτῷ ἀμελῶς ἄλλεσθαι· ὁ δὲ ἕτερος ἔλεγεν, εἰάν οὖν καὶ τὸ ἐνθάδε ὕδωρ ξηρανθῆ, πῶς δυνησόμεθα ἀναβῆναι;

Ὁ λόγος ἡμᾶς διδάσκει μὴ ἀπερισκέπτως προσεργεσθαι τοῖς πράγμασι.

XLIV. Βάτραχοι αἰτοῦντες βασιλέα. (N. 170. Fl. 37. Cor. 167.)

Βάτραχοι λυπούμενοι ἐπὶ τῇ ἑαυτῶν ἀναρχίᾳ πρέσβεις ἔπεμψαν ἐπὶ τὸν Δία, δεόμενοι βασιλέα αὐτοῖς παρασχεῖν. Ὁ δὲ συνιδὼν τὴν εὐήθειαν, ξύλον εἰς τὴν λίμνην καθῆκε· καὶ οἱ βάτραχοι τὸ μὲν πρῶτον καταπλαγέτες τὸν ψόφον, ἑαυτοὺς εἰς τὰ βάθη τῆς λίμνης ἐδίδοσαν. Ὑστερον δὲ, ὡς ἀκίνητον ἦν τὸ ξύλον, ἀναδύναντες εἰς τοσοῦτον καταφρονησεως ἦλθον, ὡς ἐπιβαίνοντας αὐτῷ ἐπικαθέζεσθαι. Ἀναξιοπαθοῦντες δὲ τοιοῦτον ἔχειν βασιλέα, ἤκον ἐκ δευτέρου πρὸς τὸν Δία, καὶ τοῦτον παρεκάλουν ἀλλάξαι αὐτοῖς τὸν ἄρχοντα· τὸν γὰρ πρῶτον λίαν εἶναι νωχελῆ. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν, ὕδραν αὐ-

τοῖς ἐπέπεμψεν, ὑφ' ἧς συλλαμβανόμενοι κατη-
σθίοντο.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἄμεινόν ἐστι νωθεῖς καὶ
μὴ πονηροὺς ἔχειν ἄρχοντας, ἢ ταρακτικούς καὶ
κακούργους.

XLV. Βόες καὶ Ἄξονες. (N. 171. Fl. 59.
Cor. 168.)

Βόες ἄμαξαν εἴλκον· τοῦ δὲ ἄξονος τρίζοντος,
ἐπιστραφέντες ἔφασαν οὕτως πρὸς αὐτὸν, ὦ οὗτος,
ἡμῶν τὸ ὄλον βάρος φερόντων, σὺ τί κράζεις;

[Οὕτω καὶ ἔνιοι ἐτέρων μοχθούντων αὐτοὶ προς-
ποιοῦνται κάμνειν.]

XLVI. Βορέας καὶ Ἥλιος. (Hudson p. 245.
Synt. 45. Cor. 506.)

Βορέας καὶ Ἥλιος περὶ δυνάμεως ἤριζον· ἔδοξε
δὲ αὐτοῖς ἐκείνῳ τὴν νίκην ἀπονεῖμαι, ὅς ἂν αὐ-
τῶν ἄνθρωπον ὀδοιπόρον ἐκδύση. Καὶ ὁ Βορέας
ἀρξάμενος σφοδρὸς ἦν· τοῦ δὲ ἀνθρώπου ἀντεχο-
μένου τῆς ἐσθῆτος, μᾶλλον ἐπέκειτο. Ὁ δὲ ὑπὸ
τοῦ ψύχους καταπονούμενος ἔτι μᾶλλον καὶ περιτ-
τοτέραν ἐσθῆτα προσελάμβανεν, ἕως ἀποκαμῶν
τῷ Ἥλίῳ μετὰ τοῦτο παρέδωκε. Κάκεινος τὸ μὲν
πρῶτον μετρίως προσέλαμψε· τοῦ δὲ ἀνθρώπου τὰ
περισσὰ τῶν ἱματίων ἀποτιθεμένου, σφοδρότερον
τὸ καῦμα ἐπέτεινε, μέχρις οὗ πρὸς τὴν ἀλέαν ἀν-
τέχειν μὴ δυνάμενος, ἀποδυσάμενος ποταμοῦ ῥέ-
οντος ἐπὶ λουτρὸν ἀπήει.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις τὸ πείθειν τοῦ βιάζεσθαι ἀνυτικώτερόν ἐστι.

XLVII. Παιδίον ἐσθίον σπλάγχνα. (N. 266. Fl. 40. Cor. 262.)

Βοῦν τινες ἐπ' ἀγροῦ θύοντες τοὺς συγγενεῖς ἐκάλεσαν· ἐν δὲ τούτοις ἦν τις καὶ γυνὴ πενιχρὰ, μεθ' ἧς καὶ ἀλλοτρίας παῖς εἰσηλθε. Προϊούσης τῆς εὐωχίας τὸ παιδίον διὰ χρόνου πληρωθὲν καὶ τῶν σπλάγχνων καὶ τοῦ οἴνου, ἐπειδὴ προσέστη αὐτῷ, καὶ δὴ βασανιζόμενον ἔλεγεν, ὦ μῆτερ, ἐμῶ τὰ σπλάγχνα. Ἡ δὲ εἶπεν, Οὐχὶ τὰ σὰ, ὧ τέκνον, ἀλλ' ἃ κατέφαγες.

Οὗτος ὁ λόγος ἀρμόζει πρὸς ἄνδρα χρεωφειλέτην, ὅστις ἐτοιμῶς τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, ὅταν ἀποτίνειν δέη, οὕτω ἀπέχθεται ὡς οἴκοθεν προϊέμενος.

XLVIII. Βωταλὶς καὶ Νυκτερίς. (N. 77.)

Βωταλὶς ἀπὸ τινος θυρίδος κρεμαμένη νυκτὸς ἦδε· νυκτερίς δὲ ἀφείλατο ἀπ' αὐτῆς τὴν φωνήν, καὶ προσελθοῦσα ἐπυνθάνετο [ἀπ'] αὐτῆς τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἡμέρας μὲν ἡσυχάζει, νύκτωρ δὲ ἄδει; Τῆς δὲ λεγούσης, ὡς οὐ μάτην τοῦτο πράττει· ἡμέρας γὰρ ποτε ἄδουσα συνελήφθη· διὰ τοῦτο ἀπ' ἐκείνου ἐσωφρονίσθη. Καὶ ἡ νυκτερίς

εἶπεν, Ἄλλ' οὐ νῦν σε δεῖ φυλάττεσθαι, ὅτε οὐδὲν ὄφελός ἐστι, τότε δὲ πρὶν καὶ συλληφθῆναι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι μετανοια ἀνωφελῆς καθέστηκε.

XLIX. Βουκόλος [εὐχόμενος τῷ Διῷ.]
(N. 151. Fl. 41. Synt. 12. Cor. p. 533.)

Βουκόλος βόσκων ἀγέλην ταύρων ἀπώλεσε μόσχον· περιελθὼν δὲ καὶ μὴ εὐρῶν ηὔξατο τῷ Διῷ, ἔάν τὸν κλέπτην εὐρῆ, ἔριφον αὐτῷ θῦσαι. Ἐλθὼν δὲ εἰς τινα δρυμῶνα, καὶ θεασάμενος λέοντα κατεσθίοντα τὸν μόσχον, περίφοβος γενόμενος, ἐπάρας εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας εἶπε· Δέσποτα Ζεῦ, πάλαι μὲν σοι ηὔξάμην ἔριφον θῦσαι, ἔάν τὸν κλέπτην εὐρῶ· νῦν δὲ ταῦρον θύσω, ἔάν τὰς τοῦ κλέπτου χεῖρας ἐκφύγω.

Οὗτος ὁ λόγος λεχθεῖη ἂν κατ' ἀνδρῶν δυστυχούντων, οἵτινες ἀπορούμενοί εὐχονται εὐρεῖν, εὐρόντες δὲ ζητοῦσιν ἀποφυγεῖν.

L. Γαλῆ καὶ Ἀφροδίτη. (N. 172. Fl. 48. Cor. 169. et p. 356.)

Γαλῆ ἐρασθεῖσα νεανίσκου εὐπρεποῦς ηὔξατο τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅπως μεταμορφώσῃ εἰς γυναῖκα. Καὶ ἡ θεὸς ἐλεήσασα αὐτῆς τὸ πάθος μετετύπωσε αὐτήν εἰς κόρην εὐειδῆ· καὶ οὕτως ὁ νεανίσκος θεασάμενος αὐτήν καὶ ἐρασθεὶς οἴκαδε ὡς ἑαυτὸν ἀπήγαγε. Καθημένων δὲ αὐτῶν ἐν τῷ θαλάμῳ, ἡ Ἀφροδίτη γνῶναι βουλομένη, εἰ μεταβαλοῦσα

τὸ σῶμα ἢ γαλῆ καὶ τὸν τρόπον κατήλλαξε; μῦν εἰς τὸ μέσον καθῆκεν· ἢ δὲ ἐπιλαθομένη τῶν παρόντων, ἐξαναστᾶσα ἀπὸ τῆς κοίτης τὸν μῦν ἐδίωκε, καταφαγεῖν θέλουσα. Καὶ ἢ θεὸς ἀγανακτήσασα κατ' αὐτῆς, πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχαῖον φύσιν ἀποκατέστησεν.

Οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φύσει πονηροὶ κατὰ πάντα, καὶ τὴν φύσιν ἀλλάξωσι, τὸν γοῦν τρόπον οὐ μεταλλάσσουσι.

LI. Γεωργὸς καὶ Ὄφεις. (Nev. 141. Flor. 42 et 155.)

Γεωργοῦ παῖδα ὄφεις ἐρπύσας ἀπέτεινεν. Ὁ δὲ ἐπὶ τούτῳ δεινοπαθήσας πέλεκυν ἀνέλαβε, καὶ παραγενόμενος εἰς τὸν φωλεὸν αὐτοῦ εἰστήκει, παρατηρούμενος, ὅπως, ἂν ἐξίη, εὐθέως αὐτὸν πατάξῃ. Παρακύψαντος δὲ τοῦ ὄφεως κατενεγκῶν τὸν πέλεκυν τοῦ μὲν διήμαρτε, τὴν δὲ παρακειμένην πέτραν διέκοψεν· εὐλαβηθεὶς δὲ ὕστερον παρεκάλει αὐτὸν, ὅπως αὐτῷ διαλλαγῇ· ὁ δὲ εἶπεν, Ἄλλ' οὔτε ἐγὼ δύναμαι σοι εὐνοῆσαι, ὁρῶν τὴν κεχαραγμένην πέτραν, οὔτε σὺ ἐμοί, ἀποβλέπων εἰς τὸν τοῦ παιδὸς τάφον.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι οὐ ραδίως τὰς μεταλλάγας ἔχουσι.

LII. Γεωργὸς καὶ Κύνες. (N. 23. Flor. 43.)

Γεωργὸς ὑπὸ χειμῶνος ἐναποληφθεὶς ἐν τῇ ἐπαύλει, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο προελθὼν τροφήν ἐ-

αυτῶ πορίσασθαι, τὸ μὲν πρῶτον τὰ πρόβατα κατέφαγεν· ἐπειδὴ δὲ ὁ χειμῶν ἐπέμενε, καὶ τὰς αἴγας κατεθροινήσατο· ἐκ τρίτου δὲ, ὡς οὐδεμία ἀνεσις ἐγίνετο, ἐπὶ τοὺς ἀροτῆρας βοῦς ἐχώρησεν. Οἱ δὲ κύνες θεασάμενοι τὰ πραττόμενα, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, Ἄπιτέον ἡμῖν ἐντεῦθεν· ὁ δεσπότης γὰρ εἰ οὐδὲ τῶν συνεργαζομένων βοῶν ἀπέσχετο, ἡμῶν πῶς φείσεται;

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τούτους φυλάττεσθαι μάλιστα, οἱ οὐδὲ τῆς τῶν οἰκείων ἀδικίας ἀπέχονται.

LIII. Γεωργοῦ Παῖδες. (N. 174. Flor. 52.)

Γεωργοῦ παῖδες ἐστασίαζον· ὁ δ', ὡς πολλὰ παραινῶν οὐκ ἠδύνατο πείσαι αὐτοὺς λόγοις μεταβάλλεσθαι, ἔγνω δεῖν πρᾶγμα τοῦτο πρᾶξαι. Καὶ παρήνεσεν αὐτοῖς ῥάβδων δεσμία κομίσει. Τῶν δὲ τὸ προσταχθὲν ποιησάντων, τὸ μὲν πρῶτον δούς αὐτοῖς ἀθρόας τὰς ῥάβδους ἐκέλευσε κατεάσσειν· ἐπειδὴ δὲ καὶ περιβιαζόμενοι οὐκ ἠδύναντο, ἐκ δευτέρου λύσας τὴν δέσμην ἀνὰ μίαν αὐτοῖς ῥάβδον ἐδίδου· τῶν δὲ ῥαδίως κατακλώντων, ἔφη, Ἀτὰρ οὖν καὶ ὑμεῖς, ὦ παῖδες, εἴαν μὲν ὁμοφρονῆτε, ἀχείρωτοι τοῖς ἐχθροῖς ἔσεσθε· εἴαν δὲ στασιάζητε, εὐάλωτοι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοσοῦτον ἰσχυρότερόν ἐστιν ἡ ὁμόνοια, ὅσον εὐκαταγώνιστος ἡ στάσις.

LIV. Κοχλίαι. (N. 78.)

Γεωργοῦ παῖς κοχλίας ὄπτα· ἀκούσας δὲ αὐ-
τῶν τριζόντων, ἔφη, Ὡ κάκιστα ζῶα, τῶν οἰκιῶν
ὑμῶν ἐμπιπραμένων αὐτοὶ ἄδετε.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν δρώ-
μενον ἐπονείδιστον.

LV. Γυνὴ καὶ Θεράπαιναι. (N. 79. Fl. 44.)

Γυνὴ χήρα φιλεργὸς θεραπεινίδας ἔχουσα
ταύτας εἰώθει νυκτὸς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρειν πρὸς ἀ-
λεκτροφωνίαν· αἱ δὲ συνεχῶς καταπονούμεναι
ἔγνωσαν δεῖν τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας ἀλέκτορα ἀποπνί-
ξαι· ἐκεῖνον γὰρ ᾔοντο τῶν κακῶν αἴτιον εἶναι,
νύκτωρ ἐγείροντα τὴν δέσποιναν. Συνέβη δὲ αὐ-
ταῖς τοῦτο πραξάσαις χαλεπωτέροις τοῖς δεινοῖς
περιπεσεῖν· ἢ γὰρ δέσποινα ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀ-
λεκτρούων φωνήν, νυκτερινὰς ταύτας ἐξήγειρε.

Οὕτω πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ ἴδια βουλευματα
κακῶν αἴτια γίνεται.

LVI. Γυνὴ μάγος. (N. 80. Fl. 45.)

Γυνὴ μάγος ἐπωδὰς θείων μηνιμάτων ἐπαγ-
γελλομένη διετέλει πολλὰ ποιοῦσα, καὶ τούτου οὐ
μικρὰ βιοπορισθεῖσα. Ἐπὶ τούτῳ γραψάμενοί τι-
νες αὐτὴν ὡς καινοτομήσασαν περὶ τὰ θεῖα εἰς
δίκην ὑπήγαγον, καὶ κατηγορήσαντες κατεδίκα-
σαν αὐτὴν ἐπὶ θανάτῳ. Θεασάμενος δὲ τις αὐ-
τὴν ἐκ τῶν δικαστηρίων, ἔφη αὐτῇ, Πῶς δαιμό-

νων ὀργὰς τρέπειν ἐπαγγελλομένη, πῶς οὐδὲ ἀνθρώπους πείσαι ἠδυνήσῃς;

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς γυναῖκα πλάνον, ἣτις τὰ μείζονα κατεπαγγελλομένη τοῖς μετρίοις ἀδύνατος ἀπελέγχεται.

LVII. Γραῦς καὶ Ἰατρός. (N. 21. Fl. 46. Cor. 21.)

Γυνὴ πρεσβύτις τοὺς ὀφθαλμοὺς νοσοῦσα λατρὸν ἐπὶ μισθῷ παρεκάλεσεν· ὁ δὲ εἰσιὼν, ὅποτε αὐτὴν ἔχρειε, διετέλει ἐκείνης συμμνούσης καθ' ἕνα ἕκαστον τῶν σκευῶν ὑφαιρούμενος. Ἐπεὶ δὲ πάντα ἐκφορήσας κακείνην ἐθεράπευσεν, ἀπήτει τὸν συναχθέντα μισθόν. Μὴ βουλομένης δ' αὐτῆς ἐπιδοῦναι, ἤγαγεν αὐτὴν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας· ἡ δὲ ἔλεγε, τὸν μὲν μισθὸν ὑπισχνεῖσθαι, εἰάν θεραπείῃ αὐτῆς τὰς ὀράσεις· νῦν δὲ χεῖρον διατεθῆναι· τότε μὲν γὰρ ἔβλεπον, ἔφη, πάντα τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας μου σκεύη, νῦν δὲ οὐδὲν ἰδεῖν δύναμαι.

Οὕτως οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ πλεονεξίαν λανθάνουσι καθ' ἑαυτῶν τὸν ἔλεγχον ἐπισπώμενοι.

LVIII. Γυνὴ καὶ Ὄρνις. (N. 24. Fl. 47. Synt. 42.)

Γυνὴ χήρα ὄρνιν ἔχουσα, καθ' ἑκάστην ἡμέραν αὐτὴν τίκτουσαν, ὑπέλαβεν, ὅτι εἰάν πλείονα τροφήν αὐτῇ παραβάλλῃ, καὶ δις τῆς ἡμέρας τέξεται.

Καὶ δὴ τοῦτο αὐτῆς ποιησάσης, συνέβη τὴν ὄρνιν
πίονα γενομένην μηκέτι μηδὲ ἄπαξ τίκτειν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ πλειόνων τῶν ἀνθρώπων
διὰ πλεονεξίαν [περιττοτέραν] ἐπιθυμοῦντες καὶ
τὰ παρόντα ἀπολλύουσι.

LIX. Γαλῆ. (N. 81. Fl. 49. Synt. 5.)

Γαλῆ εἰσελθοῦσα εἰς χαλκέως ἐργαστήριον, τὴν
ἐκεῖ κειμένην ῥίνην περιέλειχε. Συνέβη δὲ ἐκτρι-
βομένης τῆς γλώττης πολὺ αἷμα φέρεσθαι. Ἡ δὲ
γαλῆ ὑπονοοῦσά τι τοῦ σιδήρου ἀφαιρεῖσθαι, μέχρι
παντελῶς ἀπέβαλε τὴν γλώτταν, διέλειχεν.

Ὁ λόγος εἴρηται πρὸς τοὺς ἐν φιλονεικίᾳ ἑαυ-
τοὺς καταβάλλοντας καὶ βλαπτομένους.

LX. Γέρων καὶ Θάνατος. (N. 20. et 146.
Fl. 50. Synt. 2. Cor. 20.)

Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας καὶ ταῦτα φέρων πολ-
λὴν ὁδὸν ἐβάδιζε. Διὰ δὲ τὸν κόπον τῆς ὁδοῦ ἀ-
ποθέμενος τὸ φορτίον τὸν θάνατον ἐπεκαλεῖτο.
τοῦ δὲ Θανάτου φανέντος καὶ πυθομένου, δι' ἣν
αἰτίαν αὐτὸν παρακαλεῖται, ὁ γέρων ἔφη, "Ἴνα τὸ
φορτίον ἄρης· θανεῖν δὲ οὐ θέλω.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πᾶς ἄνθρωπος φιλόζωος ἐν
τῷ βίῳ, καὶ δυστυχῆ.

LXI. Γεωργὸς καὶ Τύχη. (N. 82. Fl. 51.)

Γεωργὸς εὐρῶν χρυσίον ἐν τῇ γῆ σκάπτων ἔστραψε

τὴν Γῆν καθ' ἡμέραν ὡς εὐεργετηθεὶς ὑπ' αὐτῆς. Τούτῳ δὲ ἐπιστάσα φησὶν ἡ Τύχη, ὦ οὗτος, τί τῇ Γῇ τὸ ἐμὸν δῶρον προστίθης; ὅπερ ἐγὼ δέδωκα πλουτεῖν σε βουλομένη· ἂν γὰρ ὁ καιρὸς μεταλλάξῃ τὴν φύσιν, καὶ εἰς ἄλλας χρείας μοχθηρὰς ἐξαναλώσῃ, οὐ τὴν Γῆν ἀλλὰ τὴν Τύχην μέμψῃ.

Ὁ μῦθος οὗτος δηλοῖ, ὅτι χρὴ γινώσκειν τὸν εὐεργέτην, καὶ τούτῳ χάριτας μεγάλας ἀποδιδόναι.

LXII. Γεωργὸς καὶ Ὄφις. (N. 173. Fl. 130. Synt. 25.)

Γέρον τις γεωργὸς χειμῶνος ὥρα ὄφιν εὐρῶν ὑπὸ κρύους πεπηγότα, τοῦτον ἐλεήσας καὶ λαβῶν ὑπὸ κόλπων ἔθηκε. Θερμανθεὶς δὲ ἐκεῖνος καὶ ἀναλαβῶν τὴν ἰδίαν φύσιν, ἐπληξε τὸν εὐεργέτην καὶ ἀνεῖλε· θνήσκων δὲ ἔλεγε, Δίκαια πάσχω, τὸν πονηρὸν οἰκτείρας.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἀμετάθετοί εἰσιν αἱ πονηρίαι, καὶ τὰ μέγιστα φιλανθρωπεύονται.

LXIII. Δημάδης ῥήτωρ. (Nev. 181. Fl. 54.)

Δημάδης ὁ ῥήτωρ δημηγορῶν ποτε ἐν Ἀθήναις, ἐκείνων δὲ μὴ πάντῃ προσεχόντων, ἐδεήθη αὐτῶν, ὅπως ἐπιτρέψωσι αὐτῷ Αἰσώπειον μῦθον εἰπεῖν. Τῶν δὲ προτραπέντων, αὐτὸς ἀρξάμενος ἔλεγε· Δημήτρα καὶ χελιδὼν καὶ ἔγχελυς τὴν αὐτὴν ἐβάδιζον ὁδόν· γενομένων δὲ αὐτῶν κατὰ τινὰ πο-

ταμόν, ἢ μὲν χελιδὼν ἔπιτη, ἢ δὲ ἔγγελος κατέδυ·
καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐσιώπησεν. Ἐρομένων δ' αὐ-
τῶν, Τί οὖν ἡ Δημήτρα ἔπαθεν; ἔφη, Κεχόλω-
ται ὑμῖν, οἵτινες τὰ τῆς πόλεως πράγματα ἐά-
σαντες Αἰσώπειον μῦθον ἀνέχεσθε.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀλόγιστοί εἰσιν, ὅσοι
μὲν τῶν ἀναγκαίων ὀλιγωροῦσι, τὰ δὲ πρὸς ἡδο-
νὴν μᾶλλον αἰροῦνται.

**LXIV. Κυνόδηκτος. (N. 25. Flor. 55.
Synt. 56.)**

Ἰσηχθεὶς τις ὑπὸ κυνὸς ἐζήτει τὸν ἰασόμενον·
εἰπόντος δὲ τινος οὕτως, ὡς ἄρα δέοι αὐτὸν ἄρτω
τὸ αἷμα ἐκμάξαντα τῷ δακόντι κυνὶ βαλεῖν, ὑπο-
τυχῶν δὲ ὁ ἰσηχθεὶς ἔφη, Ἄλλ' ἰὰν τοῦτο πράξω,
δεήσει με ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει κυνῶν δά-
κνεσθαι.

Οὕτως ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις δελεαζομένη ἔτι
μᾶλλον ἀδικεῖν παροξύνεται.

**LXV. Ὀδοιπόροι καὶ Ἄρκτος. (N. 255.
Fl. 57. Cor. 249.)**

Δύο φίλοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐβάδιζον· ἄρκτου δὲ
ἐν τῇ ὁδῷ φανείσης, ὁ μὲν εἰς ἀνέβη ἐπὶ τι δένδρον,
καὶ κεῖ κατεκρύπτετο· ὁ δὲ ἕτερος μέλλων περικατά-
ληπτος γενέσθαι, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πεσὼν νεκρὸν
ἑαυτὸν προσεποιεῖτο. Τῆς δὲ ἄρκτου προσενεγκού-

σης αὐτῷ τὸ ῥύγχος, καὶ περισφραϊνομένης αὐ-
τὰς τὰς ἀναπνοὰς, οὗτος συνέϊχεν αὐτάς· φασὶ
γὰρ νεκροῦ μὴ ἄπτεσθαι τὸ ζῶον. Ἀπαλλαγείσης
δὲ ὁ ἀπὸ τοῦ δένδρου καταβάς ἐπυνθάνετο, Τί
ἢ ἄρκτος πρὸς τὸ οὖς εἴρηκεν; Ὁ δὲ εἶπεν, τοι-
ούτοις τοῦ λοιποῦ μὴ συνοδοιπορεῖν φίλοις, οἳ ἐν
κινδύνοις οὐ παραμένουσι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοὺς γνησίους τῶν φίλων
αἰ συμφοραὶ δοκιμάζουσι.

LXVI. Νεανίσκοι καὶ Μάγειρος. (N. 26.)

Δύο νεανίσκοι ἐν ταύτῳ κρέας ὠνοῦντο· καὶ
δὴ τοῦ μαγείρου περισπασθέντος, ὁ ἕτερος ὑφε-
λόμενος τὸ κρέας εἰς τοῦ ἑτέρου τὸν κόλπον καθῆ-
κεν αὐτό. Ἐπιστραφέντος δὲ τοῦ μαγείρου καὶ
ἐπιζητοῦντος ἐκεῖνόν τε αἰτιωμένου, ὁ μὲν εἰλη-
φῶς ὤμνυε μὴ ἔχειν, ὁ δὲ ἔχων μὴ εἰληφέναι· καὶ
ὁ μάγειρος αἰσθόμενος αὐτῶν τὴν κακοτεχνίαν,
ἔφη· Ἀλλὰ καὶ ἐμὲ λάθητε ἐπιιορκοῦντες, θεοὺς
μέντοι οὐ λήσεσθε.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι αὐτὴ ἐστὶν ἡ ἀσέβεια τῆς
ἐπιιορκίας, καὶ αὐτὴν τις κατασκευάζεται.

LXVII. Ὀδοιπόροι. (N. 85.)

Δύο τινὲς ἐν τῇ αὐτῇ ὁδοιπόρουν· θιατέρου δὲ
πέλεκυν εὐρόντος, τῷ ἑτέρῳ, τῷ μὴ εὐρόντι αὐ-
τὸν, παρήνει μὴ λέγειν εὐρήκαμεν, ἀλλ' εὐρηκα.

Μετὰ μικρὸν δὲ ἐπανελθόντων αὐτοῖς τῶν ἀποβιβληκότων τὸν πέλεκυν, ὁ ἔχων αὐτὸν διωκόμενος πρὸς τὸν μὴ εὐρόντα ἔλεγεν, Ἀπολώλαμεν· κακείνος ὁ μὴ εὐρών ἔφη, Ἀλλ' ἀπόλωλα εἰπέ· οὐ γὰρ ὅτε τὸν πέλεκυν εὔρες, ἔλεγες εὐρήκαμεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαβόντες τῶν εὐτυχημάτων ἀλλ' οὐδὲ ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοι εἶσι φίλοι.

LXVIII. Ἐχθροί. (N. 27. Fl. 58.)

Δύο ἐχθροὶ ἐν μιᾷ νηϊ ἔπλεον· βουλόμενοι δ' ἀλλήλων πολὺ διεξεῦχθαι, ὥρμησαν ὁ μὲν ἐπὶ τὴν πρῶραν, ὁ δὲ ἐπὶ τὴν πρύμναν, καὶ ἐνταῦθα ἔμενον. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ καταλαβόντος, καὶ τῆς νηὸς περιτρεπομένης, ὁ ἐν τῇ πρύμνῃ ἐπυνηθάνετό τινος, περὶ ποῖον μέρος καταδύεται τὸ σκάφος πρῶτον κινδυνεῦον· τοῦ δὲ εἰπόντος, Κατὰ τὴν πρῶραν, ἔφη· Ἀλλ' ἔμοιγε οὐκέτι λυπηρὸς ὁ θάνατός ἐστιν, εἴγε ὄρᾳν μέλλω τὸν ἐχθρὸν μου προαποπνιγόμενον.

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὴν πρὸς ἐχθροῦς δυσμένειαν αἰροῦνται καὶ αὐτοὶ τὸ δεινὸν πάσχειν, χάριν τοῦ κακείνουσ ὄρᾳν δυστυχήσαντας.

LXIX. Βάτραχοι. (N. 84. Fl. 38. Cor. 19.)

Δύο βάτραχοι ἀλλήλοισ ἐγεινίαζον· ἐνέμοντο δὲ ὁ μὲν βαθεῖαν καὶ τῆς ὁδοῦ πόρῳ λίμνην, ὁ

δὲ ἐν ὁδῷ μικρὸν ὕδωρ ἔχων. Καὶ δὴ τοῦ ἐν τῇ λίμνῃ παραινούντος θάτερον μεταβῆναι πρὸς αὐτόν, ἵνα καὶ ἀμείνονος καὶ ἀσφαλεστέρας διαίτης ἀπολαύῃ, ἐκεῖνος οὐκ ἐπέιθετο λέγων, δυσάποσπάστως ἔχειν τῆς τοῦ τόπου συνηθείας· ἕως οὗ συνέβη ἄμαξαν τῆδε παριούσαν ὀλέσαι αὐτόν.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ἐπιτηδεύμασιν ἐνδιατρίβοντες φθάνουσιν ἀπολλύμενοι, πρὶν ἢ ἐπὶ τὰ καλλίονα τραπέσθαι.

LXX. Δρυῖς καὶ Κάλαμος. (N. 143. Fl. 59. et 180. Cor. 143. et p. 342.)

Δρυῖς καὶ κάλαμος ἤριζον περὶ ἰσχύος· ἀνέμου δὲ σφοδροῦ γενομένου, ὁ μὲν κάλαμος ἀνακλώμενος καὶ συγκλινόμενος ταῖς τούτου πνοαῖς τὴν ἐκρίζωσιν ἐξέφυγεν, ἡ δὲ δρυῖς ἀντιστάσα ἐκ ῥιζῶν ἔπεσεν.

Ὁ λόγος δηλοῦ, ὅτι οὐ δεῖ τοῖς κρείττοσιν ἐρίζειν ἢ ἀνθίστασθαι.

LXXI. Λέοντα χρυσοῦν εὐρών ἀνθρώπος. (N. 220.)

Δειλὸς φιλάργυρος λέοντα χρυσοῦν εὐρών ἔλεγεν, Οὐκ οἶδα τίς γενήσομαι ἐν τοῖς παροῦσιν· ἐγὼ ἐκβέβλημαι τῶν φρενῶν, καὶ τί πράττειν οὐκ ἔχω· μερίζει με φιλοχρηματία καὶ τῆς φύσεως ἡ δειλία. Ποία γὰρ τύχη ἢ ποῖος δαίμων εἰργάσατο χρυσοῦν λέοντα· ἡ μὲν γὰρ ἐμὴ ψυχὴ πρὸς τὸν

παρόντα ἑαυτῇ πολεμεῖ· ἀγαπᾷ μὲν τὸν χρυσόν, δέδοικε δὲ τοῦ χρυσοῦ τὴν ἐργασίαν· ἄπτεσθαι μὲν ἐλαύνει ὁ πόθος, ἀπέχεσθαι δὲ ὁ τρόπος. ὦ τύχης διδούσης καὶ μὴ λαμβάνεσθαι συγχωρούσης! ὦ θησαυρὸς ἡδονῆν μὴ ἔχων! ὦ χάρις δαίμονος ἄχαρις γενομένη! Τί οὖν; ποίῳ τρόπῳ χρήσομαι; ἐπὶ ποίαν ἔλθω μηχανήν; ἀπειμι τοὺς οἰκέτας δεῦρο κομίσων, λαβεῖν ὀφείλοντας τῇ πολυπληθεῖ συμμαχίᾳ· καὶ γὰρ πόρρω ἔσομαι θεατῆς.

Ὁ λόγος ἀρμόζει πρὸς τινὰ πλούσιον, μὴ τολμῶντα προσπαῦσαι καὶ χρήσασθαι τῷ πλούτῳ.

LXXII. Δελφῖνες καὶ Κωβιός. (N. 180. Flor. 53.)

Δελφῖνες καὶ φάλαιναί ποιοι ἀλλήλους ἐμάχοντο· ἐπὶ πολὺ δὲ τῆς διαφορᾶς σφοδρνομένης, κωβιὸς ἀνέβη καὶ αὐτοὺς ἐπειρᾶτο διαλύειν. Εἰς δέ τις τῶν δελφίνων ὑποτυχὼν ἔφη πρὸς αὐτὸν, Ἄλλ' ἡμῖν ἀνεκτότερόν ἐστι μαχομένοις ὑπ' ἀλλήλων διαφθαρεῖναι, ἢ σοῦ διαλλάκτου τυχεῖν.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν ταραχῆς λάβωνται, δοκοῦσί τινες εἶναι, καὶ ταῦτα μηδενὸς ἄξιοι ὄντες.

LXXIII. Μελιτουργός. (N. 85.)

Εἰς μελιτουργοῦ τις μετελθὼν ἐκείνου ἀπόντος τὸ μέλι καὶ τὰ κηρία ἀφείλετο· ὁ δὲ ἐπανελθὼν, ἐπειδὴ ἐθεάσατο ἐρήμους τὰς κυψέλλας, εἰστήκει

ταύτας διερευνῶν. Αἰ δὲ μέλισσαι ἐπανελθοῦσαι ἀπὸ τῆς νομῆς ὡς κατέλαβον αὐτὸν, παίουσαι τοῖς κέντροις τὰ πάνδεινα διετίθεσαν· κάκεινος ἔφη πρὸς αὐτάς, ὦ κάκιστα ζῶα, ὑμεῖς τὸν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀθῶον ἀφήκατε, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιμελούμενον ὑμῶν τύπτετε.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων δι' ἄγνοιαν τοὺς ἐχθροὺς μὴ φυλαττόμενοι τοὺς φίλους ὡς ἐπιβούλους ἀπωθοῦνται.

LXXIV. Δελφὶς καὶ Πίθηκος. (N. 88.)

Ἔθος ἐστὶ τοῖς πλείουσιν ἐπάγεσθαι κύνας τε Μελιταίους καὶ πιθήκους πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ· καὶ δὴ τις πλεῖν μέλλων πίθηκον συνανήνεγκε. Γενομένων δ' αὐτῶν κατὰ τὸ Σούνιον, (ἐστὶ δὲ τοῦτο Ἀθηναίων ἀκρωτήριον,) συνέβη χειμῶνα σφοδρὸν γενέσθαι. Περιτραπίσης δὲ τῆς νηὸς, καὶ πάντων διακολυμβῶντων, καὶ ὁ πίθηκος ἐνήχετο. Δελφὶν δὲ θεασάμενος αὐτὸν, οἰόμενος ἄνθρωπον εἶναι, [ὑπελθὼν ἀνεῖχε διακομίζων ἐπὶ τὴν χέρσον. Ὡς δὲ κατὰ τὸν Πειραιᾶ ἐγένετο, τὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπίνειον, ἐπυνθάνετο τοῦ πιθήκου, εἰ τὸ γένος ἐστὶν Ἀθηναῖος· τοῦ δὲ εἰπόντος καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τετυχηκένας γονέων, ἐπανήρετο, εἰ καὶ τὸν Πειραιᾶ ἐπίσταται. Ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος περὶ ἀνθρώπου αὐτὸν λέγειν,] ἔφρασκε καὶ φίλον αὐτὸν καὶ συνήθη γενέσθαι. Καὶ ὁ δελφὶν ἀγανακτήσας κατὰ τῆς αὐτοῦ ψευδολογίας βαπτίζων ἀπέκτεινε.

Ὁ λόγος εὐκαιρος πρὸς ἄνδρας, οἱ τοὺς εὐεργέτας αὐτῶν διαψεύδεσθαι βούλονται.

LXXV. Ἐλαφος καὶ Λέων. (N. 184. Fl. 66. Synt. 15. Cor. 181. et p. 365.)

Ἐλαφος δίψει συσχεθεῖσα παρεγένετο ἐπὶ τινα πηγὴν· πιούσα δὲ ὡς ἐθεάσατο τὴν ἑαυτῆς σκιάν κατα τοῦ ὕδατος, ἐπὶ μὲν τοῖς κέρασιν ἠγάλλετο, ὀρῶσα τὸ μέγεθος καὶ τὴν ποικιλίαν, ἐπὶ δὲ τοῖς ποσὶ σφόδρα ἤχθετο ὡς λεπτοῖς οὖσι καὶ ἀσθενέσιν. Ἐτι δ' αὐτῆς διανοουμένης, λέων ἐπιφανεὶς ἐδίωκεν αὐτήν, κακείνη εἰς φυγὴν τραπέισα κατὰ πολὺ αὐτοῦ προεῖχε. Μέχρι μὲν οὖν ψιλὸν ἦν τὸ πεδίον, ἢ μὲν προθέουσα ἐσώζετο· ἐπεὶ δὲ ἐγένετο κατὰ τινα ὑλώδη τόπον, τηνικαῦτα συνέβη τῶν κεράτων αὐτῆς ἐμπλακέντων τοῖς κλάδοις, μὴ δυναμένην τρέχειν, συλληφθῆναι τῷ λέοντι. Μέλλουσα δὲ ἀναιρεῖσθαι ἔφη πρὸς ἑαυτήν, Δειλαία ἐγὼ, ἥτις, ὑφ' ὧν μὲν φόβηται προδοθήσεσθαι, ἐσώζομαι ὑπὸ τούτων, οἷς δὲ καὶ σφόδρα ἐπεποίθειν, ὑπὸ τούτων ἀπωλόμαι.

Οὕτω πολλάκις ἐν κινδύνοις οἱ μὲν ὑποπτοὶ τῶν φίλων σωτήρες ἐγένοντο, οἱ δὲ σφόδρα ἐμπιστευθέντες προδοταί.

LXXVI. Ἐλαφος. (N. 63. Fl. 63.)

Ἐλαφος πηρωθεῖσα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν παρεγένετο εἰς τινα αἰγιαλὸν, καὶ ἐνταῦθα ἐνέμετο,

τὸν μὲν ὀλόκληρον ὀφθαλμὸν εἰς τὴν γῆν ἔχουσα, καὶ τὴν τῶν κυνηγῶν ἔφοδον παρατηρουμένη, τὸν δὲ πεπηρωμένον ἐν τῇ θαλάσῃ· ἔνθεν γὰρ οὐδένα ὑφωρᾶτο κίνδυνον. Καὶ δὴ τινες παραπλέοντες τὸν τόπον καὶ θεασάμενοι αὐτὴν κατηυστόχησαν· καὶ ἐπειδὴ ἔλειποψύχει, εἶπε πρὸς ἑαυτὴν, Ἄλλ' ἔγωγε ἀθλία, ἥτις τὴν γῆν ὡς ἐπίβουλον φυλαττομένη πολὺ χαλεπωτέραν ἔσχον τὴν θάλασσαν, ἐφ' ἣν κατέφυγον.

Οὕτω πολλάκις παρὰ τὴν ἡμετέραν ὑπόληψιν τὰ μὲν χαλεπὰ τῶν πραγμάτων δοκοῦντα εἶναι ὠφέλιμα εὐρίσκονται, τὰ δὲ νομιζόμενα σωτήρια ἐπισφαλῆ.

LXXVII. Ἐλαφος καὶ Λέων. (N. 64. Heusing. p. 55. Fl. 64. Cor. 64.)

Ἐλαφος κυνηγοῦς φεύγουσα ἔγένετο κατὰ τι σπήλαιον, ἐν ᾧ λέων ἦν, καὶ ἐνταῦθα εἰσῆει κρυβησομένη· συλληφθεῖσα δὲ ὑπὸ τοῦ λέοντος καὶ ἀναιρουμένη εἶπε, Δυσδαίμων ἐγὼ, ἥτις ἀνθρώπους φεύγουσα ἑμαυτὴν θηρίῳ ἐνεχείρισα.

Οὕτως ἔνιοι τῶν διὰ φόβον ἑλαττόνων κινδύνων ἑαυτοὺς εἰς μείζονα κακὰ εἰσιᾶσιν.

LXXVIII. Ἐλαφος καὶ Ἄμπελος. (N. 65. Fl. 65.)

Ἐλαφος διωκομένη ὑπὸ κυνηγῶν ἐκρύπτετο ὑπὸ τινὰ ἄμπελον· διελθόντων δὲ τῶν κυνηγῶν

στραφεῖσα τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου κατήσθιεν. Εἷς δέ τις τῶν κυνηγῶν στραφεῖς καὶ θεασάμενος, ὡς εἶχεν, ἀκοντίῳ βαλὼν ἔτρωσεν αὐτήν· ἡ δὲ μέλλουσα τελευτᾶν, στενάξασα πρὸς ἑαυτὴν ἔφη, Δίκαια πάσχω, ὅτι τὴν σώσασάν με ἀμπελον ἠδίκησα.

Οὗτος ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν κατ' ἀνδρῶν, οἵτινες τοὺς εὐεργέτας ἀδικοῦντες ὑπὸ θεοῦ κολάζονται.

LXXIX. Πλέοντες. (N. 272.)

LXXX. Αἴλουρος καὶ Μῦες. (N. 28. Fl. 67.)

Ἐν τινι οἰκίᾳ πολλοὶ μῦες ἦσαν, αἴλουρος δὲ τοῦτο γνούς, ἤκεν ἐνταῦθα, καὶ συλλαμβάνων ἕνα ἕκαστον κατήσθιεν. Οἱ δὲ μῦες συνεχῶς ἀναλισκόμενοι κατὰ τῶν ὀπῶν ἔδυνον, καὶ ὁ αἴλουρος μηκέτι αὐτῶν ἐφικέσθαι δυνάμενος, δεῖν ἔγνω δι' ἐπινοίας αὐτοὺς ἐκκαλεῖσθαι. Διόπερ ἀναβὰς ἐπὶ τινὰ πάσσαλον καὶ ἑαυτὸν ἐνθένδε ἀποκρεμάσας προσεποιεῖτο νεκρόν. Τῶν δὲ μυῶν τις παρακύψας ὡς ἐθεάσατο αὐτὸν, εἶπεν, Ἄλλ', ὦ οὗτος, σύ γε καὶν θύλαξ γένη, οὐ προσελευσόμεθα.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν τῆς ἐνίων μοχθηρίας πειραθῶσιν, οὐκέτι αὐτῶν ταῖς ὑποκρίσεσιν [οὕτως] ἐξαπατῶνται.

LXXXI. Μυῖαι. (N. 89. Fl. 68.)

Ἐν τινι ταμείῳ μέλιτος ἐκχυθέντος μυῖαι

προσπτάσαι κατήσθιον· δια δὲ τὴν γλυκύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀφίσταντο· ἐμπαγόντων δ' αὐτῶν τῶν ποδῶν, ὡς οὐκ ἠδύναντο ἀναπτῆναι, ἀποπνιγόμεναι ἔφασαν, Ἔθλιαί ἡμεῖς, αἱ διὰ βραχεῖαν ἠδονὴν ἀπολλύμεθα.

Οὕτω πολλάκις ἡ λιχνεία πολλῶν αἰτία κακῶν γίνεται.

LXXXII. Ἀλώπηξ καὶ Πίθηκος. (N. 29. Fl. 69.)

Ἐν συνόδῳ τῶν ἀλόγων ζώων πίθηκος ὀρχησάμενος καὶ εὐδοκιμήσας βασιλεὺς ὑπ' αὐτῶν ἐχειροτονήθη· ἀλώπηξ δὲ αὐτῷ φθονήσασα ὡς ἐθεάσατο ἔν τινι παγίδι κρέας κείμενον, ἀγαγοῦσα αὐτὸν ἐνταῦθα ἔλεγεν, ὡς εὐροῦσα θησαυρὸν αὐτῇ μὲν οὐκ ἐχρήσατο, γέρας δὲ αὐτῷ τῆς βασιλείας τετήρηκε, καὶ παρήνει αὐτῷ λαβεῖν. Τοῦ δὲ ἀτημελήτως ἐπελθόντος, καὶ ὑπὸ τῆς παγίδος συλληφθέντος, αλτιωμένου τε τὴν ἀλώπεκα ὡς ἐνεδρεύσασαν αὐτῷ, ἐκείνη ἔφη, ὦ πίθηκε, σὺ δὲ τοιαύτην ψυχὴν ἔχων τῶν ἀλόγων ζώων βασιλεύσεις;

Οὕτως οἱ τοῖς πράγμασιν ἀπερισκέπτως ἐπιχειροῦντες σὺν τῷ δυστυχεῖς εἶναι καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

LXXXIII. ὄνος, Ἀλεκτροῦν καὶ Λέων. (N. 66. Fl. 70.)

Ἐν τινι ἐπαύλει ὄνος καὶ ἀλεκτροῦν ἦσαν·

λέων δὲ λιμώτων ὡς ἐθεάσατο τὸν ὄνον, οἷός τε ἦν εἰσελθὼν τοῦτον καταθοινήσασθαι. Περὶ δὲ τὸν ψόφον ἀλεκτρούονος φθεγξαμένου, καταπτήξας, (φασὶ δὲ, τοὺς λέοντας πτήσσεσθαι πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρούονων φωνάς,) εἰς φυγὴν ἐτρέπη. Καὶ ὁ ὄνος ἀναπτρωθεὶς κατ' αὐτοῦ, εἶγε ἀλεκτρούονα ἐφοβήθη, ἐξῆλθεν ὡς ἀποδιώξων αὐτόν· ὁ δὲ, ὡς μακρὰν ἐγένετο, κατέφαγεν αὐτόν.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ταπεινουμένους τοὺς ἑαυτῶν ἐχθροὺς ὀρῶντες, καὶ διὰ τοῦτο καταθρασυνομένοι, λανθάνουσιν ὑπ' αὐτῶν ἀναλισκόμενοι.

LXXXIV. Πίθηκος καὶ Κάμηλος. (Fl. 71.)

Ἐν συνόδῳ τῶν ἀλόγων ζώων πίθηκος ἀναστάς ὠρχεῖτο· σφόδρα δὲ αὐτοῦ εὐδοκιμοῦντος, καὶ ὑπὸ πάντων ἐπισημαινομένου, κάμηλος φθονήσασα ἠβουλήθη τῶν αὐτῶν ἐφικέσθαι· διόπερ ἐξαναστᾶσα ἐπειρᾶτο καὶ αὐτὴ ὀρχήσασθαι. Πολλὰ δὲ αὐτῆς ἄτοπα ποιησάσης, τὰ ζῶα ἀγανακτήσαντα ῥοπάλοις αὐτὴν παίοντα ἐξήλασε.

Πρὸς τοὺς διὰ φθόνον κρείττοσιν ἀμιλλωμένους καὶ σφαλλομένους ὁ λόγος εὐκαιρός.

LXXXV. Κάνθαροι δύο. (N. 201.)

Ἐν τινι νησιδίῳ ταῦρος ἐνέμετο· τῇ δὲ τούτου κόπρῳ κάνθαροι ἐτρέφοντο δύο· καὶ δὴ τοῦ χει-

μῶνος ἐφισταμένου ὁ εἷς ἔλεγε πρὸς τὸν ἕτερον, ὡς ἄρα βούλοιτο δὴ εἰς τὴν ἠπειρον διαπτᾶσθαι, ἵνα ἐκείνῳ μόνῳ ἢ τροφὴ ἱκανὴ ὑπάρχη, καὶ ὡς ἂν ἐκεῖσε ἐλθὼν τὸν χειμῶνα διαγένηται. Ἐλεγε δὲ, ὅτι, ἐὰν πολλὴν εὖρη τὴν νομὴν, καὶ αὐτῷ οἴσει. Παραγενόμενος δὲ εἰς τὴν χέρσον, καὶ καταλαβὼν πολλὴν μὲν κόπρον, ὑγρὰν δὲ, μένων ἐνταῦθα ἐτρέφετο. Τοῦ δὲ χειμῶνος διελθόντος πάλιν εἰς τὴν νῆσον διέπτη· ὁ δὲ ἕτερος θεασάμενος αὐτὸν λιπαρὸν καὶ εὐεκτοῦντα, ἠτιάσατο αὐτὸν, διότι προὔποσχόμενος οὐδὲν ἐκόμισεν. Ὁ δὲ εἶπε, Μὴ ἐμὲ μέμφου, τὴν δὲ φύσιν τοῦτόπου ἐκεῖθεν γὰρ τρέφεσθαι μὲν οἶόν τε, φέρεσθαι δὲ οὐδέν.

Ὁ λόγος ἀρμόσειεν ἂν πρὸς ἐκείνους, οἳ τὰς φιλίας μέχρις ἐστιάσεως μόνον παρέχονται, περαιτέρω δὲ οὐδὲν τοὺς φίλους ὠφελοῦσιν.

LXXXVI. Δέλφαξ καὶ Πρόβατα. (N. 179. Fl. 151.)

Ἐν τινι ποιμνῇ δέλφαξ εἰσελθὼν ἐνέμετο· καὶ δὴ ποτε τοῦ ποιμένου συλλαμβάνοντος αὐτὸν, ἐκεκράγει τε καὶ ἀντέτεινε· τῶν δὲ προβάτων αὐτὸν αἰτιωμένων ἐπὶ τῷ βοᾶν, καὶ λεγόντων, Ἡμᾶς μὲν συνεχῶς συλλαμβάνει, καὶ οὐ κρᾶζομεν· ἔφη πρὸς ταῦτα, Ἄλλ' οὐχ ὁμοία τῇ ὑμετέρᾳ ἢ ἐμῇ σύλληψις· ὑμᾶς γὰρ ἢ διὰ τὰ ἔρια ἀγρεύει ἢ διὰ τὸ γάλα· ἐμὲ δὲ διὰ τὸ κρέας.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι εἰκότως ἐκεῖνοι ἀνοιμώζου-
σιν, οἷς ὁ κίνδυνος οὐ περὶ χρημάτων ἐστίν, ἀλλὰ
περὶ αὐτῆς σωτηρίας.

**LXXXVII. Κίχλα. (N. 203. Fl. 73.
Synt. 48.)**

Ἐν τινι μυρσίῳ ἢ κίχλα ἐνέμετο· διὰ δὲ τὴν
γλυκύτητα τοῦ καρποῦ οὐκ ἀφίστατο. Ἰξευτῆς δὲ
παρατηρησάμενος ἐμφιλοχωροῦσαν ἰξεύσας συνέ-
λαβε· καὶ δὴ μέλλουσα ἀναιρεῖσθαι ἔφη, Δειλαία
εἰμι, ἣτις διὰ τροφῆς γλυκύτητα ζωῆς στερίσκομαι.

Ὁ λόγος εὐκαιρος πρὸς ἄνδρα ἄσωτον, διὰ ἡ-
δυπάθειαν ἀπολωλεκότα ἑαυτόν.

**LXXXVIII. Χῆν χρυσοτόκος. (N. 156. Fl.
153. Synt. 27.)**

Ἐρμῆς θρησκευόμενος ὑπὸ τινος περιττῶς χῆ-
να αὐτῷ ἐχαρίσατο ὡς χρύσεια τίκτουςαν· ὁ δὲ
οὐκ ἀναμείνας τὴν κατὰ μικρὸν ὠφέλειαν, ὑπο-
λαβὼν δὲ, ὅτι πάντα τὰ ἐντὸς χρύσεια ἔχει ὁ χῆν,
οὐδὲν μελλήσας ἔθυσεν αὐτήν. Συνέβη δ' αὐτὸν
μὴ μόνον ὁ προσεδόκησε σφαλῆναι, ἀλλὰ καὶ τὰ
ὡς ἀποβαλεῖν· τὰ γὰρ ἐντὸς πάντα σαρκώδη
εὔρεν.

Οὕτως πολλάκις οἱ πλεονέκται δι' ἐπιθυμίαν
πλειόνων καὶ τὰ ἐν χερσὶν ὄντα προΐενται.

LXXXIX. Ἑρμῆς καὶ Ἀγαλματοποιός.
(N. 90.)

Ἑρμῆς γνῶναι βουλόμενος, ἐν τίνι τιμῇ παρ' ἀνθρώποις ἐστίν, ἤκεν ἀφομοιωθεὶς ἀνθρώπῳ εἰς ἀγαλματοποιουῦ ἐργαστήριον· καὶ θεασάμενος Διὸς ἄγαλμα ἐπύθετο, πόσου· τοῦ δὲ εἰπόντος, Δραχμῆς, γελήσας ἠρώτα τῆς Ἥρας πόσου ἐστίν· εἰπόντος δὲ ἔτι μείζονος, θεασάμενος καὶ ἑαυτοῦ ἄγαλμα ὑπέλαβεν, ὅτι αὐτὸν, ἐπειδὴ καὶ ἄγγελός ἐστι καὶ ἐπικερδῆς, περὶ πολλοῦ οἱ ἄνθρωποι ποιοῦνται. Διὸ προσεπυνθάνετο ὁ Ἑρμῆς, καὶ ὁ ἀγαλματογλύφος ἔφη, Ἀλλ' εἰάν τούτους ἀγορεύσῃς, τοῦτόν σοι προσθήκην δώσω.

Πρὸς ἄνδρα κενόδοξον, ἐν οὐδεμίᾳ μοίρᾳ παρὰ τοῖς ἄλλοις ὄντα ὁ λόγος ἀρμόζει.

XC. Ἑρμῆς καὶ Τειρεσίας. (N. 91.)

Ἑρμῆς βουλόμενος τὴν Τειρεσίου μαντικὴν πειρᾶσαι, εἰ ἀληθὴς ἐστι, κλέψας αὐτοῦ τοὺς βόας ἐξ ἀγροῦ, ἤκε πρὸς αὐτὸν εἰς ἄστν, ὁμοιωθεὶς ἀνθρώπῳ, καὶ ἐπέξενώθη παρ' αὐτῷ. Προαπαγγελθείσης δὲ τῷ Τειρεσίᾳ τῆς τοῦ ζεύγους ἀπωλείας, παραλαβὼν τὸν Ἑρμῆν ἤκεν εἰς τὸ προάστειον, οἰωνόν τινα περὶ τῆς κλοπῆς σκεψόμενος. Καὶ τούτῳ παρήνει λέγειν ὅτι ἂν θεάσῃται ὄρνεον, καὶ ὁ Ἑρμῆς τὸ μὲν πρῶτον θεασάμενος ἀετὸν, ἐξ ἀριστερῶν ἐπὶ δεξιᾷ παριπτάμενον, ἀπήγγειλε αὐτῷ· τοῦ δὲ εἰπόντος,

μη πρὸς αὐτοὺς τοῦτον εἶναι, ἐκ δευτέρου ἰδὼν κορώνην, ἐπὶ τινος δένδρου καθημένην, καὶ ποτε μὲν ἄνω βλέπουσαν, ποτὲ δὲ εἰς γῆν κύπτουσαν, ἐδηλωσεν αὐτῷ. Ὁ δὲ ὑποτυχὼν ἔφη, Ἄλλ' αὐτῇ ἢ κορώνῃ διόμνυται τὸν τε οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὅτι, ἂν θέλῃς, τοὺς ἐμαυτοῦ βόας ἀπολήψομαι.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα κλέπτην.

XCΙ. Ἐχίς καὶ Ὑδρὸς. (N. 188.)

Ἐχίς φοιτῶν ἐπὶ τινὰ κρήνην, ἔπινεν· ἡ δὲ ἐνταῦθα οἰκοῦσα ὕδρα ἐκώλυεν αὐτὸν, ἀγανακτοῦσα εἶγε μὴ ἀρκεῖται τῇ ἰδίᾳ νομῇ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὴν ἑαυτῆς δίαιταν ἀφικνεῖται. Ἄει δὲ τῆς φιλονεικίας αὐξανόμενης, συνέθεντο ὅπως εἰς μάχην ἀλλήλοις καταστῶσι, καὶ τοῦ νικῶντος ἢ τε τῆς γῆς καὶ τοῦ ὕδατος νομὴ γένηται. Ταξομένων δ' αὐτῶν τὴν προθεσμίαν, οἱ βάτραχοι διὰ μῖσος τῆς ὕδρας παραγενόμενοι πρὸς τὸν ἔχιν παραθαρῶνουσιν αὐτὸν, ἐπαγγελλούμενοι καὶ αὐτοὶ συμμαχήσειν αὐτῷ. Ἐνσταθείσης δὲ τῆς μάχης ὁ μὲν ἔχίς πρὸς τὴν ὕδραν ἐπολέμει, οἱ δὲ βάτραχοι μηδὲν περαιτέρω δυνάμενοι δρᾶν, μεγάλα ἐκεκράγεισαν, καὶ ὁ ἔχίς νικήσας ἠτιάσατο αὐτοὺς, ὅτι συμμαχήσειν αὐτῷ ὑποσχόμενοι παρὰ τὴν μάχην οὐ μόνον οὐκ ἐβοήθουν, ἀλλὰ καὶ ἤδον. Οἱ δὲ ἔφασαν πρὸς αὐτὸν, Ἄλλ' εὖ ἴσθι, ὦ οὔτος,

ὅτι ἢ ἡμετέρα συμμαχία οὐ διὰ χειρῶν ἀλλὰ διὰ μόνῃς φωνῆς καθέστηκεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἔνθα χειρῶν χρεῖα ἐστίν, ἢ διὰ λόγων βοηθεία οὐδὲν λυσιτελεῖ.

XCII. Κύνων καὶ Δεσπότης. (N. 216.)

Ἐχων τις κύνα Μελιταῖον καὶ ὄνον διετέλει ἀεὶ τῷ κυνὶ προσπαίζων· καὶ δὴ, εἴποτε ἔξω δειπνοίῃ, ἐκόμιζέ τι αὐτῷ, καὶ προσιόντι καὶ σαίνοντι παρέβαλλεν. Ὁ δὲ ὄνος φθονήσας προσέδραμε καὶ σκιρτῶν ἐλάκτισεν αὐτόν· καὶ ὁ δεσπότης ἀγανακτήσας ἐκέλευσε παίοντας αὐτόν ἀγαγεῖν καὶ τῇ φάτνῃ προσδῆσαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐ πάντες πρὸς ταῦτά πεφύκασιν.

XCIII. Κύνες δύο. (N. 92.)

Ἐχων τις δύο κύνας τὸν μὲν θηρείειν ἐδίδαξε, τὸν δὲ οἰκουρὸν ἐποίησε· καὶ δὴ, εἴποτε ὁ θηρευτικὸς ἐξιῶν πρὸς ἄγραν συνελάμβανέ τι, ἐκ τούτου μέρος καὶ τῷ ἑτέρῳ παρέβαλλεν. Ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ θηρευτικοῦ, καὶ τὸν ἕτερον ὄνειδίζοντος, εἶγε αὐτὸς μὲν ἐξιῶν διόλου μοχθοίῃ, ὁ δὲ οὐδὲν ποιῶν τοῖς ἑαυτοῦ πόνοις ἐντροφᾶ, ἐκεῖνος ἔφη πρὸς αὐτόν, Ἀλλὰ μὴ ἐμὲ μέμφου, τὸν δεσπότην δὲ, ὃς οὐ πονεῖν με ἐδίδαξεν, ἀλλ' ἄλλοτρίους πόρους ἐσθίειν.

Οὕτω καὶ τῶν παιδῶν οἱ ῥάθυμοι οὐ μεμπτέοι εἰσὶν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γονεῖς οὕτως ἀγάγωσιν.

XCIV. "Εχίς καὶ Ῥίνη. (N. 187.)

"Εχίς ἐλθὼν εἰς χαλκουροῦ ἔργαστήριον παρὰ τῶν σκευῶν ἔρανον ἤτει· λαβὼν δὲ παρ' αὐτῶν ἤκε πρὸς τὴν Ῥίνην, καὶ ταύτην παρεκάλει δοῦναί τι αὐτῷ. Ἡ δὲ ὑποτυχοῦσα εἶπεν, Ἀλλ' εὐήθης εἶ παρ' ἐμοῦ ἀποισέσθαι τι οἰόμενος, ἤτις οὐ δίδοναι ἀλλὰ λάμβάνειν παρὰ πάντων εἶωθα.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι μάταιοί εἰσιν οἱ παρὰ φιλαργύρων τι κερδαίνειν προσδοκῶσι.

XCV. Πατήρ καὶ Θυγατέρες. (N. 269. Fl. 76. Cor. 265.)

"Εχων τις δύο θυγατέρας τὴν μὲν κηπωροῦ ἐξέδωκε πρὸς γάμον, τὴν δὲ ἑτέραν κεραμεῖ. Χρόνου δὲ προελθόντος ἤκε πρὸς τὴν τοῦ κηπωροῦ, καὶ ταύτην ἠρώτα, πῶς ἔχοι, καὶ ἐν τίνι αὐτοῖς εἶη τὰ πράγματα. Τῆς δὲ εἰπούσης, πάντα μὲν αὐτοῖς παρεῖναι, ἐν δὲ τοῦτο εὐχεσθαι τοῖς θεοῖς, ὅπως χειμῶν γένηται καὶ ὄμβρος, ἵνα τὰ λάχανα ἀρδευθῇ· μετ' οὐ πολὺ παρεγένετο καὶ πρὸς τὴν τοῦ κεραμέως, καὶ οὕτως ἐπυνηθάνετο, πῶς ἔχοι· τῆς δὲ τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐνδεῖσθαι εἰπούσης, τοῦτο δὲ μόνον εὐχεσθαι, ὅπως αἰθρία τε λαμπρὰ ἐπιμείνη καὶ λαμπρὸς ἥλιος, ἵνα ξηρανθῇ ὁ κέραμος, εἶπε πρὸς αὐτήν, Ἐὰν σὺ μὲν εὐδίαν ἐπιζητῆς, ἡ δὲ ἀδελφή σου χειμῶνα, ποτέρᾳ ὑμῶν συνεύξομαι;

Οὕτως οἱ ἐν ταύτῳ τοῖς ἀνομοίρις πράγμασιν ἐπιχειροῦντες εἰκότως περὶ τὰ ἐκότερα πταίουσιν.

XCVI. Ἀνὴρ καὶ Γυνή. (N. 95.)

Ἔχων τις γυναῖκα πρὸς πάντας λίαν τὸ ἦθος ἀργαλέαν ἠβουλήθη γνῶναι, εἰ καὶ πρὸς τοὺς πατρώους οἰκέτας ὁμοίως διάκειται· ὅθεν μετὰ προφάσεως εὐλόγου πρὸς τὸν πατέρα αὐτὴν ἔπεμψε. Μετὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἐλθούσης αὐτῆς ἐπυνθάνετο, πῶς αὐτὴν οἱ οἰκεῖοι προσεδέξαντο; Τῆς δὲ εἰπούσης, Οἱ βουκόλοι καὶ οἱ ποιμένες με ὑπεβλέποντο, ἔφη πρὸς αὐτὴν, Ἀλλ' ὦ γύναι, εἰ τούτοις ἀπήχθου, οἱ ὄρθρου μὲν τὰς ποίμνας ἐξελαύνουσιν, ὁψὲ δὲ εἰσίσιασι, τί χρη προσδοκᾶν περὶ τούτων, οἷς πᾶσαν τὴν ἡμέραν συνδιέτριβες;

Οὕτω πολλάκις ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα καὶ ἐκ τῶν προδήλων τὰ ἄδηλα γνωρίζονται.

XCVII. Ἐχίς καὶ Ἀλώπηξ. (N. 186. Cor. 183.)

Ἐχίς ἐπὶ δέσμη ἀκανθῶν εἰς τινα ποταμὸν ἐφέρετο· ἀλώπηξ δὲ παριοῦσα ὡς ἐθεάσατο αὐτὸν, εἶπεν, Ἀξίος τῆς νηὸς ὁ ναύκληρος.

Πρὸς ἄνδρα πονηρὸν μοχθηροῖς πράγμασιν ἐγχειρήσαντα ὁ λόγος ἀρμόσειεν.

XCVIII. Ἐριφος καὶ Λύκος. (N. 94.
Fl. 74.)

Ἐριφος ὑστερήσας ἀπὸ ποιμνης ὑπὸ λύκου κατεδιώκετο· ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ ἔριφος λέγει τῷ λύκῳ, Πέπειςμαι, λύκε, ὅτι σὸν βρωμά εἰμι· ἀλλ' ἔνα μὴ ἀδόξως ἀποθάνω, αὐλησον, ὅπως ὀρχήσομαι. Αὐλοῦντος δὲ τοῦ λύκου καὶ τοῦ ἐρίφου ὀρχουμένου, οἱ κύνες ἀκούσαντες καὶ ἐξελθόντες τὸν λύκον ἐδίωκον· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς λέγει τῷ ἐρίφῳ, Ταῦτα ἐμοὶ καλῶς γίνεται· ἔδει γάρ με, μακελάριον ὄντα, αὐλητὴν μὴ μιμεῖσθαι.

Οὕτως οἱ παρὰ γνώμην τοῦ καιροῦ τι πράττοντες καὶ ὧν ἐν χερσὶν ἔχουσιν ὑστεροῦνται.

XCIX. Ἀγαλματοπώλης. (N. 151. Fl. 128.)

Ἐρμῆν τις ξύλινον κατασκευάσας καὶ προσενεγκῶν εἰς ἀγορὰν ἐπώλει· μηδενὸς δὲ ὠνητοῦ προσιόντος, ἐκκαλέσασθαι τινὰς βουλόμενος, ἐβόα, ὡς ἀγαθὸν θεὸν καὶ κέρδους θεωρητικὸν πιπράσκει. Τῶν δὲ παρατυχόντων τις ἔφη, Ὡ ἀνθρωπε, τί τοιοῦτον εὐεργέτην ὄντα πωλεῖς; δέον ἐστὶ τῶν παρ' αὐτοῦ ὠφελειῶν ἀπολαύειν σε. Κακῆϊνος ἀπεκρίνατο λέγων, ὅτι ταχείας τινὸς ὠφελείας ἐπιδέομαι· αὐτὸς δὲ βραδέως εἴωθε τὰ κέρδη ποιεῖν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι διδόασι κατὰ τῶν ἀμεινόντων τὰ θράση οἱ καιροί.

C. Ζεὺς, Προμηθεὺς, Ἀθηνᾶ, Μῶμος.
(N. 193. Tyrwh. p. 39.)

Ζεὺς καὶ Προμηθεὺς καὶ Ἀθηνᾶ κατασκευάσαντες, ὁ μὲν ταῦρον, ὁ Προμηθεὺς ἄνθρωπον, ἢ δὲ οἶκον, Μῶμον κριτὴν εἶλοντο. Ὁ δὲ, φθορήσας τοῖς δημιουργήμασιν, ἀχθόμενος ἔλεγε, τὸν μὲν Δία ἡμαρτηκέναι τοῦ ταύρου τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῖς κέρασι μὴ θέντα, ἵνα βλέπῃ ποῦ τύπτει· τὸν δὲ Προμηθεῖα, διότι ἀνθρώπου τὰς φρένας οὐκ ἔξωθεν ἀπεκρέμασεν, ἵνα μὴ λανθάνωσιν οὐκ ἐπιεικῶς, φανεροῦντες, εἴτε ἕκαστος κατὰ νοῦν ἔχει. Τρίτον δὲ ἔλεγεν, ὡς ἔδει τὴν Ἀθηνᾶν τῷ οἴκῳ τροχοὺς ὑποθεῖναι, ἵνα, εἴαν πονηρῶ τις παροιικισθῇ γείτονι, ῥαδίως μεταβαίνη. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτοῦ ἐπὶ τῇ βασκανίᾳ τοῦ Ὀλύμπου αὐτὸν ἐξέβαλεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐδὲν οὕτως ἐστὶν ἐνάρετον, ὃ μὴ πάντως περὶ τι ψόγον ἐπιδέχεται.

CI. Κολοῖος καὶ Ὀρνέως. (N. 191. Fl. 78.
Tyrwh. p. 25. Cor. p. 116. et 367.)

Ζεὺς βουλόμενος βασιλέα ὀρνέως καταστήσασθαι προθεσμίαν αὐτοῖς ἔταξεν, ἢ παραγενήσονται. Κολοῖος δὲ συνειδὼς ἑαυτῷ δυσμορφίαν, περιῶν τὰ ἀποπίπτοντα τῶν ὀρνέων πτίλα ἀνελάμβανε καὶ ἑαυτῷ περιετίθει. Ὡς δὲ ἐνέστη ἡ ἡμέρα, ποικίλος γενόμενος ἦκε πρὸς τὸν Δία· μέλλοντος δὲ αὐτοῦ διὰ τὴν εὐπρέπειαν βασιλέα αὐτὸν

χειροτονεῖν, τὰ ὄρνεα ἀγανακτήσαντα περιέστη, καὶ ἕκαστον τὸ ἴδιον πτερόν ἀφείλατο. Οὕτως τε συνέβη αὐτὸν ἀπογυμνωθέντα πάλιν κολοῖόν γενέσθαι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ χρεωφειλέται, μέχρι μὲν τὰ ἀλλότρια ἔχουσι χρήματα, δοκοῦσί τινες εἶναι, ἐπειδὴν δὲ ἀποδώσιν, ὅποιοι ἐξ ἀρχῆς ἦσαν, εὐρίσκονται.

СII. Ἑρμῆς καὶ Γῆ. (N. 185.)

Ζεὺς πλάσας ἄνδρα καὶ γυναῖκα ἐκέλευσεν Ἑρμῆ ἀγαγεῖν αὐτοὺς ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ δεῖξαι ὅθεν ὀρύξαντες σπήλαιον ποιήσουσι. Τοῦ δὲ τὸ προσταχθέν ποιήσαντος, ἡ γῆ τὸ μὲν πρῶτον ἐκώλυεν, ὁ δὲ Ἑρμῆς ἠνάγκαζε λέγων, τὸν Δία προστεταχέναι. Ἄλλ' ὀρυσσέτωσαν, ἔφη, ὅσῃν βούλονται στένοντες γὰρ αὐτὴν καὶ κλαίοντες ἀποδώσουσιν.

Πρὸς τοὺς ῥαδίως δανειζομένους καὶ μετὰ λύπης ἀποδιδόντας ὁ λόγος εὐκαιρος.

СIII. Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων. (N. 190. Fl. 551.)

Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων περὶ τοξικῆς ἤριζον· τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος ἐκτείναντος τὸ τόξον καὶ τὸ βέλος ἀφέντος, Ζεὺς τοσοῦτον διέβη, ὅσον Ἀπόλλων ἐτόξευσεν.

Οὕτως οἱ τοῖσι κρείττοσιν ἀνθαμιλλώμενοι γέλωτος ἄξιοί εἰσιν.

CIV. Ἴππος, Βοῦς, Κύων καὶ Ἄνθρωπος. (N. 197.)

Ζεὺς ἄνθρωπον ποιήσας ὀλιγοχρόνιον αὐτὸν ἐποίησεν· ὁ δὲ τῆ ἑαυτοῦ συνέσει χρώμενος, ὅτε ἐνίστατο ὁ χειμῶν, οἶκον ἑαυτῷ κατεσκεύαζε, καὶ ἐνταῦθα διέτριβε. Καὶ δὴ ποτε σφοδροῦ κρύους γενομένου, καὶ τοῦ Διὸς ὕοντος, ἵππος ἀντέχειν μὴ δυνάμενος ἦκε δρομαῖος πρὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ τούτου ἐδεήθη, ὅπως σκέπη αὐτόν. Ὁ δ' οὐκ ἄλλως ἔφη τοῦτο ποιήσειν, εἰ μὴ τῶν οἰκείων ἐτῶν μέρος αὐτῷ δῶ. Τοῦ δὲ ἀσμένως παραχωρήσαντος, παρεγένετο μετ' οὐ πολὺ καὶ βοῦς, οὐδ' αὐτὸς δυνάμενος ὑπομένειν τὸν χειμῶνα. Ὅμοίως δὲ τοῦ ἀνθρώπου μὴ πρότερον ὑποδέξασθαι φάσκοντος, εἰ μὴ τῶν ἰδίων ἐτῶν ἀριθμὸν τινα παράσχη, καὶ αὐτὸς μέρος δούς ὑπεδέχθη. Τὸ δὲ τελευταῖον κύων ψύχει διαφθειρόμενος ἦκε, καὶ τοῦ ἰδίου χρόνου μέρος ἀπονείμας σκέπης ἔτυχε. Οὕτω τε συνέβη τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν μὲν ἐν τῷ τοῦ Διὸς χρόνῳ γένωνται, ἀκεραίους τε καὶ ἀγαθοὺς εἶναι· ὅταν δὲ εἰς τὰ τοῦ ἵππου ἔτη γένωνται, ἀλαζόνας τε καὶ ὑψαύχενας εἶναι· ἀφικνουμένους δὲ εἰς τὰ τοῦ βοῦς ἔτη ἀρχικοὺς ὑπάρχειν· τοὺς δὲ τὸν τοῦ κυνὸς χρόνον ἀνύοντας ὀργίλους καὶ ὑλακτικούς γίνεσθαι.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἄν τις πρὸς πρεσβύτην θυμώδη καὶ δύστροπον.

CV. Ζεὺς καὶ Χελώνη. (N. 105. Fl. 79.)

Ζεὺς συγκαλεσάμενος τὰ ζῶα πάντα εἰστία· μόνης δὲ χελώνης ὑστερησάσης, διαπορῶν τὴν αἰτίαν τῇ ὑστεραίᾳ ἐπυνθάνετο αὐτῆς, Διὰ τί μόνη ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὐκ ἦλθες; Τῆς δὲ εἰπούσης, Φίλος οἶκος ἄριστος οἶκος, ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς παρεσκεύασεν αὐτὴν τὸν οἶκον αὐτὸν βαστάζουσαν περιφέρειν.

Οὕτω πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰροῦνται λιτῶς οἰκεῖν ἢ παρ' ἄλλοις πολυτελῶς διαιτᾶσθαι.

CVI. Ζεὺς καὶ Ἀλώπηξ. (N. 189.)

Ζεὺς ἀγασάμενος ἀλώπεκος τὸ συνετὸν τῶν φρενῶν καὶ τὸ ποικίλον, τὸ βασιλείον αὐτῇ τῶν ἀλόγων ζώων ἐνεχείρισε. Βουλόμενος δὲ γνῶναι, εἰ τὴν τύχην μεταλλάξασα μετεβάλλετο καὶ τὴν ἕξιν, φερομένης ἐν φορείῳ, κἀνθαρὸν παρὰ τὴν ὄψιν ἀφῆκεν· ἢ δὲ ἀντισχεῖν μὴ δυναμένη, ἐπειδὴ περιῦπτατο, τοῦ φορείου ἀναπηδήσασα ἀκόσμως συλλαβεῖν αὐτὸν ἐπειρᾶτο. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς πάλιν αὐτὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν ὄψιν ἀποκατέστησεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰ προσχήματα λαμπρότερα ἀναλάβωσι, τὴν γοῦν φύσιν οὐ μετατίθενται.

CVII. Ζεὺς καὶ Ἄνθρωποι.

Ζεὺς πλάσας ἀνθρώπους ἐκέλευσεν Ἐρμῇ νοῦν

αὐτοῖς ἐγγέαι· καὶ κεῖνος μέτρον ἴσον ποιήσας ἐκάστω ἐνέχεε. Συνέβη οὖν τοὺς μὲν μικροφυεῖς πληρωθέντας τοῦ μέτρου φρονίμους γενέσθαι, τοὺς δὲ μακροὺς, ἅτε μὴ ἐφικομένου τοῦ ποτοῦ μηδὲ εἰς πᾶν τὸ σῶμα, [ἀλλὰ] μέχρη γονάτων, ἀφρονεστέρους γενέσθαι.

Πρὸς ἄνδρα εὐμεγέθη τῷ σώματι, κατὰ ψυχὴν δὲ ἀλόγιστον ὁ λόγος εὐκαιρος.

CVIII. Ζεὺς καὶ Αἰδώς. (N. 104.)

Ζεὺς πλάσας ἀνθρώπους τὰς μὲν ἄλλας διανοίας εὐθύς αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνης δὲ αἰσχύνης ἐπελάθετο. Διόπερ ἀμηχανῶν πόθεν ἂν αὐτὴν εἰσαγάγη, ἐκέλευσεν αὐτὴν διὰ τοῦ ἀρχοῦ εἰσελθεῖν. Ἡ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀντέλεγε καὶ ἀνηξιοπάθει, ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῇ ἐνέκειτο, ἔφη, Ἄλλ' ἔγωγε ἐπὶ ταύταις ὁμολογίαις εἴσειμι, ὡς ἂν Ἔρως μοι ἐπεισέλθῃ, εὐθέως ἐξελεύσομαι. Ἀπὸ τούτου συνέβη πάντας τοὺς πόρνοὺς ἀναισχύντους εἶναι.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα πόρνον.

CIX. Ἡρώς. (Fl. 80.)

Ἡρώα τις ἐπὶ τῆς οἰκίας ἔχων τούτῳ πολυτελῶς ἔθυσεν· αἰὲ δ' αὐτοῦ ἐξαναλισκόμενον καὶ πολλὰ εἰς θυσίας δαπανῶντος ὁ ἦρώς ἐπιστὰς αὐτῷ νύκτωρ ἔφη, Ἄλλ' ὦ οὔτος, πέπαυσο [τὴν θυσίαν]

διατρίβων τὴν οὐσίαν· εἰάν γὰρ πάντα ἀναλώσης καὶ πένης γένη, ἐμὲ αἰτιάσῃ.

Οὕτως πολλοὶ διὰ τὴν ἑαυτῶν ἀβουλίαν δυστυχοῦντες τὴν αἰτίαν ἐπὶ τοὺς θεοὺς ἀναφέρουσιν.

CX. Ἡρακλῆς καὶ Πλούτος. (N. 194.)

Ἡρακλῆς ὁ θεωθεὶς καὶ παρὰ Διὶ ἐστιώμενος ἕνα ἕκαστον τῶν θεῶν μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης ἠσπάζετο, καὶ δὴ τελευταίου εἰσιόντος τοῦ Πλούτου κατὰ τοῦ ἐδάφους κύψας ἀπεστρέψατο αὐτόν. Ὁ δὲ Ζεὺς θαυμάσας τὸ γεγονός, ἐπυνθάνετο αὐτοῦ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν πάντας ἀσμένως προσαγορεύσας μόνον τὸν Πλούτον ὑποβλέπεται. Ὁ δὲ εἶπεν, Ἀλλ' ἐγώ γε διὰ τοῦτο αὐτόν ὑποβλέπομαι, ὅτι παρ' ὄν καιρὸν ἐν ἀνθρώποις ἤμην, ἐώρων αὐτόν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῖς πονηροῖς συνόντα.

Ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν ἐπ' ἀνδρὸς πλουσίου μὲν τὴν τύχην, πονηροῦ δὲ τὸν τρόπον.

CXI. Μύρμηξ καὶ Κάνθαρος. (N. 248. Fl. 84.)

Θέρους ὥρα μύρμηξ περιπατῶν κατὰ τὴν ἄρουραν σίτους καὶ κριθὰς συνέλεγεν, ἀποθησαυρίζόμενος ἑαυτῷ τροφήν εἰς τὸν χειμῶνα. Κάνθαρος δὲ τοῦτον θεασάμενος ἐδαύμασεν ὡς ἐπιπονωτάτον, εἶγε παρ' αὐτόν τὸν καιρὸν μοχθεῖ, παρ' ὄν τὰ ἄλλα ζῶα πόνων ἀφειμένα ῥαστώνην ἄγει. Ὁ δὲ τότε μὲν ἠσύχαζεν, ἕσπερον δὲ, ὅτε χειμῶν ἐνέστη, τῆς

κόπρου ὑπὸ τοῦ ὄμβρου κλυσθείσης, ὁ κάνθαρος ἦκε πρὸς αὐτὸν λιμώτων, καὶ τροφῶν μεταλαβεῖν δεόμενος. Ὁ δὲ ἔφη πρὸς αὐτὸν, ὦ κάνθαρε, ἀλλ' εἰ τότε ἐπόνεις, ὅτε ἐμόχθουν καὶ με ὠνείδιζες, οὐκ ἂν νῦν τροφῆς ἐπεδέου.

Οὕτως οἱ περὶ τὰς εὐθηνίας τοῦ μέλλοντος μὴ προνοούμενοι παρὰ τὰς τῶν καιρῶν μεταβολὰς τὰ μέγιστα δυστυχοῦσι.

CXII. Θύννος καὶ Δελφίν. (N. 50. Fl. 85.)

Θύννος διωκόμενος ὑπὸ δελφίνος καὶ πολλῶν ῥοίζω φερόμενος ἐπειδὴ καταλαμβάνεσθαι ἔμελλεν, ἔλαθεν ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς ὀρμῆς ἐκκρουσθεὶς εἰς τινα ἠόνα· ὑπὸ τῆς αὐτῆς δὲ φορᾶς ἐλαυνόμενος καὶ ὁ δελφίν αὐτῷ συνεξώσθη. Καὶ ὁ θύννος, ὡς ἐθεάσατο ἐπιστραφεὶς αὐτὸν λειποψυχοῦντα, ἔφη, Ἄλλ' ἔμοιγε οὐκέτι λυπηρὸς ὁ θάνατος· ὁρῶ γὰρ καὶ τὸν αἰτιὸν μου τοῦ θανάτου γενόμενον συναποθνήσκοντα.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ῥάδιον φέρουσι τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ἴδωσι καὶ τοὺς αἰτίους τούτων συναποθνήσκοντας.

CXIII. Ἴατρος καὶ Νοσῶν. (N. 51. Cor. 51.)

Ἴατρος ἐκκομιζομένου τινὸς τῶν οικείων ἔλεγε πρὸς τοὺς συμπροπέμποντας, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος, εἰ οἴνου ἀπέιχετο καὶ κλυστήρισιν ἐχρήσατο,

οὐκ ἂν ἀπέθανε. Τούτῳ δέ τις ὑποτυχῶν ἔφη, Ὡς οὗτος, ἀλλ' οὐ σε ἔδει ταῦτα λέγειν, ὅτε οὐδὲν ὄφελός ἐστι, τότε δὲ παραινεῖν, ὅτε κεχροῆσθαι ἠδύνατο.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι χρηὶ τοῖς φίλοις παρὰ τὰς χρείας τὰς βοηθείας παρέχεσθαι, ἀλλὰ μὴ μετὰ τὴν τῶν πραγμάτων ἀπόγνωσιν κατειρωνεύεσθαι.

CXIV. Ἰξευτῆς καὶ Ἀσπίς. (N. 32.)

Ἰξευτῆς ἀναλαβὼν ἰξὸν καὶ τοὺς καλάμους ἐξῆλθεν ἐπ' ἄγραν· θεασάμενος δὲ κίχλαν ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου καθημένην, ταύτην συλλαβεῖν ἠβουλήθη. Καὶ δὴ ἀνάψας εἰς μῆκος τοὺς καλάμους, ἀτενὲς ἔβλεπεν, ὅλος ὢν πρὸς τῷ ἀέρι τὸν νοῦν. Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον ἄνω νεύων ἔλαθεν ἀσπίδα πρὸ τῶν ἑαυτοῦ ποδῶν κοιμωμένην πατήσας, ἣτις ἐπιστραφεῖσα ἔπληξεν αὐτόν· ὁ δὲ λειποψυχῶν ἔφη πρὸς ἑαυτόν, Ἄθλιος ἔγωγε, ὅς ἕτερον θηρεῦσαι βουλόμενος, ἔλαθον αὐτὸς ἀγρευθεὶς εἰς θάνατον.

Οὕτως οἱ τοῖς πέλας ἐπιβουλάς ῥάπτοντες φθάνουσιν αὐτοῖς συμφοραῖς περιπίπτοντες.

CXV. Καρκῖνος καὶ Ἀλώπηξ. (N. 95.)

Καρκῖνος ἀναβὰς ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐπί τινος αἰγιαλοῦ ἐκάθητο· ἀλώπηξ δὲ λιμώττουσα ὡς ἐθεάσατο αὐτὸν ἀποροῦσα τροφῆς, προσδραμοῦσα ἀνέλαβεν αὐτόν. Ὁ δὲ μέλλων καταβιβρώσκεσθαι ἔφη, Ἄλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅτι θαλάττιος ὢν χερσαῖος ἠβουλήθη γενέσθαι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεῖα καταλιπόντες ἐπιτηδεύματα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, εἰκότως δυστυχοῦσι.

CXVI. Κάμηλος καὶ Ζεὺς. (N. 200. Fl. 153. Synt. p. 49. Cor. 197.)

Κάμηλος θεασαμένη ταῦρον ἐπὶ τοῖς κέρασιν ἀγαλλόμενον, φθονήσασα αὐτῷ ἠβουλήθη καὶ αὐτῇ τῶν ἴσων ἐφικέσθαι· διὸ καὶ παραγενομένη πρὸς τὸν Δία τούτου ἐδέετο, ὅπως αὐτῇ κέρατα προσνείμῃ· καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῆς, εἶγε μὴ ἀρκοῖτο τῷ μεγέθει τοῦ σώματος καὶ τῇ ἰσχύϊ, ἀλλὰ καὶ περισσοτέρων ἐπιθυμεῖ, οὐ μόνον αὐτῇ κέρατα οὐ προσέθηκεν, ἀλλὰ καὶ μέρος τῶν ὠτίων ἀφείλετο.

Οὕτω πολλοὶ διὰ πλεονεξίαν τοῖς ἄλλοις ἐποφθαλμίζοντες λανθάνουσι καὶ τῶν ἰδίων στερούμενοι.

CXVII. Κάστωρ. (N. 53.)

Κάστωρ ἐστὶ ζῶον τετράπουν ἐν λίμναις γινόμενον· τούτου λέγεται τὰ αἰδοῖα εἰς τινὰς θεραπείας χρήσιμα εἶναι. Καὶ δὴ εἴ ποτέ τις αὐτὸν θεασάμενος διώκει ἐκτέμνειν βουλόμενος, εἰδὼς οὐ χάριν διώκεται, μέχρι μὲν τινος φεύγει, τῇ τῶν ποδῶν ταχύτητι χρώμενος, πρὸς τὸ ὀλόκληρον αὐτὸν φυλάξαι· ἐπειδὴν δέ που κατάληπτος γένη-

ται, ἀποκόπτων τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει, καὶ οὕτως τῆς σωτηρίας τυγχάνει.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅσοι διὰ χρήματα ἐπιβουλεύομενοι, ἐκεῖνα παρορῶσιν, ὑπὲρ τοῦ ἕνεκεν τῆς σωτηρίας μὴ κινδυνεύειν.

CXVIII. Κηπωρός. (Vita Aesopi p. 27.)

Κηπωρῶ τις ἐπιστὰς ἀρδεύοντι λάχανα ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, δι' ἣν αἰτίαν τὰ μὲν ἄγρια τῶν λαχάνων εὐθαλῆ τέ ἐστι καὶ στερεὰ, τὰ δὲ ἡμερα λεπτὰ καὶ μεμαρασμένα· καὶ κεῖνος ἔφη, Ἡ γῆ τῶν μὲν μήτηρ, τῶν δὲ μητροιά ἐστι.

Οὕτω καὶ τῶν παιδῶν οὐχ ὁμοίως τρέφονται οἱ ὑπὸ μητροιάς τρεφόμενοι τοῖς μητέρας ἔχουσι.

CXIX. Κηπωρός καὶ Κύων. (N. 67. Synt. 54.)

Κηπωροῦ κύων εἰς φρέαρ ἔπεσεν· ὁ δὲ ἀνιμῆσασθαι αὐτὸν βουλόμενος ἐκεῖ κατέβη· ὁ δὲ κύων ἀπορησάμενος, ὡς προσῆλθεν αὐτῷ, οἰόμενος ὑπ' αὐτοῦ βαπτίζεσθαι, ἔδακεν αὐτόν. Καὶ ὅς κακῶς διατεθεὶς ἔφη, Ἀλλ' ἔγωγε ἄξια; τί γάρ σου ἑαυτὸν κατακρημνίσαντος τοῦ κινδύνου σε ἀπαλλάττειν ἐβουλόμην;

Πρὸς ἄνδρα ἀχάριστον εἰς τοὺς εὐεργέτας καὶ πρὸς ἀδικοῦντα ὁ μῦθος ἀρμόζει.

CXX. Κιθαρωδός. (N. 96.)

Κιθαρωδὸς ἄμουσος ἐν κεκοιναμένῳ οἴκῳ συνεχῶς ἄδων, ἀντηχοῦσης δὲ αὐτῷ τῆς φωνῆς, ὥστε αὐτὸν νομίσαι εὐφῶνον εἶναι σφόδρα, καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τούτῳ ἔγνω δεῖν καὶ εἰς θέατρον εἰσελθεῖν· ἀφικόμενος δὲ ἐπὶ σκηνὴν, καὶ πάνυ κακῶς ἄδων λίθοις βαλλόμενος ἐξηλάθη.

Οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἔτιοι ἐν σχολαῖς εἶναι τινες δοκοῦντες ὅταν ἐπὶ τοὺς πολίτας ἀφίκωνται, οὐδενὸς ἄξιοι εὐρίσκονται.

CXXI. Κλέπται καὶ Ἀλεκτρούων. (N. 97.)

Κλέπται εἰς τινα οἰκίαν ἐλθόντες εὖρον οὐδέν, μόνον δὲ ἀλεκτρούονα· καὶ τοῦτον λαβόντες ἀπηλλάγησαν. Ὁ δὲ μέλλων θύεσθαι ὑπ' αὐτῶν ἐδέετο, ὅπως ἂν αὐτὸν ἀπολύσωσι, λέγων, χρήσιμον ἑαυτὸν τοῖς ἀνθρώποις εἶναι, νύκτωρ αὐτοὺς ἐγείροντα πρὸς τὰ ἔργα. Οἱ δὲ ὑποτυχόντες ἔφασαν, Ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦτό σε μᾶλλον θύομεν· ἐκείνους γὰρ ἐγείρων ἡμᾶς οὐκ ἕως κλέπτειν ἐξ ἑτέρων.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἠναντίωνται, ἅτινα τῶν χρηστῶν ἐστὶν εὐεργετήματα.

CXXII. Κολοῖδς καὶ Κόρακες. (N. 205.)

Κολοῖδς ποσῶ μεγέθει τῶν ἄλλων κολοιδῶν διαφέρων ὑπερφρονήσας τοὺς ὁμοφύλους παρεγένετο πρὸς τοὺς κόρακας, καὶ τούτοις ἠξίου συνδιαιτᾶ-

σθαι. Οἱ δὲ ἀμφιγρόντες αὐτοῦ τό τε εἶδος καὶ τὴν φωνὴν παίοντες αὐτὸν ἐξέβαλον· καὶ ὅς ἀπελαθεῖς ὑπ' αὐτῶν ἤκε πάλιν εἰς τοὺς κολοιοὺς· οὗ δὲ ἀγανακτοῦντες ἐπὶ τῇ ὕβρει οὐ προσεδέξαντο αὐτὸν, οὕτω τε συνέβη αὐτῷ τῆς ἐξ ἀμφοτέρων διαίτης στέρηθῆναι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τὰς πατρίδας ἀπολιμπάνοντες καὶ τὴν ἀλλοδαπὴν προκρίνοντες οὔτε ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμοῦσι, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδίων πολιτῶν ἀποστρέφονται.

CXXIII. Κόραξ καὶ Ἀλώπηξ. (N. 208. Cor. 204.)

Κόραξ κρέας ἀρπάσας ἐπὶ τινος δένδρου ἐκάθισεν· ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτὸν καὶ βουλομένη τοῦ κρέως περιγενέσθαι, στᾶσα ἐπήνει αὐτὸν ὡς εὐμεγέθη τε καὶ καλὸν, λέγουσα, ὡς πρέπει αὐτῷ μάλιστα τῶν ὀρνέων βασιλεύειν, καὶ τοῦτο πάντως ἂν γένοιτο, εἰ φωνὴν εἶχεν. Ὁ δὲ παραστήσαι αὐτῇ βουλόμενος, ὅτι καὶ φωνὴν ἔχει, βαλὼν τὸ κρέας μεγάλως ἐκεκράγει, ἐκείνη δὲ προσδραμοῦσα καὶ τὸ κρέας ἀρπάσασα ἔφη, ὦ κόραξ, ἔχεις τὰ πάντα· νοῦν μόνον κτῆσαι.

Πρὸς ἄνδρα ἀνόητον ὁ λόγος εὐκαιρος.

CXXIV. Κορώνη καὶ Κόραξ. (N. 98.)

Κορώνη φθονήσασα κόρακι ἐπὶ τῷ διὰ οἰωνῶν μαντεύεσθαι ἀνθρώποις καὶ τὸ μέλλον προφαί-

νειν, καὶ διὰ τοῦτο ὑπ' αὐτῶν μαρτυρεῖσθαι, ἤβου-
λήθη τῶν αὐτῶν ἐφικέσθαι· καὶ δὴ θεασαμένη
τινάς ὁδοιπόρους παριόντας, ἤκεν ἐπὶ τι δένδρον
καὶ στᾶσα μεγάλως ἐκεκράγει· τῶν δὲ πρὸς τὴν
φωνὴν ἐπιστραφέντων καὶ καταπλαγέντων, εἷς τις
ὑποτυχῶν ἔφη, Ἄλλ' ἀπίωμεν, ὧ φίλοι· κορώνη
γάρ ἐστιν, ἣτις κεκραγυῖα οἰωνὸν οὐκ ἔχει.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς κρείττοσιν
ἀνθαμιλλώμενοι πρὸς τῷ τῶν ἴσων μὴ ἐφικέσθαι
καὶ γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

CXXV. Κολοῖος καὶ Ἀλώπηξ. (N. 204.)

Κολοῖος λιμώττων ἐπὶ τινος συκῆς ἐκάθισεν·
εὐρῶν δὲ τοὺς ὀλύνθους μηδέπω πεπείρους, προς-
έμενεν ἕως σῦκα γένωνται. Ἀλώπηξ δὲ θεασα-
μένη αὐτὸν ἐγχρονίζοντα καὶ τὴν αἰτίαν παρ'
αὐτοῦ μαθοῦσα, ἔφη, Ἀλλὰ πεπλάνησαι, ὧ οὔτος,
ἐλπίδι προσέχων, ἣτις βουκολεῖν μὲν οἶδε, τρέφειν
δὲ οὐδαμῶς.

Πρὸς ἄνδρα φιλόνεικον ὁ λόγος εὐκαιρος.

CXXVI. Κορώνη καὶ Κύων. (N. 99.)

Κορώνη τινὰ κύνα ἐφ' ἐστίασιν ἐκάλεσεν· ὁ δὲ
ἔφη πρὸς αὐτήν, Τί μάτην τὰς θυσίας ἀναλίσκεις;
ὁ γὰρ δαίμων οὕτω σε μισεῖ, ὡς καὶ τῶν σῶν οἰω-
νῶν τὴν πίστιν περιελέσθαι. Καὶ ἡ κορώνη ἀπε-
κρίνατο, Ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦτο αὐτῷ θύω, διότι
οἶδα αὐτὸν ἀπεχθῶς διακείμενον, ἵνα διαλλα-
γῆ μοι.

Οὕτω πολλοὶ διὰ φόβον τοὺς πολλοὺς εὐεργετεῖν οὐκ ὀκνεοῦσι.

CXXVII. Κόραξ καὶ Ὄφις. (N. 100.)

Κόραξ τροφῆς ἀπορῶν ὡς ἐθεάσατο ὄφιν ἐπὶ τινι εὐηλίῳ τόπῳ κοιμώμενον, τοῦτον καταπτάς ἤρπασε. Τοῦ δὲ ἐπιστραφέντος καὶ δακόντος αὐτόν, ἀποθνήσκειν μέλλων ἔφη, Ἄλλ' ἔγωγε δειλαιος, ὅτι τοιοῦτον ἔρμαιον εὔρον, ἐξ οὗ καὶ ἀπόλλυμαι.

Οὗτος ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν πρὸς ἄνδρα, ὃς διὰ θησαυροῦ εὐρεσιν καὶ περὶ σωτηρίας ἐκινδύνευσε.

CXXVIII. Κολοῖος καὶ Περιστεραί. (N. 101.)

Κολοῖος ἰδὼν περιστεράς ἐν τινι τροφείῳ καλῶς τρεφόμενας, λευκάντας ἑαυτὸν ἤκεν ὡς τῆς αὐτῆς διαίτης μεταληψόμενος. Αἱ δὲ, μέχρι μὲν ἡσύχαζεν, οἴόμεναι περιστερὰν εἶναι αὐτόν, προσίεντο· ἐπειδὴ δὲ ποτε ἐκλαθόμενος ἐφθέγγετο, τηνικαῦτα αὐται γνωρίσασαι αὐτοῦ τὴν φωνὴν ἐξήλασαν αὐτόν. Καὶ ὅς, ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς, ἀπῆλθε πάλιν εἰς τοὺς κολοίους· κακῆνοι οὐ γνωρίζοντες αὐτόν διὰ τὸ χροῶμα τῆς μετ' αὐτῶν διαίτης ἀπέῤῥξαν αὐτόν. Οὕτω δὲ τοῖν δυοῖν ἐπιτυχεῖν ζητῶν οὐδεμίας ἔτυχεν.

Ἄτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ τοῖς ἑαυτῶν ἀρκεῖσθαι, λογιζομένους, ὅτι ἢ πλεονεξία πρὸς τῷ μηδὲν ὠφελεῖν πολλάκις καὶ τὰ προσόντα ἀφαιρεῖται.

CXXIX. Κοιλία καὶ Πόδες. (N. 206. Synt. 35. Cor. 202.)

Κοιλία καὶ πόδες περὶ δυνάμεως ἤριζον· παρ' ἑκάστα δὲ τῶν ποδῶν λεγόντων, ὅτι προέχουσι τῇ ἰσχύϊ τοσοῦτον, ὥστε καὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα βαστάζειν· ἐκείνη ἀπεκρίνατο, Ὡ οὔτοι, ἐὰν μὴ ἐγὼ τροφήν προσλάβωμαι, οὐδ' ὑμεῖς βαστάζειν δυνησέσθε.

Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν στρατευμάτων ἀδύνατοί εἰσιν οἱ στρατιῶται, ἂν μὴ οἱ στρατηγοὶ ἄριστα φρονῶσι.

CXXX. Κολοῖος φυγᾶς. (N. 102.)

Κολοῖόν τις συλλαβὸν καὶ δῆσας τὸν αὐτοῦ πόδα λίνῳ, τοῖς αὐτοῦ παισὶν ἔδωκεν· ὁ δὲ οὐχ ὑπομείνας τὴν μετὰ ἀνθρώπων δίαιταν, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδείας ἔτυχε, φυγῶν ἤκεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ καλιάν· περιεληθέντος δὲ τοῦ δεσμοῦ τοῖς κλάδοις, ἀναπτῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπειδὴ ἀποθνήσκειν ἔμελλεν, ἔφη πρὸς ἑαυτὸν, Ἀλλ' ἔγωγε δείλαιος, ὅστις τὴν μετὰ τῶν ἀνθρώπων δουλείαν μὴ ὑπομείνας ἔλαθον ἑμαυτὸν καὶ τῆς σωτηρίας στερίσας.

Οὗτος ὁ λόγος ἀρμόσειεν ἐπ' ἐκείνους τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες μετρίων ἑαυτοὺς κινδύνων ῥύσασθαι βουλόμενοι ἔλαθον εἰς μείζονα δεινὰ πεσόντες.

CXXXI. Κύων καὶ Ἀλώπηξ. (N. 215.)

Κύων θηρευτικὸς λέοντα ἰδὼν τοῦτον ἐδίωκεν· ὡς δὲ ἐπιστραφεὶς ἐκείνος ἐβρυχήσατο, φοβηθεὶς εἰς

τούπισω ἔφυγεν. Ἀλώπηξ δὲ θεασαμένη αὐτὸν ἔφη, ὦ κακὴ κεφαλὴ, σὺ λέοντα ἐδίωκες, οὐ οὐδὲ τὸν βρυχηθμὸν ὑπέμεινας.

Ὁ λόγος λεχθεὶς ἂν ἐπ' ἀνδρῶν ἀνθαδεία συνόντων, οἱ κατὰ πολὺ δυνατωτέρων συκοφαντεῖν ἐπιχειροῦντες, ὅταν ἐκεῖνοι ἀντιστῶσιν, εὐθέως ἀναχαιτίζονται.

CXXXII. Κύων κρέας φέρουσα. (N. 215. Synt. 28. Cor. 209.)

Κύων κρέας ἔχουσα ποταμὸν διέβαινε· θεασαμένη δὲ τὴν ἑαυτῆς σκιὰν κατὰ τοῦ ὕδατος, ὑπέλαβεν ἑτέραν κύνα εἶναι, μείζον κρέας ἔχουσαν· διόπερ ἀφείσα τὸ ἴδιον ὥρμησεν ὡς τὸ ἐκείνης ἀφαιρησομένη. Συνέβη δ' αὐτῇ ἀμφοτέρων στερηθῆναι, τοῦ μὲν μὴ ἐφικομένη, διότι μηδὲ ἦν, τοῦ δ', ὅτι ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ παρεσύρη.

Πρὸς ἄνδρα πλεονέκτην ὁ λόγος εὐκαιρος.

CXXXIII. Κύων καὶ Λύκος. (N. 35. Fl. 86.)

Κύων πρὸ ἐπαύλεως τινος ἐκοιμᾶτο· λύκος δὲ τοῦτον θεασάμενος καὶ συλλαβὼν ᾤετο καταφαγεῖν. Ὁ δὲ αὐτοῦ ἐδεήθη πρὸς τὸ παρὸν μεθεῖναι αὐτὸν λέγων, Νῦν μὲν λεπτός εἰμι καὶ ἰσχνός, μέλλουσι δέ μου οἱ δεσπότες γάμους ἔχειν· εἰάν οὖν ἀφῆς με νῦν, ὕστερον λιπαρώτερον καταθοιγήσεις με. Ὁ δὲ πεισθεὶς αὐτῷ τότε μὲν ἀπέλυσε, μεθ'

ἡμέρας δὲ ὀλίγας ἐλθὼν ὡς ἐθεάσατο αὐτὸν ἐπὶ τοῦ δωματίου κοιμώμενον, ἐκάλει πρὸς αὐτὸν ἀρτίως ἐξέλθειν, ὑπομιμνήσκων τῶν ὁμολογιῶν· ὁ δὲ ὑποτυχὼν ἔφη, Ἀλλ', ὦ λύκε, εἰάν αὐθίς με πρὸ τῆς ἐπαύλεως κοιμώμενον ἴδῃς, μηκέτι γάμους ἀναμείνῃς.

Οὕτως οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν περὶ τινος κινδυνεύσαντες ἐκφύγωσι, πάντα ὕστερον φυλάττονται.

CXXXIV. Κύνες λιμώττουσαι. (N. 211. Syntip. 51.)

Κύνες λιμώττουσαι ὡς ἐθεάσαντο ἔν τινι ποταμῷ βύρσας βροχομένας, μὴ δυνάμεναι αὐτῶν ἐφικέσθαι, συνέθεντο ἀλλήλαις, ὅπως τὸ ὕδωρ ἐκπίωσιν, εἶθ' οὕτως ἐπὶ τὰς βύρσας παραγίνονται. Συνέβη δ' αὐτὰς πινούσας διαρῥαγῆναι πρὶν ἢ τῶν βυρσῶν ἐφικέσθαι.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων δι' ἐλπίδα κέρδους ἐπισφαλεῖς μόχθους ὑφιστάμενοι φθάνουσι πρῶτον καταναλισκόμενοι ἢ ὧν βούλονται περιγενόμενοι.

CXXXV. Κύων καὶ Λαγῶς. (Synt. 46. Tygwh. p. 32.)

Κύων θηρευτικὸς λαβὼν ποτε λαγῶν, τοῦτον πῆ μὲν ἔδακνε, πῆ δ' αὐτοῦ τὰ χεῖλη περιέλειχεν· ὁ δ' ἀπαυδήσας ἔφη πρὸς αὐτὸν, Ἀλλ', ὦ οὔτος, παῦ-

σαί με δάκνων ἢ καταφιλῶν, ἵνα γνῶ, πότερον ἐχθρὸς ἢ φίλος μου καθέστηκας.

Πρὸς ἄνδρα ἀμφίβολον ὁ λόγος εὐκαιρος.

CXXXVI. Κώνωψ καὶ Βοῦς. (N. 217. Synt. 47.)

Κώνωψ ἐπιστάς κέρατι ταύρου, καὶ πολὺν χρόνον ἐπικαθίσας, ἐπειδὴ ἀπαλλάττεσθαι ἔμελλεν, ἐπυρθάνετο τοῦ ταύρου, εἰ ἤδη βούλεται αὐτὸν ἀπελθεῖν. Ὁ δὲ ὑποτυχὼν ἔφη, Ἄλλ' οὔτε ὅτε ἤλθες, ἔγνω, οὔτε εἰάν ἀπέλθης, γνώσομαι.

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρῆσαιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα ἀδύνατον, ὃς οὔτε παρῶν οὔτε ἀπῶν ἐπιβλαβὴς ἢ ὠφέλιμος ἐστι.

CXXXVII. Λαγωὶ καὶ Βάτραχοι. (N. 57. Fl. 89. et 150. Cor. 57.)

Λαγωὶ καταγνόντες τὴν ἑαυτῶν δειλίαν ἔγνωσαν δεῖν ἑαυτοὺς κατακρημνίσαι· παραγενομένων δὲ αὐτῶν ἐπὶ τινὰ κρημνὸν, ᾧ λίμνη ἐπέκειτο, ἐνταῦθα βάτραχοι ἀκούσαντες τῆς ποδοφορίας ἑαυτοὺς εἰς τὰ βάθη τῆς λίμνης ἐδίδοσαν. Εἷς δέ τις τῶν λαγῶν θεασάμενος αὐτοὺς ἔφη πρὸς τοὺς ἑτέρους, Ἄλλὰ μήκέτι ἑαυτοὺς κατακρημνίσωμεν· ἰδοὺ γὰρ, εὗρηνται καὶ ἡμῶν δειλότερα ζῶα.

Οὕτω καὶ τοῖς ἀνθρώποις αἱ τῶν ἄλλων δυστυχίαι τῶν ἰδίων δυστυχημάτων παραμυθίαι γίνονται.

CXXXVIII. Λέων καὶ Γεωργός. (N. 225.
Fl. 110. Cor. 221.)

Λέων ἐρασθεὶς θυγατρὸς τινος γεωργοῦ ταύτην ἐμνηστεύσατο· ὁ δὲ μὴ ἐκδοῦναι θηροίῳ τὴν θυγατέρα ὑπομένων, μηδὲ ἀρνεῖσθαι διὰ τὸν φόβον δυνάμενος, τοιοῦτόν τι ἐπενόησεν. Ἐπειδὴ συνεχῶς ὁ λέων αὐτῷ ἐπέκειτο, ἔλεγεν, ὡς νυμφίον αὐτὸν τῆς θυγατρὸς δοκιμάζει, μὴ ἄλλως δὲ αὐτῷ δύνασθαι ἐκδοῦναι, ἐὰν μὴ τοὺς ὀδόντας ἐξέλῃται καὶ τοὺς ὄνυχας ἐκτέμη· τούτους γὰρ δεδοικέναι τὴν κόρην ἔφη. Τοῦ δὲ ῥαδίως διὰ τὸν ἔρωτα ἑκάτερον ὑπομείναντος, ὁ γεωργὸς καταφρονήσας αὐτοῦ, ὡς παρεγένετο πρὸς αὐτὸν, ῥοπάλοις παίων αὐτὸν ἐξήλασεν.

Οὕτως οἱ ῥαδίως τοῖς ἐχθροῖς πιστεύοντες, ὅταν τῶν ἰδίων πλεονεκτημάτων ἑαυτοὺς ἀπογυμνώσωσιν, εὐάλωτοι τούτοις γίνονται, πρότερον φοβεροὶ καθεστηκότες.

CXXXIX. Λέων καὶ Βάτραχος. (N. 37.
Fl. 90.)

Λέων ἀκούσας βατράχου κεκραγὸτος, ἐπεστράφη πρὸς τὴν φωνὴν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι· προσμείνας δὲ μικρὸν χρόνον, ὡς ἐθεάσατο αὐτὸν ἀπὸ τῆς λίμνης ἐξελθόντα, προσελθὼν κατεπάκησεν, εἰπὼν, Μηδένα ἀκοὴν ταραττέτω πρὸ τῆς φέας.

Ὁ λόγος εὐκαιρος πρὸς ἄνδρα γλωσσώδη, οὐδὲν πλέον τοῦ λαλεῖν δυνάμενον.

CXL. Λέων καὶ Ἀλώπηξ. (N. 137. Fl. 91. Synt. 57. Cor. 137.)

Λέων γηράσας καὶ μὴ δυνάμενος δι' ἀλκῆς ἐαυτῷ τροφήν πορίζειν, ἔγνω δεῖν δι' ἐπινοίας τοῦτο πράξαι. Καὶ δὴ παραγενόμενος εἰς τι σπήλαιον, καὶ ἐνταῦθα κατακλιθεὶς προσεποιεῖτο τὸν νοσοῦντα, καὶ οὕτω τὰ παραγενόμενα πρὸς αὐτὸν εἰς ἐπίσκεψιν ζῶα συλλαμβάνων κατήσθιε. Πολλῶν δὲ θηρίων καταναλωθέντων, ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα αὐτοῦ συνείσαπαρεγένετο, καὶ στᾶσα ἄπωθεν τοῦ σπηλαίου ἐπυνθάνετο αὐτοῦ, πῶς ἔχοι τοῦ δὲ εἰπόντος κακῶς, καὶ τὴν αἰτίαν ἐρομένου, δι' ἣν οὐκ εἴσεισιν, ἔφη, Ἀλλ' ἔγωγε εἰσῆλθον ἄν, εἰ μὴ ἐώρων πολλῶν εἰσιόντων ἵχνη, ἐξιόντος δὲ οὐδενός.

Οὕτως οἱ φρόνιμοι τῶν ἀνθρώπων ἐκ τεκμηρίων προορώμενοι τοὺς κινδύνους ἐκφεύγουσι.

CXLI. Λέων καὶ Ταῦρος. (N. 251. Fl. 92. Cor. 227.)

Λέων ταύρω παμμεγέθει ἐπιβουλεύων ἠβουλήθη αὐτοῦ περιγενέσθαι· διόπερ πρόβατον τεθυκέναι φήσας πρὸς ἐστίασιν αὐτὸν ἐκάλεσε, βουλόμενος κατακλιθέντα αὐτὸν καταγωνίσασθαι. Ὁ δὲ ἐλθὼν καὶ θεασάμενος λέβητας πολλοὺς καὶ ὄβε-

λίσκους μεγάλους, τὸ δὲ πρόβατον οὐδαμοῦ, μηδὲν εἰπὼν ἀπηλλάττετο. Τοῦ δὲ λέοντος αἰτιωμένοι αὐτὸν καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν οὐδὲν δεινὸν παθῶν ἀλόγως ἄπεισιν, ἔφη, Ἄλλ' ἔγωγε οὐ μάτην ποιῶ· ὁρῶ γὰρ κατασκευὴν οὐχ ὡς εἰς πρόβατον, ἀλλ' ὡς εἰς ταῦρον ἠτοιμασμένην.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοὺς φρονίμους τῶν ἀνθρώπων αἰ τῶν πονηρῶν τέχναι οὐ λανθάνουσι.

CXLII. Λέων καὶ Γεωργός. (N. 224.
Fl. 95.)

Λέων εἰς ἔπαυλιν γεωργοῦ εἰσῆλθεν· ὁ δὲ συλλαβεῖν βουλόμενος τὴν αὐλιαίαν θύραν ἔκλεισε. Καὶ ὅς ἐξελθεῖν μὴ δυνάμενος πρῶτα μὲν τὰ ποιμνία διέφθειρε, ἔπειτα καὶ ἐπὶ τοὺς βόας ἐτρέπη. Καὶ ὁ γεωργὸς φοβηθεὶς περὶ αὐτοῦ τὴν θύραν ἠνοιξεν. Ἀπαλλαγέντος δὲ [αὐτοῦ] τοῦ λέοντος, ἡ γυνὴ θεασαμένη αὐτὸν στένοντα εἶπεν, Ἄλλὰ γε σὺ δίκαια πέπονθας· τί γὰρ τοσοῦτον συγκλείσαι ἠβούλου, ὃν καὶ ἀπὸ μακρόθεν σε ἔδει τρέμειν;

Οὕτως οἱ πονηροὶ τοὺς ἰσχυροτέρους διερεθίζοντες εἰκότως τὰς ἑαυτῶν πλημμελείας ὑπομένουσι.

CXLIII. Λέων καὶ Δελφίς. (N. 226.)

Λέων ἔν τινι αἰγιαλῷ πλαζόμενος ὡς ἐθεάσατο δελφίνα παρακύψαντα ἐπὶ συμμαχίαν παρεκά-

λεσε, λέγων, ὅτι ἀρμόζει μάλιστα φίλους ἑαυτοῦς καὶ βοηθοὺς γενέσθαι· σὺ μὲν γὰρ τῶν θαλαττίων ζώων, αὐτὸς δὲ τῶν χερσαίων ζώων εἰμὶ βασιλεύς. Τοῦ δὲ ἀσμένως ἐπινεύσαντος, ὁ λέων μετ' οὐ πολὺν χρόνον τινὰ μάχην ἔχων πρὸς ταῦρον ἄγριον προσεκάλει τὸν δελφίνα εἰς βοήθειαν· ὡς δὲ ἐκεῖνος βουλόμενος ἐκβῆναι τῆς θαλάσσης οὐκ ἠδύνατο, ἠτιᾶτο αὐτὸν ὁ λέων ὡς προδότην. Ὁ δὲ ὑποτυχὼν εἶπεν, Ἀλλὰ μὴ ἐμὲ μέμφου, τὴν φύσιν δέ, ἣτις με θαλάσσιον ποιήσασα γῆς οὐκ ἔα ἐπιβῆναι.

Ἀτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ φιλίαν σπενδομένους τοιοῦτους ἐπιλέγεσθαι συμμάχους, οἳ ἐν τοῖς κινδύνοις πανταχοῦ παρεῖναι δεδύνηνται.

CXLIV. Λέων φοβηθεὶς Μῦν. (N. 222. Fl. 95.)

Λέοντος κοιμωμένου μῦς τῷ σώματι περιέδραμε· ὁ δὲ ἐξαναστάς πανταχοῦ περιειλέϊτο, ζητῶν τὸν προσεληλυθότα. Ἀλώπηξ δὲ αὐτὸν θεασαμένη ὠνείδιζεν, εἰ λέων μῦν ἐφοβήθη· Ἀλλὰ κατὰ τῆς γνώμης αὐτοῦ τὴν ὀργὴν ἔχω, φησί.

Ὁ λόγος διδάσκει τοὺς φρονίμους ἀνθρώπους μηδὲ τῶν μετρίων πραγμάτων καταφρονεῖν.

CXLV. Λέων καὶ Ἄρκτος. (N. 39. Fl. 96. Cor. 39.)

Λέων καὶ ἄρκτος ἑλαφρον εὐρόντες περὶ τούτου ἐμάχοντο· δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντων,

ἐπειδὴ ἐσκοτώθη, ἤμιθανεῖς ἔκειντο. Ἀλώπηξ δὲ παριοῦσα ὡς ἐθεάσατο τοὺς μὲν παρειμένους, τὸν δὲ νεβρὸν ἔσω κείμενον, ἄραμένη αὐτὸν δια μέσου αὐτῶν ἀπηλλάττετο. Οἱ δὲ ἐξαναστήναι μὴ δυνάμενοι ἔφασαν, "Ἄθλιοι ἡμεῖς, εἴ γε ἀλώπεκι ἐμοχθοῦμεν.

Εὐλόγως ἐκεῖνοι ἄχθονται, οἱ τῶν ἰδίων καμάτων τοὺς τυχόντας ὀρώσι τὰς ἐπικαρπίας ἐπιφερομένους.

CXLVI. Λέων καὶ Λαγῶς. (N. 228. Fl. 97.)

Λέων ἐπιτυχὼν λαγῶν κοιμωμένῳ τοῦτον ἔμελλε καταφαγεῖν· μεταξὺ δὲ θεασαμένη ἔλαφρον παριοῦσαν, ἀφείς τὸν λαγῶν ἐκείνην ἐδίωκεν. Ὁ μὲν οὖν ἀπὸ τῶν ψόφων ἐξαναστὰς ἔφευγεν· ὁ δὲ λέων, ἐπὶ πολὺ διώξας τὴν ἔλαφρον, ἐπειδὴ καταλαβεῖν οὐκ ἠδυνήθη, ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸν λαγῶν· εὐρῶν δὲ καὶ αὐτὸν πεφευγότα ἔφη, "Ἄλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅτι ἀφείς τὴν ἐν χερσὶ βορὰν, ἐλπίδα μείζονα προῦκρινα.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων μὴ μετροῖσι κέρδεσιν ἐπαρκούμενοι λανθάνουσι καὶ τὰ ἐν χερσὶ προῖέμενοι.

CXLVII. Λέων, ὄνος καὶ Ἀλώπηξ. (N. 58. Fl. 109. Cor. 58.)

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι ἐξῆλθον εἰς ἄγρην· πολλὰ

δὲ αὐτῶν συλλαβόντων, ὁ λέων προσέταξε τῷ ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς· τοῦ δὲ τρεῖς μοῖρας ποιήσαντος, καὶ ἐκλέξασθαι αὐτῷ παραινοῦντος, ὁ λέων ἀγανακτήσας, ἀλλόμενος καταθοινήσατο [τὸν ὄνον,] καὶ τῇ ἀλώπεκι μερίσαι προσέταξεν. Ἡ δὲ πάντα εἰς μίαν μερίδα συναθροίσασα καὶ μικρὰ ἑαυτῇ ἀπολιπομένη παρήνει αὐτῷ ἐλέσθαι· ἐρομένου δ' αὐτὴν τοῦ λέοντος, καὶ τίς αὐτὴν διανέμειν ἐδίδαξεν; ἡ ἀλώπηξ εἶπεν, Αἶ τοῦ ὄνου συμφοραί.

Ὁ λόγος δηλοῦ, ὅτι σωφρονισμὸς γίνεται τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῶν πέλας δυστυχήματα.

CXLVIII. Λέων καὶ Μῦς. (N. 221. Fl. 98.)

Λέοντος κοιμωμένου μῦς τῷ σώματι ἐπέδραμεν· ὁ δὲ ἐξαναστὰς καὶ συλλαβὼν αὐτὸν [ἔμελλε καταθοινήσασθαι. Ὁ δ'] ἐδεήθη αὐτοῦ μὴ φαγεῖν αὐτὸν, λέγων, ὅτι σωθεὶς πολλὰς χάριτας αὐτῷ ἀποδώσει. Γελάσας δὲ αὐτὸν ἀπέλυσε. Συνέβη οὖν αὐτὸν μετ' οὐ πολὺ τῇ τοῦ μύδος χάριτι περισωθῆναι. Ἐπειδὴ γὰρ συλληφθεὶς ὑπὸ τινῶν κυνηγῶν κάλῳ ἐδέθη ἐπὶ τινὶ δένδρῳ, τηνικαῦτα ὁ μῦς ἀκούσας αὐτοῦ στένοντος ἐλθὼν τὸν κάλων περιέτρῳγε, καὶ λύσας ἔφη, Σὺ μὲν οὕτω μου κατεγέλασας, μὴ προσδοκῶν παρ' ἐμοῦ ἀμοιβὴν κομίσασθαι· νῦν δ' ἴσθι, ὅτι ἔστι καὶ παρὰ μυσὶ χάρις.

CXLIX. Λέων καὶ Ὄνος. (N. 250. Fl. 99.)

Λέων καὶ ὄνος κοινωνίαν πρὸς ἀλλήλους σπει-

θάμενοι ἐξῆλθον ἐπὶ θήραν· γενομένων δὲ αὐ-
τῶν κατὰ τι σπήλαιον, ἐν ᾧ ἦσαν ἄγριαι αἰγες,
ὁ μὲν λέων πρὸ τοῦ στομίου σταῖς ἐξιούσας πα-
ρητηρεῖτο, ὁ δὲ εἰσελθὼν ἤλαυνεν αὐτάς, καὶ
ὠγκᾶτο ἐκφοβεῖν βουλόμενος. Τοῦ δὲ λέοντος
τὰς πλείστας συλλαβόντος, ἐξελθὼν ἐπυνθάνετο
αὐτοῦ, εἰ γενναίως ἠγωνίσαστο, καὶ τὰς αἰγας
ἐδίωξεν; Ὁ δὲ εἶπεν, Ἀλλὰ εὖ ἴσθι, ὅτι καὶ γὰρ
ἂν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ἦδειν ὄνον ὄντα σε.

Οὕτως οἱ παρὰ τοῖς εἰδόσιν ἀλαζονευόμενοι
γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

CL. Ληστής καὶ Συκάμινος. (Fl. 100.)

Ληστής ἐν ὁδῷ τινα ἀποκτείνας, ἐπειδὴ πα-
ρὰ τῶν ἐπιτυχόντων ἐδίωκετο, καταλιπὼν αὐτὸν
ἔφυγε. Τῶν δὲ ἀντικρὺς ὀδευόντων πυνθανομέ-
νων αὐτοῦ, τίνι μεμολυσμένας ἔχοι τὰς χεῖρας,
ἔλεγεν ἀπὸ συκαμίμου καταβεβηκέναι· καὶ ὥς
ταῦτα ἔλεγεν, ἐπέλθόντες οἱ διώκοντες αὐτὸν [οἱ
διώκοντες αὐτὸν] καὶ συλλαβόμενοι εἰς τινα συ-
κάμινον αὐτὸν ἐσταύρωσαν. Ἡ δὲ συκάμιμος
ἔφη, Ἀλλ' ἔγωγε οὐκέτι ἄχθομαι πρὸς τὸν σὸν
θάνατον ὑπηρετοῦσα· καὶ γὰρ ὃν αὐτὸς φόνον
κατειργάσω, τοῦτον εἰς ἐμὲ ἐξαιμάτωσας.

Οὕτως πολλάκις καὶ οἱ φύσει χρηστοὶ, ὅταν
ὑπὸ τινων ὡς φαῦλοι διαβάλλωνται, κατ' αὐτῶν
πονηρεύεσθαι οὐκ ὀκνοῦσι.

CLI. Λύκοι καὶ Πρόβατα. (N. 241. Cor. 257.)

Λύκοι ἐπιβουλεύοντες ποιίμνη προβάτων, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύναντο αὐτῶν περιγενέσθαι διὰ τοὺς φυλάσσοντας αὐτὰ κύνας, ἔγνωσαν δεῖν διὰ δόλου τοῦτο πράξαι· καὶ πέμψαντες πρέσβεις ἐξήτουν παρ' αὐτῶν τοὺς κύνας, λέγοντες, ἐκείνους τῆς ἔχθρας ὄντας αἰτίους ἐγχειρίζεσθαι [δεῖν] αὐτοῖς, καὶ εἰρήνην μεταξὺ αὐτῶν γενήσεσθαι. Τὰ δὲ πρόβατα μὴ προβλέποντα τὸ μέλλον ἐξέδωκαν τοὺς κύνας καὶ οἱ λύκοι περιγενόμενοι ἐκείνων ῥαδίως τὴν ποιίμνην ἀφύλακτον οὔσαν διέφθειραν.

Οὕτω καὶ τῶν πόλεων αἱ τοὺς δημηγόρους ῥαδίως προδιδοῦσαι λανθάνουσι καὶ αὐταὶ ταχέως πολεμίοις χειρούμεναι.

CLII. Λύκος καὶ Ἄρην. (N. 232. Fl. 101. Cor. 229.)

Λύκος θεασάμενος ἄρνα ἀπὸ τινος ποταμοῦ πίνοντα, τοῦτον ἠβουλήθη μετὰ τινος εὐλόγου αἰτίας καταθοινήσασθαι. Διόπερ στὰς ἀνωτέρω ἠτιᾶτο αὐτὸν ὡς θολοῦντα τὸ ὕδωρ, καὶ πίνειν αὐτὸν οὐκ ἐῶντα. Τοῦ δὲ λέγοντος, ὡς ἄκροις τοῖς χεῖλεσι πίνει, καὶ ἄλλως οὐ δυνατὸν [αὐτοῦ ἐστῶτος κάτω] ἐπάνω ταράσσειν τὸ ὕδωρ, ὁ λύκος ἀποτυχὼν ταύτης τῆς αἰτίας ἔφη, Ἄλλὰ πέρυσσι τὸν πατέρα μου ἐλοιδόρησας. Πιπόντος

δὲ ἐκείνου, μηδέπω γεννηθῆναι, ὁ λύκος ἔφη πρὸς αὐτὸν, Ἐὰν σὺ ἀπολογιῶν εὐπορῆς, ἐγὼ σε οὐ κατέδομαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἷς πρόθεσις ἐστὶν ἀδικεῖν, παρ' αὐτοῖς οὐδὲ δικαία ἀπολογία ἐστὶ.

CLIII. Λύκος καὶ Ἐρωδιός. (N. 144. Fl. 94. et 102. Cor. 144.)

Λύκος καταπιὼν ὀστοῦν περιήει ζητῶν τὸν ἰα-
σόμενον· περιτυχὼν δὲ ἐρωδιῷ, τοῦτον παρεκάλεε
ἐπὶ μισθῷ τὸ ὀστοῦν ἐξελεῖν· κακείνος καθείλε τὴν
ἐαυτοῦ κεφαλὴν εἰς τὸν φάρυγγα αὐτοῦ τὸ ὀστοῦν
ἐξέσπασε, καὶ τὸν ὁμολογηθέντα μισθὸν ἐζήτει.
Ὁ δὲ λύκος [γελάσας καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας] φη-
σιν, Ἀρκεῖ σοι καὶ τὸ μόνον σώαν ἐξελεῖν τὴν κε-
φαλὴν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι μεγίστη παρὰ τοῖς πονη-
ροῖς εὐεργεσία τὸ μὴ προσαδικεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν.

CLIV. Λύκος καὶ Αἶξ. (N. 254. Fl. 103. Synt. 44.)

Λύκος θεασάμενος αἶγα ἐπὶ τινος κρημοῦ νε-
μομένην, ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο αὐτῆς ἐφικέσθαι,
παρήγει αὐτῇ κατωτέρω καταβῆναι, μὴ καὶ πέση
λαθοῦσα, λέγων, ὡς καὶ λειμῶνες παρ' αὐτῷ, καὶ
ἡ πόα φαιδροτέρα. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφη, Ἀλλ'
οὐκ ἐμὲ ἐπὶ νομὴν καλεῖς, αὐτὸς δὲ τροφῆς ἀ-
πορεῖς.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πονηροὶ, ὅταν περὶ τοῖς εἰδόσι πονηρεύονται, ἀνόνητοι τῶν τεχνασμάτων γίνονται.

CLV. *Λύκος καὶ Γραῦς.* (N. 138. Fl. 104. Cor. 138. et p. 337.)

Λύκος λιμώττων περιήει ζητῶν ἑαυτῷ τροφήν· ὡς δὲ ἐγένετο κατὰ τινα τόπον, ἀκούσας γραὸς παιδί κλαίοντι ἀπειλουμένης, ὡς, ἂν μὴ παύσηται, βαλεῖ λύκῳ, οἰόμενος ἀληθεύειν προσέμενεν. Ἐσπέρας δὲ γενομένης, ὡς οὐδὲν τοῖς λόγοις ἀκόλουθον ἐγένετο, ἀπαλλαττόμενος ἔφη, Ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαύλει οἱ ἄνθρωποι ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλα δὲ ποιοῦσιν.

Ὁ λόγος ἀρμόσει τοῖς μὴ τοῖς λόγοις τὰ ἔργα ἔχουσιν ἐπόμενα.

CLVI. *Λύκος καὶ Παιδίον.* (R. Steph. p. 71. Cor. p. 379.)

Λύκος τροφῆς κεκορησμένος ἐπειδὴ ἐθεάσατο παιδίον ἐπὶ γῆς βεβλημένον, αἰσθόμενος ὅτι διὰ τὸν ἑαυτοῦ φόβον ἐπεπτώκει, προσελθὼν παρεθάρρυνεν αὐτὸ λέγων, ὡς ἂν τρεῖς λόγους ἀληθεῖς αὐτῷ εἶπη, ἀπολύει αὐτό. Καὶ ἀρξάμενος ἔλεγε, πρῶτον, μὴ βούλεσθαι αὐτῷ περιτυχεῖν, δεύτερον, παραπλησίως ἡμαρτηκέναι τυφλῷ· τρίτον, Κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται πάντες οἱ λύκοι, ὅτι μηδὲν πα-

θόντες ὑφ' ἡμῶν κακῶς πολεμεῖτε ἡμᾶς. Καὶ ὁ λύκος ἀποδεξάμενος τὸ ἀψευδὲς αὐτοῦ ἀπέλυσεν αὐτό.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡ ἀλήθεια καὶ παρὰ πολεμίοις ἰσχύει.

CLVII. Λύκος καὶ Πρόβατον. (N. 106.)

Λύκος ὑπὸ κυνῶν δηχθεὶς καὶ κακῶς πάσχων ἐβέβηκε τροφήν ἑαυτῷ περιποιούμενος· θεασάμενος δὲ πρόβατον, τούτου ἐδεήθη ποτὸν αὐτῷ ὀρέξαι ἐκ τοῦ παραόρεοντος ποταμοῦ· ἔάν γάρ σύ μοι ποτὸν δῶς, ἐγὼ τὴν τροφήν ἑμαυτῷ εὕρισκω. Τὸ δὲ ὑποτυχὸν ἔφη, Ἐάν ποτὸν σοι ἐγὼ ἐπιδώσω, καὶ τροφήν με χρή.

Πρὸς ἄνδρα κακοῦργον δι' ὑποκρίσεως ἐνεδρεύοντα ὁ λόγος εὐκαιρος.

CLVIII. Λέαινα καὶ Ἀλώπηξ. (N. 219. Fl. 106. et 189.)

Λέαινα ὄνειδιζομένη ὑπὸ ἀλώπεκος ἐπὶ τῷ διαπαντός ἕνα τίκειν, ἔφη, Ἀλλὰ λέοντα.

Ὅτι τὸ καλὸν οὐκ ἐν πλήθει δεῖ μετρεῖν, ἀλλὰ πρὸς ἀρετὴν ἀφορᾶν.

CLIX. Λέων καὶ Ἀρνίον. (N. 252. Fl. 107.)

Λύκος ἀρνίον ἐδίωκε· τὸ δὲ εἰς τὸ ἱερόν κατέ-

φυγε· προκαλουμένου δὲ τοῦ λύκου καὶ λέγοντος, ὅτι θυσιάσει αὐτὸ ὁ ἱερεὺς, ἔφη πρὸς αὐτὸν, Ἀλλ' αἰρετώτερόν μοι ἐστι θυσίαν γενέσθαι ἢ ὑπὸ σοῦ διαφθαρήναι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλονεικοῦντες τοῖς κρείττοσι τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας καταφρονοῦσι.

CLX. Λαγωοὶ καὶ Ἀλώπεκες. (N. 107. Fl. 108. Synt. 22.)

Λαγωοὶ ποτὲ πολεμοῦντες αἰετοῖς παρεκάλουν εἰς συμμαχίαν ἀλώπεκας· αἱ δὲ ἔφασαν, Ἐβοηθήσαμεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ἤδειμεν, τίνες ἦτε, καὶ τίσι πολεμεῖτε.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φιλονεικοῦντες τοῖς κρείττοσι σὺν τῷ διαμαρτεῖν καὶ καταπαίζονται.

CLXI. Μέλισσαι καὶ Ζεὺς. (N. 244. Flor. 114. Tygwh. p. 25.)

Μέλισσαι φθονήσασαι ἀνθρώποις τοῦ ἰδίου μέλιτος ἤκον πρὸς τὸν Δία, καὶ ἐδέοντο, ὅπως ἰσχὺν παράσχηται αὐταῖς, τοῖς κέντροις τοὺς προσιόντας τῆς κηρίοις ἀναιρεῖν. Καὶ ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατ' αὐτῶν διὰ τὴν βασκανίαν παρεσκεύασεν αὐτάς, ἥνίκα ἂν τινὰς τύπτωσι, τὸ κέντρον ἀποβάλλειν, μετὰ δὲ τοῦτο καὶ σωτηρίας στερίσκεσθαι.

Ὁ λόγος ἀρμόσει πρὸς ἀνδρας βασκάνους, οἱ καὶ αὐτοὶ βλάπτεσθαι ὑπομένουσι.

CLXII. *Μηναγύρται.* (N. 245.)

Μηναγύρται ὄνον ἔχοντες τούτῳ εἰώθασι τὰ σκεύη ὀδοιποροῦντες ἐπιτιθέναι. Καὶ δὴ ποτε ἀποθανόντος αὐτοῦ ὑπὸ κόπου, ἐκδείραντες αὐτὸν ἐκ τοῦ δέρματος τύμπανα κατεσκεύασαν, καὶ τούτοις ἐχρῶντο. Ἐτέρων δὲ αὐτοῖς μηναγυροτῶν ἀπαντησάντων καὶ πυνθανομένων αὐτῶν, ποῦ ἂν εἴη ὁ ὄνος ἡμῶν, ἔφασαν τεθνηκέναι μὲν αὐτὸν, πληγὰς δὲ τοσαύτας λαμβάνειν, ὅσας ζῶν οὐχ ὑπήνεγκεν.

Οὕτω καὶ τῶν οἰκετῶν ἔνιοι περὶ τῆς ἐλευθερίας ἐφιέμενοι τῶν δουλικῶν ἀρχῶν οὐκ ἀπαλλάττονται.

CLXIII. *Μῦες καὶ Γαλαῖ.* (N. 246. Fl. 115. Synt. 51. Cor. 242.)

Μυσὶ καὶ γαλαῖς πόλεμος ἦν· αἰεὶ δὲ οἱ μῦες ἠττώμενοι, ἐπειδὴ συνῆλθον εἰς ταῦτόν, ὑπέλαβον, ὅτι δι' ἀναρχίαν τοῦτο πάσχουσιν. Ὅθεν ἐπιλεξάμενοί τινας ἑαυτῶν στρατηγοὺς ἐχειροτόνησαν· οἱ δὲ βουλόμενοι ἐπισημότεροι τῶν ἄλλων εἶναι, κέρατα κατασκευάσαντες ἑαυτοῖς συνῆψαν. Ἐνστάσης δὲ τῆς μάχης, συνέβη πάντας τοὺς μῦας ἠττηθῆναι· οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες ῥαδίως εἰσέδυσον, οἱ δὲ στρατηγοὶ, μὴ δυνάμενοι εἰσελθεῖν διὰ τὰ κέρατα αὐτῶν, συλλαμβανόμενοι κατησθίοντο.

Οὕτω πολλοῖς ἡ κενοδοξία κακῶν αἰτία διὰ φι-
ληδονίαν γίνεται.

CLXIV. Μύρμηξ. (N. 108. Fl. 116.)

Μύρμηξ ὁ νῦν τὸ παλαιὸν ἄνθρωπος ἦν, καὶ
τῇ γεωργίᾳ προσέχων τοῖς ἰδίοις πόνοις οὐκ ἤρκεῖ-
το, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀλλοτριῶν ἐποφθαλμίζων διε-
τέλει, τοὺς τῶν γειτόνων καρποὺς ὑφαιρούμενος.
Ὁ δὲ Ζεὺς ἀγανακτήσας κατὰ τῆς πλεονεξίας αὐ-
τοῦ μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ζῶον, ὃ κα-
λεῖται μύρμηξ. Ὁ δὲ καὶ τὴν μορφήν ἀλλάξας τὴν
διάθεσιν οὐ μετέβαλε· μέγροι γὰρ νῦν κατὰ τὰς
ἀρούρας περιῶν τοὺς πόρους τῶν ἄλλων συνάγει,
καὶ ἑαυτῷ ἀποθησαυρίζει.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσει πονηροὶ, καὶ τὰ
μάλιστα κολάζονται, τὸν τρόπον οὐκ ἀποτί-
θενται.

**CLXV. Μύρμηξ καὶ Περιστέρα. (N. 41.
Fl. 118.)**

Μύρμηξ διψήσας κατελθὼν εἰς τινα πηγὴν
βουλόμενος πιεῖν ἀπεπνίγετο· περιστέρα δὲ ἐν τῷ
περιστηκότῳ δένδρῳ κλάσασα φύλλον ἔβαλε, δι-
οῦ ἐπιβάς ὁ μύρμηξ διεσώθη. Ἰξευτὴς δὲ πα-
ραστάς, καὶ συνθεὶς τοὺς καλάμους, τὴν περιστε-
ρὰν λαβεῖν ἤθελεν· ὁ δὲ μύρμηξ δακῶν εἰς τὸν πό-
δα τὸν ἰξευτὴν τοὺς καλάμους διασεῖσαι ἐποίησε,
τὴν δὲ περιστέραν φυγεῖν.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τὰ ἄλογα ζῶα αἴσθη-
ειν ἔχει, καὶ ἀλλήλοις ὠφελεῖ.

CLXVI. *Ναυαγὸς καὶ Θάλασσα.* (N. 251.
Fl. 548.)

Ναυαγὸς ἐκβρασθεὶς εἰς τινὰ ἀγριαλὸν διὰ
τὸν κόπον ἐκοιμᾶτο· μετὰ δὲ μικρὸν ἐξαναστάς,
ὡς ἐθεάσατο πρὸς τὴν θάλασσαν, ἐμέμφετο αὐ-
τὴν, ὅτι δελεάζουσα τοὺς ἀνθρώπους τῇ μὲν τῆς
ὄψεως λαμπρότητι, ἥνίκα ἂν αὐτοὺς προσδέξῃται,
ἐπαγριουμένη διαφθείρει. Ἡ δὲ γυναικὶ ὁμοιω-
θεῖσα πρὸς αὐτὸν ἔφη, Ἄλλ' ὦ οὔτος, μὴ μέμ-
φου ἐμὲ, ἀλλὰ τοὺς ἀνέμους· ἐγὼ γὰρ φύσει τοι-
αύτη εἰμὶ, ὅποια ἢ γῆ· οἱ δὲ αἰφνίδιοι ἐμπί-
πτοντες κυματοῦσι καὶ ἐξαγριαίνουσιν.

Ἄτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς ἐπὶ τῶν ἀδικημάτων οὐ
δεῖ τοὺς δροῶντας αἰτιᾶσθαι, ὅταν ἑτέροις ὑποτε-
ταγμένοι ὦσι, τοὺς δὲ τούτοις ἐπιστατοῦντας.

CLXVII. *Νυκτερίς, Βάτος καὶ Αἶθυια.*
(N. 42. Fl. 124. Synt. 56.)

Νυκτερίς καὶ βάτος καὶ αἶθυια πρὸς ἀλλή-
λους κοινωνίαν σπεισάμενοι ἐμπορεύεσθαι διέ-
γνωσαν. Καὶ ἡ μὲν νυκτερίς ἀργύριον δανεισα-
μένη εἰς μέσον κατέθηκεν· ἡ δὲ βάτος ἐσθῆτα
ἐνεβάλετο, ἡ δὲ αἶθυια τὸ πλοῖον. Χειμῶνος δὲ
σφοδροῦ γενομένου καὶ τῆς νηὸς περιτραπίσης,
[πάντα ἀπολέσαντες αὐτοὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώ-

θησαν. Καὶ] ἡ μὲν αἴθρεια ἀπ' ἐκείνου τὸ πλοῖον ζητοῦσα ἐπὶ τοῦ βυθοῦ δύνει, οἰομένη ποτὲ εὐρήσειν· ἡ δὲ νυκτερὶς τοὺς δανειστάς φοβουμένη ἡμέρας οὐ φαίνεται, νυκτὸς δὲ ἐπὶ νομὴν ἔξεισιν. Ἡ δὲ βάτος τὰς ἐσθῆτας ἐπιζητοῦσα τῶν παριόντων ἐπιλαμβάνεται ἱματίων, προσδοκῶσα τὰ ἴδια ἐπιγνώσεσθαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι περὶ ταῦτα μᾶλλον σπουδάξομεν, περὶ ἃ πρότερον πταίσωμεν.

CLXVIII. Ξυλευόμενος καὶ Ἑρμῆς. (N. 44. Fl. 127. Cor. 44.)

Ξυλευόμενός τις κατὰ τινὰ ποταμὸν τὸν πέλεκυν ἀπέβαλε· τοῦ δὲ ρεύματος παρασύραντος αὐτὸν, καθήμενος ἐπὶ τῆς ὄχθης ᾠδύρευτο, μέχρῃς οὗ ὃ Ἑρμῆς ἐλεήσας αὐτὸν ἤκεν, καὶ μαθὼν τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἔκλαιε, τὸ μὲν πρῶτον καταβάς χρυσοῦν πέλεκυν αὐτῷ ἀνήνεγκε, καὶ ἐπυνθάνετο, εἰ οὗτος εἶη· τοῦ δὲ εἰπόντος, μὴ τοῦτον εἶναι, ἐκ δευτέρου ἀργυροῦν ἀνήνεγκεν, καὶ πάλιν ἠρώτα, εἰ τοῦτον ἀπέβαλεν. Ἀρνησαμένου δὲ καὶ τοῦτον, τὸ τρίτον αὐτῷ τὴν ἰδίαν ἀξίνην ἐκόμισε· τοῦ δὲ ἐπιγνόντος, ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην πάσας αὐτῷ ἔχαρίσατο. Καὶ ὡς ἀνελόμενος, ἐπειδὴ παρεγένετο πρὸς τοὺς ἐταίρους, τὰ γεγενημένα αὐτοῖς διηγήσατο. Τῶν δὲ τις ἐποφθαλμιάσας ἐβουλήθη καὶ αὐτὸς τῶν ἴσων περιγενέσθαι· διόπερ

ἀναλαβῶν πέλεκυν παρεγένετο ἐπὶ τὸν αὐτὸν ποταμὸν, καὶ ξυλευόμενος ἐπίτηδες τὴν ἀξίνην εἰς τὰς δίνας ἀφῆκε, καθιζόμενός τε ἔκλαιεν. Ἐρμούδῃ φανέντος καὶ πυνθανομένου, τί τὸ συμβεβηκὸς εἶη, ἔλεγε τὴν τοῦ πελέκους ἀπώλειαν. Τοῦ δὲ χρυσοῦν αὐτῷ ἀνενεγκόντος καὶ διερωτῶντος, εἰ τοῦτον ἀπώλεσεν, ὑπὸ τοῦ κέρδους ὑποφθὰς ἔφασκεν, αὐτὸν εἶναι· καὶ ὁ θεὸς αὐτῷ οὐκ ἐχαρίσατο, ἀλλ' οὐδὲ τὸν πέλεκυν ἀποκατέατησεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ θεῖον συναγωνίζεται, τοσοῦτον τῆς ἀδίκου ἐναντιοῦται.

CLXIX. Ὀδοιπόρος καὶ Τύχη. (N. 256. Fl. 62. Cor. p. 588.)

Ὀδοιπόρος πολλὴν ὁδὸν ἀνύσας, ἐπειδὴ κόπῳ συνείχετο, πεσὼν παρὰ τὸ φρέαρ ἐκοιμᾶτο. Μέλλοντος δὲ αὐτοῦ ὅσον οὐπῶ καταπίπτειν, ἡ Τύχη ἐπιστάσα καὶ διεγείρασα αὐτὸν εἶπεν, ὦ οὔτος, εἶγε ἐπεπτώκεις, οὐκ ἂν τὴν σεαυτοῦ ἀβουλίαν, ἀλλ' ἐμὲ ἤτιῶ.

CLXX. Ὀδοιπόροι καὶ Πλάτανος. (N. 255. Fl. 129.)

Ὀδοιπόροι δύο θέρους ὄρα περὶ μεσημβρίαν ὑπὸ καύματος τρυχόμενοι, ὡς ἐθεάσαντο πλάτανον, ὑπὸ ταύτην καταντήσαντες, καὶ ἐν τῇ σκιᾷ κατακλιθέντες ἀνεπαύοντο. Ἀναβλέψαντες δὲ εἰς τὴν πλάτανον ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἀνωφελες:

τοῦτο καὶ ἄκαρπον ἀνθρώποις ἐστὶ τὸ δένδρον.
Ἡ δὲ ὑποτυχοῦσα ἔφη, ὦ ἀχάριστοι, ἔτι τῆς ἐξ
ἐμοῦ εὐεργεσίας ἀπολαύοντες ἀχρεία μὲ καὶ ἄ-
καρπον ἀποκαλεῖτε;

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων τινὲς οὕτω ἀτυχεῖς
εἰσιν, ὡς καὶ εὐεργετοῦντες τοὺς πέλας ἐπὶ τῇ χρη-
στότητι ἀπιστεῖσθαι.

CLXXI. Ὀδοιπόρος καὶ Ἐχίς. (N. 173.
Fl. 130. Synt. 25. Cor. 170.)

Ὀδοιπόρος χειμῶνος ὀδεύων, ὡς ἐθεάσατο
ἔχιν ὑπὸ τοῦ κρύους διαφθειρόμενον, τοῦτον ἐλεή-
σας ἀνεῖλετο, καὶ βαλὼν εἰς τὸν ἑαυτοῦ κόλπον,
θερμαίνειν ἐπειρᾶτο. Ὁ δὲ, μέχρι μὲν ὑπὸ τοῦ
ψύχους συνείχετο, ἠρέμει· ἐπειδὴ δὲ ἐθερμάνθη,
καὶ ἀνεξώθη, τὴν αὐτοῦ γαστέρα ἔδακε. Καὶ
ὅς ἀποθνήσκειν μέλλων ἔφη, Ἀλλ' ἔγωγε δίκαια
πέπονθα· τί γὰρ τοῦτον ἀπολλύμενον ἔσωσον, ὃν
ἔδει καὶ ἐρῶμένον ἀναιρεῖν;

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πονηρία εὐεργετουμένη πρὸς
τῷ ἀμοιβᾶς οὐκ ἀποδιδόναι καὶ κατὰ τῶν εὐεργε-
τῶν ἀναπτεροῦται.

CLXXII. Ὀδοιπόροι. (N. 110.)

Ὀδοιπόροι κατὰ τινὰ αἰγιαλὸν ὀδεύοντες,
ὡς ἦλθον ἐπὶ τινὰ σκοπιάν, ἔνθεν θεασάμενοι
φρούγανα πόρρωθεν ἐπιπλέοντα ᾤήθησαν ναῦν
εἶναι μεγάλην· διὸ προσέμενον, ὡς μέλλου-

σαν προσορμιζέσθαι. Ἐπεὶ δὲ ὑπὸ ἀνέμου φερόμενα τὰ φρύγανα μικρὸν προσήγγισον, ἐπεκαρὰ δόκουν πλοῖον εἶναι οὐκέτι μέγα, ὡς τὸ πρότερον. Ἐξενεχθέντων δ' αὐτῶν, καὶ ἰδόντων αὐτὰ φρύγανα ὄντα, ἔφασαν πρὸς ἀλλήλους, Τὸ μηδὲν ὄν ἡμεῖς μάτην προσδεχόμεθα.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι ἐξ ἀπροόπτου δοκοῦντες φοβεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς διάπειραν ἔλθωσιν, εὐρίσκονται οὐδενὸς ἄξιοι.

CLXXIII. Ὀδοιπόρος καὶ Ἑρμῆς. (N. 47. Fl. 156.)

Ὀδοιπόρος πολλὴν ὁδὸν ἀνύων ἠϋξάτο ὦν ἂν εὕρητι τὸ ἥμισυ τῷ Ἑρμῆ ἀναθεῖναι. Περιτυχὼν δὲ πῆρα, ἐν ἧ ἀμύγδαλά τε ἦσαν καὶ φοίνικες, ταύτην ἀνείλετο, οἰόμενος ἀργύριον εἶναι. Ἐκτινάξας δὲ ὡς εὔρε τὰ ἐνόοντα, [καταφαγὼν τε ταῦτα, καὶ] λαβὼν τῶν τε ἀμυγδάλων τὰ κελύφη καὶ τῶν φοινίκων τὰ ὄστᾶ, ταῦτα ἐπὶ τινος βωμοῦ ἔθηκεν, εἰπὼν, Ἀπέχεις, ὦ Ἑρμῆ, τὴν εὐχὴν· καὶ γὰρ τὰ ἐκτὸς ὦν εὔρον, καὶ τὰ ἐντὸς πρὸς σὲ διανενομήκα.

Πρὸς ἄνδρα φιλάργυρον, διὰ πλεονεξίαν καὶ θεοὺς κατασοφίζόμενον, ὁ λόγος εὐκαιρος.

CLXXIV. Δέλφαξ καὶ Ἀλώπηξ. (N. 179. Fl. 151.)

Ὄνον τις ἐπιθεῖς αἰγα καὶ πρόβατον καὶ δέλ-

φρακα, ἤλαυνεν εἰς ἄστυ. Τοῦ δὲ δέλφαικος παρ' ὄλην τὴν ὁδὸν κεκραγότες, ἀλώπηξ ἀκούσασα ἐπυρθάνετο αὐτοῦ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν, τῶν λοιπῶν μεθ' ἡσυχίας φερομένων, μόνος αὐτὸς βοᾷ; Ὁ δὲ ὑποτυχῶν ἔφη, Ἀλλ' ἔγωγε οὐ μάτην ὀδύρομαι· εὖ γὰρ οἶδα, ὅτι τοῦ μὲν προβάτου ἔριά τε καὶ ἄρνας παρεχομένου ὁ δεσπότης ἀφέξεται· ὁμοίως δὲ καὶ τῆς αἰγὸς διὰ τοὺς τυρούς καὶ τοὺς ἐρίφους· ἐμοὶ δὲ οὐκ ἔχων εἰς ἄλλο τι χρήσασθαι, πάντως με θύσειεν.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οὐ μεμπτέοι εἰσὶν, ὅσοι τὰς μελλούσας προορώμενοι συμφορὰς ἀποκλαίονται.

CLXXV. Ὄνος καὶ Κηπωρός. (N. 45. Fl. 132.)

Ὄνος κηπωρῶ δουλεύων, ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἤσθιε, πολλὰ δὲ ἐκακοπάθει, ἠύξατο τῷ Διὶ, ὅπως τοῦ κηπωροῦ αὐτὸν ἀπαλλάξας, ἑτέρῳ δεσπότη ἔγχειρίσῃ. Ὁ δὲ Ἑρμῆν πέμψας ἐκέλευε κεραιεῖ αὐτὸν πωλῆσαι. Πάλιν δὲ αὐτοῦ δυσφοροῦντος, ἐπειδὴ καὶ πολλῶ πλεῖον ἀχθοφορεῖν ἠναγκάζετο, καὶ τὸν Δία ἐπικαλουμένου, τὸ τελευταῖον ὁ Ζεὺς παρεσκεύασεν αὐτὸν βυρσοδέψῃ πωληθῆναι. Καὶ ὁ ὄνος ἰδὼν τὰ ὑπὸ τοῦ δεσπότου πραττόμενα, ἔφη, Ἀλλ' ἔμοιγε αἰρετώτερον ἦν παρὰ τοῖς προτέροις δεσπόταις ἀχθοφοροῦντι λιμώττειν, ἢ ἐνταῦθα παραγενέσθαι, ὅπου οὐδὲ, ἂν ἀποθάνω, ταφῆς τείξομαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τοὺς πρώτους δεσπότης ποθοῦσιν οἱ οἰκέται, ὅταν ἐτέρων πείραν λάβωσι.

CLXXVI. Ὕνος ἄλας βαστάζων. (N. 258. Fl. 122. Cor. 254.)

Ὕνος ἄλας βαστάζων ποταμὸν διήρχετο· ὀλισθήσας δὲ ὡς κατέπεσεν εἰς τὸ ὕδωρ, ἐκτακέντος τοῦ ἁλὸς, κουφότερος ἐξανέστη· εὐφρανθεῖς δὲ ἐπὶ τούτῳ, ἐπειδὴ ὕστερόν ποτε σπόγγους ἐμπαφορτισμένος ποταμὸν διέβαινε, ᾤκηθη [δαῖν] ὅτι, εἰὰν πάλιν πέσῃ, ἐλαφρότερος διεγεροθήσεται· καὶ δὴ ἐκὼν ὀλισθήσασκε. Συνέβη δ' αὐτῷ, τῶν σπόγγων ἀνασπασάντων τὸ ὕδωρ, μὴ δυναμένῳ ἐξανίστασθαι, ἐνταῦθα ἀποπνιγῆναι.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔνιοι τὰς ἰδίας ἐπινοίας λανθάνουσι συμφορῶν αἰτίας ἔχοντες.

CLXXVII. Ὕνος καὶ Ἡμίονος. (N. 125. Fl. 24. et 133. Cor. p. 327.)

Ὕνηλάτης ἐπιθεὶς ὄνῳ καὶ ἡμίονῳ γόμους ἤλαυνεν· ὁ δὲ ὄνος, μέχρι μὲν λεῖτος τόπος ἦν, ἀντέϊχε πρὸς τὸ βάρος· ὡς δὲ ἐγένετο κατὰ τινα κρημνὸν, μὴ δυνάμενος ὑποφέρειν, παρεκάλει τὴν ἡμίονον, μέρος τι τοῦ γόμου αὐτοῦ προσδέξασθαι, ἵνα τὸ λοιπὸν αὐτὸς διακομίσῃται. Τῆς δὲ παρ' οὐδὲν δεμένης αὐτοῦ τοὺς λόγους, ὁ μὲν κατακρημνισθεὶς διεῖράγη, ὁ δὲ ἡνήλάτης ἀποροῦν ὅ, τι

ποιήσῃ, οὐ μόνον τὸν γόμον τοῦ ὄνου τῷ ἡμιόνῳ προσέθηκεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ὄνον ἐκδείρας ἐπέθηκεν αὐτῇ. Ἡ δὲ οὐ μετρίως καταπονηθεῖσα ἔφη πρὸς ἑαυτήν, Δίκαια πέπονθα· εἰ γὰρ παρακαλοῦντι τῷ ὄνῳ μικρὰ κουφίσαι ἐπέισθην, οὐκ ἂν νῦν μετὰ τῶν αὐτοῦ φορτίων καὶ αὐτὸν ἔφερον.

Οὕτω καὶ τῶν δανειστῶν ἔνιοι διὰ φιλαργυρίαν, ἵνα μικρὰ τοῖς χρεώσταις μὴ παράσχωσι, πολλάκις καὶ αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπολλύουσι.

CLXXVIII. Ὄνος βαστάζων ἄγαλμα.
(N. 261. Fl. 155.)

Ὄνῳ τις ἐπιθεὶς ἄγαλμα ἤγεν εἰς ἄστυ· τῶν δὲ συναντώντων προσκυνούντων τὸ ἄγαλμα, ὁ ὄνος ὑπολαβὼν, ὅτι αὐτὸν προσκυνοῦσιν, ἀναπτρωθεὶς ὠγκᾶτό τε καὶ οὐκέτι περαιτέρω προῖέναι ἐβούλετο. Καὶ ὁ ὀνηλάτης αἰσθόμενος τὸ γεγονός, τῷ ῥοπάλῳ αὐτὸν παίων, ἔφη, ὦ κακὴ κεφαλὴ, ἔτι καὶ τοῦτο λοιπὸν ἦν, ὄνον ὑπ' ἀνθρώπων προσκυνεῖσθαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς ἐπαλαζονευόμενοι παρὰ τοῖς εἰδόσιν αὐτοὺς γέλωτα ὀφλισκάνουσι.

CLXXIX. Ὄνος ἄγριος. (N. 111. Fl. 156.)

Ὄνος ἄγριος ὄνον ἡμέρον ἰδὼν ἔν τινι εὐηλίῳ τόπῳ, προσελθὼν ἐμακάριζεν αὐτὸν ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ τοῦ σώματος καὶ τῇ τῆς τρυφῆς ἀπολαύσει. Ὑστερον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀχθοφοροῦντα, καὶ τὸν ὀνηλάτην

ἔπισθεν ἐπόμενον, καὶ ῥοπάλοις αὐτὸν παίοντα,
 ἔφη, Ἄλλ' ἔγωγε οὐκέτι σε εὐδαιμονίζω· ὁρῶ γάρ,
 ὅτι οὐκ ἄνευ κακῶν μεγάλων τὴν εὐδαιμονίαν
 ἔχεις.

Οὕτω οὐκ ἔστι ζηλωτὰ τὰ μετὰ κινδύνων καὶ
 ταλαιπωριῶν προσγινόμενα κέρδη.

CLXXX. Ὀνος καὶ Τέττιγες. (N. 259.
 Heus. Praef. Fl. 157. Synt. 1.)

Ὀνος ἀκούσας τεττίγων ἀδόντων ἤσθη ἐπὶ τῇ
 εὐφωνίᾳ, καὶ ζηλώσας αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπέλαθε
 καὶ τῆς οἰκείας φωνῆς.

Οὕτως οἱ τῶν παρὰ φύσιν ἐπιθυμοῦντες καὶ ἂ
 ἔχουσι δυστυχουσι.

CLXXXI. Ὀνοι πρὸς τὸν Δία. (N. 112.
 Fl. 158.)

Ὀνοι ποτὲ ἀχθόμενοι ἐπὶ τῷ συνεχῶς ἀχθοφο-
 ρεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν, πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς τὸν
 Δία, λύσιν τινα αἰτούμενοι τῶν πόνων. Ὁ δ' αὐ-
 τοῖς ἐπιδειξάει βουλόμενος, ὅτι τοῦτο ἀδύνατόν
 ἐστιν, ἔφη, τότε αὐτοὺς ἀπαλλαγῆσεσθαι τῆς κα-
 κοπαθείας, ὅταν οὐροῦντες ποταμὸν ποιήσωσι.
 Κάκεινοι, αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκεί-
 νου καὶ μέχρι νῦν, ἐνθα ἂν ἀλλήλων οὔρον ἴδωσιν,
 ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ παριστάμενοι οὐροῦσιν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὸ ἐκάστῳ πεπωμένον ἀθε-
 ράπευτόν ἐστι.

CLXXXII. Ὄνος καὶ Ὀνηλάτης. (Fl. 139.)

Ὄνος ὑπὸ ὀνηλάτου ἀγόμενος, ὡς μικρὸν τῆς ὁδοῦ προῆλθεν, ἀφείς τὴν λείαν, εἰς κρημνὸν ἐφέρετο· μέλλοντος δ' αὐτοῦ κατακρημνίζεσθαι, ὁ ὀνηλάτης ἐπιλαβόμενος τῆς οὐρᾶς ἐπειρᾶτο περιάγειν αὐτόν· τοῦ δὲ εὐτόνως ἀντιπίπτοντος, ἀφείς αὐτὸν ἔφη, Νίκα· κακὴν γὰρ νίκη νικᾶς.

Πρὸς ἄνδρα φιλόνεικον ὁ λόγος εὐκαιρος.

CLXXXIII. Ὄνος καὶ Λύκος. (N. 263: Fl. 134. et 140. Cor. 259.)

Ὄνος ἔν τινι λειμῶνι νεμόμενος ὡς ἐθεάσατο λύκον ἐπ' αὐτὸν ὀρμώμενον, χολαίνειν προσεποιεῖτο. Τοῦ δὲ προσελθόντος αὐτῷ, καὶ τὴν αἰτίαν πυνθανομένου, δι' ἣν χολαίνει, ἔλεγεν, ὡς φραγμὸν διαβαίνων σκόλοπα ἐπάτησε, καὶ παρήνει αὐτῷ πρῶτον ἐξελεῖν τὸν σκόλοπα, εἴδ' οὕτως αὐτὸν καταδοινήσασθαι, ἵνα μὴ ἐσθίουτος περιπαρῇ. Τοῦ δὲ πεισθέντος, καὶ τὸν πόδα αὐτοῦ ἐπάραντος, ὄλον τε τὸν νοῦν πρὸς τῇ ὀπλῇ ἔχοντος, ὁ ὄνος λάξ εἰς τὸ στόμα τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ἐτίναξε. Καὶ ὅς διατεθεὶς κακῶς ἔφη, Ἄλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ, τοῦ πατρός με μαγειρικὴν τέχνην διδάξαντος, αὐτὸς ἰατρικῆς ἐπελαβόμεν;

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες εἰκότως δυστυχοῦσι.

CLXXXIV. "Ονος καὶ Ἀλώπηξ. (N. 113.
Fl. 141.)

"Ονος ἐνδυσάμενος λέοντος δέρμα περιήει ἐκφοβῶν τὰ ἄλογα ζῶα. Καὶ δὴ θεασάμενος ἀλώπεκα ἐπειράτο καὶ ταύτην δεδίττεσθαι. Ἡ δὲ, ἐτύγχανε γὰρ αὐτοῦ φθεγξαμένου προακηκουῖα, ἔφη πρὸς αὐτὸν, Ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὡς καὶ ἐγὼ ἂν σε ἐφοβήθην, εἰ μὴ ὀγκωμένου ἤκουσα.

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀπαιδευτῶν, τοῖς ἔξωθεν τύφοις δοκοῦντές τινες εἶναι, ὑπὸ τῆς ἰδίας γλωσσαλγίας ἐλέγχονται.

CLXXXV. "Ονος καὶ Βάτραχοι. (N. 114.
Fl. 142.)

"Ονος ξύλα βαστάζων διέβαινέ τινα λίμνην ὀλισθήσας δὲ ὡς κατέπεσεν, ἐξαναστήναι μὴ δυνάμενος ὠδύρετό τε καὶ ἔστενεν. Οἱ δὲ ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι ἀκούσαντες αὐτοῦ τῶν στεναγμῶν, ἔφασαν, ὦ οὗτος, καὶ τί ἂν ἐποίησας, εἰ τοσοῦτον ἐνταῦθα χρόνον διέτριβες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ὀλίγον πεσὼν οὕτως ὠδύρη;

Τούτῳ τῷ λόγῳ χρήσαιτο ἂν τις πρὸς ἄνδρα ῥάθυμον ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφοροῦντα αὐτὸς τοὺς πλείονας ῥαδίως ὑφιστάμενος.

CLXXXVI. "Ονος καὶ Λύκος. (N. 115.
Fl. 143.)

"Ονος ἠλκωμένος τὸν νῶτον ἐπὶ τινι λειμῶνι ἐνέ-

μετο· κόρακος δὲ ἐπικαθίσαντος αὐτῷ καὶ τὸ ἔλ-
κος κρούοντος, ὁ ὄνος ἀλγῶν ὠγκᾶτο καὶ ἐσκίρτα.
Τοῦ δὲ ὀνηλάτου πόρρωθεν σταντος καὶ γελῶντος,
λύκος παριῶν ἐθεάσατο, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη,
Ἄθλιοι ἡμεῖς, εἰ, κἂν αὐτῷ μόνον ὀφθῶμεν, διω-
κόμεθα· τούτῳ δὲ καὶ προσγελῶσιν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακοῦργοι τῶν ἀνθρώ-
πων καὶ ἐξ ἀπροόπτου δῆλοί εἰσιν.

CLXXXVII. Ὅνος καὶ Ἀλώπηξ καὶ Λέων.
(N. 116. Fl. 144.)

Ὅνος καὶ ἀλώπηξ κοινωνίαν συνθέμενοι πρὸς
ἀλλήλους ἐξῆλθον εἰς ἄγραν· λέοντος δ' αὐτοῖς πε-
ριτυχόντος, ἡ ἀλώπηξ ὀρῶσα τὸν ἐπηρτημένον
κίνδυνον, προσελθοῦσα τῷ λέοντι υπέσχετο παρα-
δώσειν αὐτῷ τὸν ὄνον, ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον
ἐπαγγέλληται. Τοῦ δὲ ἀπολύσειν αὐτὴν φήσαντος,
παραγαγοῦσα τὸν ὄνον εἰς τινα πάγην ἐμπεσεῖν
παρεσκέυασε. Καὶ ὁ λέων ὀρῶν ἐκεῖνον φεύγειν
μὴ δυνάμενον, πρῶτον τὴν ἀλώπεκα συνέσχεεν, εἶδ'
οὕτως ἐπὶ τὸν ὄνον ἐτράπη.

Οὕτως οἱ τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβουλεύοντες λαν-
θάνουσι πολλάκις καὶ ἑαυτοὺς ἀπολλύντες.

CLXXXVIII. Ὅρνις καὶ Χελιδών. (N.
117. Fl. 145. Synt. 57.)

Ὅρνις ὄφρα ὡς εὐροῦσα ἐπιμελῶς ἐκθερμά-
νασα ἐξεκόλαψε. Χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτὴν

ἔφη, ὦ ματαία, τί ταῦτα ἀνατρέφεις, ἅπερ ἂν αὐξηθῆ, ἀπὸ σοῦ πρῶτον τὸ ἀδικεῖν ἄρξεται;

Οὕτως ἀτιθάσσευτός ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ τὰ μάλιστα εὐεργετῆται.

**CLXXIX. Ὀρνιθοθήρας καὶ Κόρυδα-
λός. (N. 46. Fl. 146.)**

Ὀρνιθοθήρας πτηνοῖς πάγην ἴστα· κόρυδος δὲ αὐτὸν θεασάμενος ἠρώτα, τί ποιεῖ. Τοῦ δὲ εἰπόντος, πόλιν κτίζειν, καὶ μικρὸν ὑποχωρήσαν-
τος, πεισθεὶς τοῖς δόλοις προσῆλθεν· ἐσθίων δὲ τὸ δέλεαρ ἔλαθεν ἐμπεσὼν εἰς τοὺς βρόχους. Τοῦ δὲ ὀρνιθοθήρου προσδραμόντος καὶ συλλαβόντος αὐτὸν, ὁ κόρυδος ἔφη, Ἐὰν τοιαύτας πόλεις κτί-
ξης, οὐ πολλοὺς τοὺς ἐνοικοῦντας εὐρήσεις.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα καὶ οἴκοι καὶ πόλεις ἐρημοῦνται, ὅταν οἱ προεσιτῶτες χαλεπὰ ποιῶσι.

**CXC. Γεωργός καὶ Πελαργός. (N. 175.
Fl. 76. et 147. Cor. p. 106. et 360.)**

Ὀρνιθοθήρας δίκτυα γεράνοις ἀναπετάσας πόρ-
θωθεν ἐθεώρει τὴν ἄγραν. Πελαργοῦ δὲ σὺν τοῖς γεράνοις καθίσαντος, ἐπιδραμὼν μετ' ἐκείνων καὶ αὐτὸν συνέλαβε. Τοῦ δὲ δεομένου, μὴ θῦσαι αὐτὸν, καὶ λέγοντος, ὡς οὐ μόνον ἀβλαβῆς τοῖς ἀνθρώποις ἐστίν, ἀλλὰ καὶ ὠφελιμώτατος· τοὺς γὰρ ὄφεις καὶ τὰ λοιπὰ ἐρπετὰ συλλαμβάνων ἀν-

αιρεῖ, ὁ ὀρνιθοθήρας ἔφη, Ἄλλὰ [εἰ καὶ] μά-
λιστα οὐ φαῦλος ὑπάρχεις, καὶ διὰ τοῦτο κολά-
σεως ἄξιος, ἐπειδὴ μετὰ πονηρῶν κεκάθικας.

Ἄτὰρ οὖν καὶ ἡμᾶς δεῖ τὰς τῶν πονηρῶν συνη-
θείας ἀποφεύγειν, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ τῆς αὐτῶν
κακίας κοινωνοὶ δόξωμεν.

CXCI. Κάμηλος. (N. 118. Fl. 148.)

“Ὅτε πρῶτον κάμηλος ὤφθη, οἱ ἄνθρωποι
φοβηθέντες καὶ τὸ μέγεθος καταπλαγέντες ἔφευ-
γον. Ὡς δὲ χρόνου προϊόντος συνείδον αὐτῆς τὸ
πρᾶον, ἐθάρῃσαν μέχρι τοῦ προσελθεῖν. Αἰ-
σθόμενοι δὲ κατὰ μικρὸν, τὸ ζῶον ὡς χολὴν οὐκ
ἔχει, εἰς τοσοῦτον καταφρονήσεως ἤλθον, ὥστε
καὶ χαλινούς αὐτῇ περιθέντες παισὶν ἐλαύνειν
δεδώκασιν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὰ φοβερά τῶν πραγμά-
των ἢ συνήθεια μεγάλως καταπραῦνει.

CXCII. Ὄφεις καὶ Καρκῖνος. (N. 70. Fl. 231.)

“Ὄφεις καὶ καρκῖνος ἐν ταύτῳ διέτριβον· καὶ
ὁ μὲν καρκῖνος ἀπλῶς τῷ ὄφει [καὶ] εὐνοϊκῶς
προσεφέρετο, ὁ δὲ ὄφεις ἀεὶ ὑπουλός τε καὶ πο-
νηρός ἦν. Τοῦ δὲ καρκίνου συνεχῶς αὐτῷ πα-
ραινούντος ἐξαπλοῦσθαι τὰ πρὸς αὐτὸν κατὰ
τὴν αὐτοῦ διάθεσιν ὑποκείμενον, ἐκεῖνος οὐκ ἐ-
πείθετο. Διόπερ ὁ καρκῖνος ἀγανακτήσας, πα-
ρατηρησάμενος αὐτὸν κοιμώμενον, τοῦ φάρυγγος
ἐπιλαβόμενος [τῇ χηλῇ καὶ πιέσας φονεύει. Ὡς

δ] εἶδεν αὐτὸν ἐκτεταμένον [καὶ] ἔφη, ὦ δου-
τος, οὐ νῦν σε ἐχρῆν ἀπλοῦν εἶναι, ὅτε τέθνη-
κας, ἀλλ' ὅτε σοὶ παρήνουν καὶ οὐκ ἐπήκουες.

Οὗτος ὁ λόγος εἰκότως ἂν λέγοιτο ἐπ' ἐκεί-
νων τῶν ἀνθρώπων, οἱ παρὰ τὸν ἑαυτῶν βίον
εἰς τοὺς φίλους πονηρευόμενοι μετὰ θάνατον εὐ-
εργεσίας κατατίθενται.

CXCIII. Ὀφεις, Γαλῆ καὶ Μῦες. (N. 265.)

Ὀφεις καὶ γαλῆ ἔν τινι οἰκίᾳ ἐμάχοντο· οἱ δὲ
ἐνταῦθα μῦες αἰὲ καταναλισκόμενοι ὑπ' ἀμφο-
τέρων ὡς ἐθεάσαντο [αὐτοὺς μαχομένους, ἐξ-
ῆλθον βαδίζοντες. Οἱ δὲ ἰδόντες] τοὺς μῦας,
[τότε] ἀφέντες τὴν πρὸς ἑαυτοὺς μάχην ἐπ' ἐ-
κείνους ἐτράπησαν.

Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν πόλεων οἱ ἐν ταῖς δημαγω-
γῶν στάσεσιν ἑαυτοὺς περισκύλλοντες λανθάνουσιν
ἑαυτοὺς ἐκατέρων παρανάλωμα γενόμενοι.

CXCIV. Ὀφεις καὶ Ζεὺς. (N. 119. Synt. 18. Fl. 149.)

Ὀφεις ὑπὸ πολλῶν πατούμενος ἀνθρώπων τῶ
Διὶ ἐνετύγχανε περὶ τούτου. Ὁ δὲ Ζεὺς πρὸς αὐ-
τὸν εἶπεν, Ἀλλ' εἰ τὸν πρότερον πατήσαντα ἐπληξας,
οὐκ ἂν ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε τοῦτο ποιῆσαι.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρώτοις ἐπιβαίνοντες τοῖς ἄλλοις φοβεροὶ γίνονται.

CXCV. Παῖς ἀκρίδας θηρεύων. (N. 267. Fl. 158. et 171. Synt. 39. Cor. 263.)

Παῖς πρὸ τείχους ἀκρίδας ἐθήρευε· πολλὰς δὲ συλλαβῶν ὡς ἐθεάσατο σκορπίον, νομίσας ἀκρίδα εἶναι, κοιλάνας αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οἷός τε ἦν καταφέρειν αὐτοῦ. Καὶ ὡς τὸ κέντρον ἐπληξεν, εἶπεν, Ἐθέλω τούτο ἐποίησας, ἵνα καὶ, ὡς κατέχω ταῖς ἀφαῖς ἀκρίδας, ἀποβάλλης.

Οὗτος ὁ λόγος ἡμᾶς διδάσκει, μὴ δεῖν πᾶσι τε χρηστοῖς καὶ πονηροῖς προσφέρεισθαι.

CXCVI. Παῖς κλέπτης καὶ Μητῆρ. (N. 48. Fl. 159.)

Παῖς ἐκ διδασκάλου τὴν τοῦ συμφροιτητοῦ δέλτον ἀνελόμενος τῇ μητρὶ ἐκόμισε· τῆς δὲ οὐ μόνον αὐτὸν οὐκ ἐπιπληξάσης, ἀλλὰ καὶ ἐπαινεσάσης αὐτὸν, ἐκ δευτέρου ἱμάτιον κλέψας ἠνεγκεν αὐτῇ, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐκείνη ἀπεδέξατο. Προῖων δὲ τοῖς χρόνοις ὁ νεανίας ἐπὶ τὰ μείζονα ἐχώρει· ληφθεὶς δὲ ποτε καὶ περιαγκωνισθεὶς ἐπὶ τὸν δήμιον ἀπήγετο. Τῆς δὲ μητρὸς ἐπακολουθούσης αὐτῷ καὶ στερνοπονουμένης, ὁ νεανίας εἶπεν, Θέλω τι εἰπεῖν τῇ μητρὶ μου εἰς τὸ οὖς· τῆς δὲ προσελθούσης, ταχέως ἐπελάβετο τοῦ ὠτὸς αὐτῆς, καὶ ἐξέκοψε. Τῆς δὲ κατηγορούσης αὐτὸν

ὡς δυσσεβῆ, ἐκεῖνος ἔφη, Ἀλλὰ τότε, ὅτε σοὶ πρῶτον μὲν δέλτον κλέψας ἤνεγκα, εἰ ἔπληξάς με, οὐκ ἂν μέγροι τούτου ἐχώρησα, καὶ ἐπὶ θάνατον ἠγόμην.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τὸ κατ' ἀρχὰς μὴ κωλυόμενον ἐπὶ μεῖζον αὖξει.

CXCVII. Περιστερὰ διψῶσα. (N. 120. Synt. 8. Fl. 160.)

Περιστερὰ δίψει συνεχομένη, ὡς ἐθεάσατο ἐν τινι πίνακι κρατῆρα ὕδατος γεγραμμένον, ἰπέλαβεν ἀληθινὸν εἶναι· διόπερ πολλῶ ῥοίζῳ ἐνεχθεῖσα ἔλαθεν ἑαυτὴν τῷ πίνακι ἐμπεσοῦσα καὶ ἐντινάξασα. Συνέβη [οὖν] αὐτῇ, τῶν πτερῶν περικλασθέντων, ἐπὶ τὴν γῆν καταπεσοῦσαν ὑπὸ τινος τῶν παρατυχόντων καταληφθῆναι.

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ σφοδρὰς ἐπιθυμίας ἀπερισκέπτως τοῖς πράγμασιν ἐπιχειροῦντες ἑαυτοὺς εἰς ὄλεθρον βάλλουσι.

CXCVIII. Περιστερὰ καὶ Κορώνη. (N. 121. Fl. 161.)

Περιστερὰ ἐν τινι περιστερῶνι τρεφομένη ἐπὶ πολυτεκνία ἐφρουάττετο. Κορώνη δὲ αὐτῆς ἀκούσασα ἔφη, Ἀλλ', ὦ αὖτη, πέπαυσο ἐπὶ τούτῳ ἀλαζονευομένη· ὅσον γὰρ ἂν πλείονα ποιῆς, τοσοῦτον περιττοτέρας λύπας συνάγεις.

Οὕτω καὶ τῶν οἰκετῶν δυστυχεῖς εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ δουλείᾳ τέκνα ποιούσι πολλά.

CXCIX. Πίθηκος καὶ Ἀλιεῖς. (Hudson Haupt. p. 246. Fl. 162.)

Πίθηκος ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου καθήμενος, ὡς ἐθεάσατο ἀλιεῖς ἐν τινι ποταμῷ σαγήνην βάλλοντας, παρετήρει τὰ ὑπ' αὐτῶν πραττόμενα· ὡς δὲ ἐκεῖνοι τὴν σαγήνην ἀνασπάσαντες μικρὸν ἄποθεν ἤριστον, ὁ πίθηκος καταβάς ἐπειρᾶτο καὶ αὐτὸς τὰ αὐτὰ πράττειν· φασὶ γὰρ μιμητικὸν ζῶον εἶναι τοῦτο. Ἐφαψάμενος δὲ τῶν δικτύων ὡς συνελήφθη, ἔφη πρὸς ἑαυτὸν, Ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ ἀλιεύειν μὴ μαθὼν τούτῳ ἐπεχείρουν;

CC. Πλούσιος καὶ Βυρσοδέψης. (N. 273. Huds. Haupt. p. 520.)

Πλούσιος βυρσοδέψη παρακείμενος, μὴ δυνάμενος τὴν δυσωδίαν φέρειν, ἐπέκειτο αὐτῷ, ἵνα μεταβῇ. Ὁ δὲ ἀνεβάλλετο λέγων [μετ' ὀλίγον] χρόνον μεταβήσεσθαι. Τοῦτου δὲ συνεχῶς γενομένου, συνέβη τὸν πλούσιον ἐν συνηθείᾳ τῆς ὀσμῆς τούτου γενόμενον, μηκέτι αὐτῷ διανοχλεῖν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ συνηθεία καὶ τὰ δυσχερῆ τῶν πραγμάτων καταπραῦνει.

CCI. Πλούσιος καὶ Θρηνηδοί. (N. 122.
Fl. 165.)

Πλούσιος δύο θυγατέρας ἔχων, τῆς μιᾶς ἀποθανούσης, θρηνούσας ἐμισθώσατο. Τῆς δὲ ἑτέρας παιδὸς λαλουσῆς, Ὡς ἄθλιαι, εἶγε αὐταὶ ὧν ἐστὶ τὸ πάθος, θρηνεῖν οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μακρὰν προσήκουσαι οὕτω σφοδρῶς κόπτονται καὶ κλαίουσιν, ἢ μήτηρ ἔφη, Μὴ θαύμαζε, τέκνον, εἰ αὐταὶ οὕτως θρηνοῦσιν· ἐπὶ γὰρ ἀργυρίῳ τοῦτο ποιῶσιν.

Οὕτως ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσιν ἀλλοτρίας συμφορὰς ἐργολαβεῖν.

CCII. Ποιμὴν καὶ Κύων. (N. 275. Huds.
Haupt. p. 217.)

Ποιμὴν ἔχων κύνα παμμεγέθη τούτῳ εἰώθει τὰ ἔμβρυα καὶ τὰ ἀποθνήσκοντα τῶν προβάτων παραβάλλειν. Καὶ δὴ ποτε ἐλσελεύσης τῆς ποιμνῆς, ὁ ποιμὴν θεασάμενος τὸν κύνα προσιόντα τοῖς προβάτοις καὶ σαίνοντα αὐτὰ, εἶπεν, Ἄλλ', ὦ οὗτος, ὃ θέλεις σὺ τούτοις, ἐπὶ τῇ σῇ κεφαλῇ γένοιτο.

Ὁ λόγος εὐκαιρὸς ἐστὶ πρὸς ἄνδρα κόλακα.

CCIII. Ποιμὴν καὶ Θάλασσα. (N. 49.
Fl. 164.)

Ποιμὴν ἐν τινι παραθαλασσίῳ νέμων, ὡς ἐ-

θεάσατο τὴν θάλασσαν γαλήνην τε καὶ πραεῖαν,
 ἐπεθύμησε πλεῖν· διόπερ πωλήσας αὐτοῦ τὰ πρό-
 βατα καὶ φοίνικας ἀγοράσας καὶ ναῦν ἐμφορτι-
 σάμενος ἀνήχθη. Χειμῶνος δὲ σφοδροῦ γενομέ-
 νου, καὶ τῆς νηὸς περιτραπίσης, πάντα ἀπολέ-
 σας μόλις ἐπὶ τὴν γῆν διενήξατο. Πάλιν δὲ γα-
 λήνης γενομένης, ὡς ἐθεάσατό τινα ἐπὶ τῆς γῆς
 ἐπαινοῦντα τὴν τῆς θαλάσσης ἡρεμίαν, ἔφη, Ἄλλ',
 ὦ οὗτος, αὕτη γὰρ σοι φοινίκων ἐπιθυμεῖ.

Οὕτω πολλάκις τὰ παθήματα τοῖς φρονίμοις
 γίνονται μαθήματα.

CCIV. Ποιμὴν καὶ Πρόβατα. (N. 125.
 Fl. 165.)

Ποιμὴν ἐλάσας τὰ πρόβατα εἰς τινα δρυμῶνα,
 ὡς ἐθεάσατο δρῦν παμμεγέθη, μεστήν βαλάνων,
 ὑποστρώσας τὸ ἱμάτιον, ἐπὶ αὐτὴν ἀνέβη, καὶ
 τὸν καρπὸν ἀντέσειε. Τὰ δὲ πρόβατα ἐσθίοντα τὰς
 βαλάνους ἔλαθον καὶ τὰ ἱμάτια συγκαταφαγεῖν.
 Ὁ δὲ ποιμὴν καταβὰς, ὡς ἐθεάσατο τὸ γεγονός,
 εἶπεν, ὦ κάκιστα ζῶα, ὑμεῖς τοῖς λοιποῖς ἔρια
 εἰς ἐσθῆτα παρέχετε, ἐμοῦ δὲ τοῦ τρέφοντος ὑμᾶς
 καὶ τὸ ἱμάτιον ἀφείλεσθε.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων πολλοὶ δι' ἄγνοιαν
 τοὺς μηδὲν προσήκοντας εὐεργετοῦντες κατὰ τῶν
 οικείων φαῦλα ἐργάζονται.

CCV. Ποιμὴν καὶ Λυκιδεῖς. (N. 276.)

Ποιμὴν εὐρῶν λυκίδια ταῦτα μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἔτρεφεν, οἰόμενος ὅτι, εἰ ταῦτα θρέψει, οὐ μόνον τὰ ἑαυτοῦ πρόβατα φυλάξουσιν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέρων ἀρπάζοντες αὐτῷ οἴσουσιν. Οἱ δὲ, ὡς τάχιστα ἐτράφησαν, ἀδείας τυχόντες πρῶτον αὐτοῦ τὴν ποιμνὴν διέφθειραν. Καὶ ὅς ἀναστενάξας εἶπεν, Ἄλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα· τί γὰρ τούτους νηπίους ὄντας ἔτρεφον, οὓς ἔδει καὶ ηὔξημένους ἀναιρεῖν;

Οὕτως αἱ τοὺς πονηροὺς περισώζοντες λανθάνουσι καθ' αὐτῶν πρῶτον αὐτοὺς ῥωννύντες.

CCVI. Ποιμὴν παίζων. (N. 270. Fl. 166.)

Ποιμὴν ἐξελαύνων αὐτοῦ τὴν ποιμνὴν ἀπὸ τινος κώμης πορρωτέρω, διετέλει τοιαύτη παιδιᾶ χρώμενος. Ἐπιβοώμενος γὰρ τοὺς κωμήτας ἐπὶ βοήθειαν, ἔλεγεν ὡς λύκοι τοῖς προβάτοις ἐπῆλθον. Δίς καὶ τρίς τῶν ἐκ τῆς κώμης ἐκπλαγέντων καὶ ἐκπηδησάντων, εἶτα διὰ γέλωτος ἀπαλλαγέντων, συνέβη τὸ τελευταῖον ταῖς ἀληθείαις λύκους ἐπελθεῖν. Ἀποτεμνομένης δὲ αὐτοῦ τῆς ποιμνῆς, καὶ αὐτοῦ ἐπὶ βοήθειαν βοῶντος, ἐκεῖνοι ὑπολαβόντες αὐτὸν παίζουσι κατὰ τὸ ἔθος, οὐδὲν ἐφρόντισαν· καὶ οὕτως αὐτοῦ συνέβη ἀπολέσθαι τὰ πρόβατα.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τοῦτο κερδαίνουσιν οἱ ψευδόμενοι τὸ μὴδ' ὅταν ἀληθεύονται πιστεῦεσθαι ὑπό τινος.

CCVII. *Παῖς λουόμενος.* (Huds. Hauptm.
p. 311. Fl. 167.)

Παῖς ποτε λουόμενος ἔν τινι ποταμῷ ἐκινδύ-
νευσεν ἀποπνιγῆναι· ἰδὼν δὲ ὁδοιπόρον, τοῦτον
ἐπὶ βοήθειαν ἐφώνει· ὁ δὲ ἐμέμφετο τὸν παῖδα
ὡς τολμηρόν· τὸ δὲ μαιράκιον εἶπε πρὸς αὐτόν,
Ἄλλὰ νῦν βοήθει, ὕστερον δὲ σωθέντι μοι μέμφου.

Ὁ λόγος εἴρηται πρὸς τοὺς ἀφορμαῖς καθ' ἑαυ-
τῶν διδόντας ἀδικεῖσθαι.

CCVIII. *Πρόβατον κειρόμενον.* (N. 293.
Fl. 168.)

Πρόβατον ἀφυῶς κειρόμενον πρὸς τοὺς κεί-
ροντας ἔφη, Εἰ μὲν ἔρια ζητεῖς, ἀνωτέρω τέμνετε·
εἰ δὲ κρέως ἐπιθυμεῖτε, ἅπαξ με καταθύσατε, τοῦ
κατὰ μικρὸν βασανίζειν ἀπαλλάξαντες.

Πρὸς τοὺς ἀφυῶς ταῖς τέχναις προσφερομέ-
νους ὁ λόγος εὐκαιρος.

CCIX. *Ῥοιὰ, Μηλέα καὶ Βάτος.* (N. 50.
Fl. 176.)

Ῥοιὰ καὶ μηλέα περὶ εὐκαρπίας ἤριζον· πολ-
λοῦ δὲ τοῦ νείκους ἀναφθέντος, βάτος ἐκ τοῦ πλη-
σίον φραγμοῦ ἀκούσασα εἶπεν, Ἄλλ', ὦ φίλαι,
πανσώμεθά ποτε μαχόμεναι.

Οὕτω περὶ τὰς τῶν ἀμεινόνων στάσεις καὶ οἱ
μηδενὸς ἄξιοι πειρῶνται τινες εἶναι.

CCX. Σπάλαξ. (N. 51. Fl. 177.)

Σπάλαξ, ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ζῶον τυφλὸν, λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ, ὅτι βλέπω· κακείνη πειράζουσα αὐτὸν χόνδρον λιβανωτοῦ δοῦσα αὐτῷ ἐπηρώτα, τί τοῦτο εἶη. Τοῦ δὲ εἰπόντος ψηφίδα, ἡ μήτηρ εἶπεν, ὦ τέκνον, οὐ μόνον τοῦ βλέπειν ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ τὰς ὀσφρήσεις ἀπώλεσας.

Οὕτως ἐνιοὶ τῶν ἀλαζόνων μέχρῃς οὗ τὰ ἀδύνατα κατεπαγγέλλονται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

CCXI. Σφῆκες καὶ Πέρδικες. (N. 52. Fl. 178.)

Σφῆκὲς ποτε καὶ πέρδικες δίψει συνεχόμενοι ἦκον πρὸς γεωργὸν, καὶ παρὰ τοῦτου ποτὸν ἦτουν, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τοῦ ὕδατος οἱ μὲν πέρδικες περισκάψειν τὰς ἀμπέλους καὶ τοὺς βότρους εὐπρεπεῖς ποιήσειν· οἱ δὲ σφῆκες περιστάντες τοῖς κέντροις τοὺς κλέπτας ἀπώσεσθαι. Κακεῖνος ὑποτυχὼν ἔφη, Ἄλλ' ἔμοιγε εἰσὶ δύο βόες, οὔτινες μηδὲν κατεπαγγελλόμενοι πάντα ποιοῦσιν· οἷς ἄμεινόν ἐστιν ἢ ὑμῖν τὸ ποτὸν παρασχεῖν.

Οὗτος ὁ λόγος εὐκαιρὸς πρὸς ἄνδρα ἀχάριστον.

CCXII. Σφῆξ καὶ Ὄφεις. (N. 280. Fl. 179.)

Σφῆξ ἐπὶ κεφαλὴν ὄφεως καθίσας καὶ συνεχῶς τῷ κέντρῳ πλήττων ἐχειμάζε· ὁ δὲ περιώδυνος γενόμενος καὶ τὸν ἐχθρὸν οὐκ ἔχων ἀμύνασθαι,

τὴν κεφαλὴν ἀμάξης τροχῶ ὑπέθηκε, καὶ οὕτω τῶ σφηκί συναπέθανεν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι τινὲς τοῖς ἐχθροῖς αἰροῦνται συναποθνήσκειν.

CCXIII. Δένδρα καὶ Κάλαμοι. (Fl. 180.)

Τὰ δένδρα ποτὲ κατεασσόμενα ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ὡς ἐώρων τοὺς καλάμους ἀσινεῖς διαμένοντας, ἐπυρνώοντο αὐτῶν, πῶς καὶ τίνι τρόπῳ αὐτὰ μὲν, ἰσχυρὰ καὶ ἐμβριθεῖ ὄντα, οὕτως κατακλᾶται, οἱ δὲ, λεπτοὶ καὶ ἀσθενεῖς ὄντες, οὐδὲν πάσχουσι. Κάκεινοι ἔφασαν, ὅτι ἡμεῖς συνιδόντες ἑαυτοῖς ἀσθένειαν εἴκομεν τῇ τῶν ἀνέμων προσβολῇ, καὶ τὰς ὁρμὰς ἐκκλίνομεν, ὑμεῖς δὲ, πεποιθότες τῇ ἰδίᾳ δυνάμει, ἀντιστήναι πειρᾶσθε, καὶ διὰ τοῦτο κατεάσσεσθε.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πρὸς τὰ ἀσφαλῆ τῶν πραγμάτων τὸ εἶκειν τοῦ ἀντιτάσσεσθαι ἀσφαλέστερόν ἐστι.

CCXIV. Ταῦρος καὶ Τράγος. (N. 281. Fl. 181. Synt. 50.)

Ταῦρος διωκόμενος ὑπὸ λέοντος κατέφυγεν εἰς σπήλαιον, ἐν ᾧ ἦσαν αἰγες ἄγριαι· τυπτόμενος δὲ ὑπ' αὐτῶν ὁ ταῦρος καὶ κερατιζόμενος ἔφη, Οὐχ ὑμᾶς φοβούμενος ἀνέχομαι, ἀλλὰ τὸν πρὸ τοῦ σπηλαίου ἐστῶτα.

Οὕτω πολλοὶ διὰ φόβον τῶν κρειτόνων ὑβρεῖς ὑπομένουσιν.

CCXV. Πιθήκου παῖδες. (N. 271. Fl. 182.)

Τοὺς πιθήκους φασὶ δύο τίκτειν, καὶ τὸ μὲν τῶν γεννημάτων στέργειν καὶ μετ' ἐπιμελείας τρέφειν, τὸ δὲ ἕτερον μισεῖν καὶ ἀμελεῖν. Συμβαίνει δὲ κατὰ τινα θεῖαν τύχην, τὸ μὲν ἐπιμελούμενον ἀποθνήσκειν, τὸ δὲ ὀλιγορούμενον ἀναθάλκειν.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πάσης προνοίας ἡ τύχη δυνατωτέρα καθέστηκε.

CCXVI. Ταῶν καὶ Κολοῖός. (N. 53. Fl. 183. Synt. 55.)

Τῶν ὀρνέων βουλευσαμένων περὶ βασιλείας, ταῶν ἡξίου χειροτονῆσαι [ἑαυτὸν] βασιλέα διὰ τὸ κάλλος· ὀρνωμένων δὲ ἐπὶ τοῦτο τῶν ὀρνέων, κολοῖός εἶπεν, Ἀλλ' εἰ σοῦ βασιλεύοντος ὁ αἰετὸς ἡμᾶς διώκη, πῶς ἡμῖν ἐπαρκέσεις;

CCXVII. Κάμηλος, Ἐλέφας καὶ Πίθηκος.
(N. 199.)

Τῶν ἀλόγων ζώων βουλευομένων βασιλέα ἐλέσθαι, κάμηλος καὶ ἐλέφας καταστάντες ἐφιλονέκουν, καὶ διὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος καὶ διὰ τὴν ἰσχὺν ἐλπίζοντες πάντων προκρίνεσθαι. Πίθηκος δὲ ἀμφοτέρους ἀνεπιτηδείους εἶναι ἔφη, τὴν μὲν κάμηλον, διότι χολὴν οὐκ ἔχει κατὰ τῶν ἀδικούντων, τὸν δὲ ἐλέφαντα, ὅτι δέος ἐστὶ, μὴ χοιρίδιον, ὃ δέδοικεν, ἡμῖν ἐπιτίθεται.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλοὶ καὶ τῶν μεγίστων πραγμάτων διὰ μικρὰν αἰτίαν κωλύονται.

CCXVIII. Ζεὺς καὶ Ὅφρις. (N. 192. Fl. 184.)

Τοῦ Διὸς γαμοῦντος πάντα τὰ ζῶα ἀνήνεγκαν δῶρα. Ὅφρις δὲ ἔρπων ῥόδον ἀναλαβὼν τῷ στόματι ἀνέβη. Ἴδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἔφη, Τῶν ἄλλων ἀπάντων καὶ ἐκποδῶν δῶρα δέχομαι, ἀπὸ δὲ σοῦ τοῦ στόματος οὐ λαμβάνω.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πάντων τῶν πονηρῶν αἰ χάριτες φοβεραί.

CCXIX. Ταῶν καὶ Γέρανος. (Tyrwh. p. 7. Fl. 576.)

Ταῶν γεράνου κατεγέλα, κωμωδῶν τὴν χοριαὴν αὐτοῦ καὶ λέγων, ὡς Ἐγὼ μὲν χρυσοῦν καὶ πορφύραν ἐνδέδυμαι, σὺ δὲ οὐδὲν καλὸν φέρεις ἐν περοῖς. Ὁ δὲ, Ἄλλ' ἐγὼ, ἔφη, τῶν ἀστέρων ἔγγιστα φωνῶ, καὶ εἰς τὰ οὐράνια ὕψη ἵπταμαι· σὺ δὲ, ὡς ἀλέκτωρ, κάτω μετ' ὄρνιθων βαίνεις.

Ὅτι κρεῖττον περίβλεπτον εἶναί τινα [ἐν] πενιχοῦ ἔσθῃτι ἢ ζῆν ἀδόξως ἐν πλούτῳ γαυρούμενον.

CCXX. Ἔγρις καὶ Κύων. (N. 68.)

Ἔγρις καὶ κύων πρὸς ἀλλήλους διεφέροντο· τῆς δὲ ὑὸς ὀμνυούσης τὴν Ἀφροδίτην, εἴαν μὴ παύσηται, τοῖς ὁδοῦσιν ἀνατέμνειν, ἢ κύων ἔλεγε, καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο ἀγνωμονεῖν, εἶγε Ἀφροδίτη μισεῖ, ὥστε

ἐὰν φάγη τις κρέας υἱός, τοῦτον οὐκ ἔῃ εἰς τὸ ἱερὸν αὐτῆς εἰσιέναι. Καὶ ἡ ὕς ὑποτυχοῦσα ἔφη, ὅτι τοῦτο οὐ στυγοῦσα ποιεῖ, ἀλλὰ προνοουμένη, ἵνα μὴ τις με θύσῃ.

Οὕτως οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων πολλάκις τὰ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν φερόμενα ὀνειδίη [εἰς] ἐπαίνους μετασχηματίζουσιν.

CCXXI. Ἔς καὶ Κύων. (N. 69. Heus. p. 59. Fl. 186.)

Ἔς καὶ κύων περὶ εὐτοκίας ἤριζον· τῆς δὲ κυνὸς εἰπούσης, ὅτι μόνη τῶν τετραπόδων ταχέως κύει, ἡ ὕς ὑποτυχοῦσα ἔφη, Ἄλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, γίνωσκε, ὅτι τυφλὰ τίκτεις.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ τάχει τὰ πράγματα ἀλλὰ ἐν τῇ τελειότητι γίνονται.

CCXXII. Ἔς ἄγριος καὶ Ἀλώπηξ. (N. 54. Fl. 185.)

Ἔς ἄγριος ἐστὼς παρὰ τι δένδρον τοὺς ὀδόντας ἠκόνα· ἀλώπεκος δὲ αὐτὸν ἐρωτώσης τὴν αἰτίαν, διὰ τί μῆτε κυνηγοῦ μῆτε κινδύνου ἐνεστῶτος τοὺς ὀδόντας θήγει; ἔφη, Ἄλλ' οὐ ματαίως τοῦτο ποιῶ· ἐὰν γάρ με κίνδυνος καταλάβῃ, οὐ τότε περὶ τὸ ἀκονᾶν ἀσχολήσομαι, ἐτοίμοις δὲ οὔσι χρήσομαι.

Ὁ λόγος διδάσκει, ὅτι δεῖ πρὸ τῶν κινδύνων τὰς παρασκευὰς ποιεῖσθαι.

CCXXIII. Φιλάργυρος. (N. 59. Fl. 188.)

Φιλάργυρός τις τὴν οὐσίαν ἐξαργυρωσάμενος βῶλον χρυσοῦν ὠνήσατο, καὶ τοῦτον πρὸ τοῦ τείχους κατορυξας διετέλει συνεχῶς ἐρχόμενος καὶ ἐπίσκεπτόμενος. Τοῦτον δὲ περὶ τὸν τόπον τις τῶν ἐργατῶν πολλάκις βλέπων παρατηρησάμενός τε αὐτοῦ τὰς ἀφίξεις καὶ καταλαβὼν αὐτοῦ τὸν χρυσὸν ἀφείλατο. Ὁ δὲ ἐπανελθὼν καὶ κενὸν εὐρῶν τὸν τόπον ἔκλαιέ τε καὶ τὰς τρίχας ἔτιλλεν. Ἴδὼν δέ τις αὐτὸν καὶ καταμαθὼν τὴν αἰτίαν, ἔφη πρὸς αὐτὸν, Μὴ λυποῦ, ἑταῖρε, ἀλλὰ λαβὼν λίθον κατάθες ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ καὶ νόμιζε τὸ χρυσίον κεῖσθαι· οὐδὲν γὰρ, ὅτε ἦν, ἐχρῶ αὐτῷ.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ κτήσις οὐδὲν ἐστίν, εἴμῃ μὴ ἡ χρῆσις παρῆ.

CCXXIV. Χελώνη καὶ Λαγῶς. (N. 292. Flor. 173. Cor. 287.)

Χελώνη καὶ λαγῶς περὶ ὀξύτητος ἤριζον· καὶ δὴ προθεσμίαν στήσαντες καὶ τόπον ἀπηλλάγησαν. Ὁ μὲν οὖν λαγῶς διὰ τὴν φυσικὴν ὠκύτητα ἀμελήσας τοῦ δρόμου, πεσὼν παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκοιμᾶτο, ἡ δὲ χελώνη συνειδυῖα ἑαυτῇ τὴν βραδύτητα, οὐ διέλιπε τρέχουσα, καὶ οὕτω κοιμώμενον τὸν λαγῶν παραδραμοῦσα εἰς τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ἀφίκετο.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις φύσιν ἀμελοῦσαν ὁ πόνος ἐνίκησε.

CCXXV. Χελιδών και Ὅφεις. (N. 291.
Fl. 190.)

Χελιδών ἐν τινι δικαστηρίῳ νεοττοποιησαμένη ἐξέπτη· ὄφεις δὲ προσερχύσας κατέφαγεν αὐτῆς τοὺς νεοττούς. Ἡ δὲ ἐπανελθούσα καὶ τὴν καλιὰν κενὴν εὐροῦσα, ὑπερπαθοῦσα ἔστενεν· ἐτέρας δὲ χελιδόνος παρηγορεῖν αὐτὴν βουλομένης, καὶ λεγούσης, Μόνον ἄρα σοὶ τὰ τέκνα ἀποβαλεῖν συμβέβηκεν; ὑποτυχοῦσα ἔφη, Ἄλλ' ἔγωγε οὐ τοσοῦτον ἐπὶ τοῖς τέκνοις κλαίω, ὅσον ὅτι ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἠδίκημαι, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι βοηθοῦνται.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι χαλεπώτεροι γίνονται τοῖς πάσχουσιν αἱ συμφοραὶ, ὅταν οἱ κριταὶ δι' αἰσχροκέρδειαν προσωποληπτοῦσι.

CCXXVI. Χῆν και Γέρανοι. (N. 60. Fl.
191. Synt. 60.)

Χῆν καὶ γέρανοι τὸν αὐτὸν λειμῶνα ἐνέμοντο· ἐπιφανέντων δὲ αὐτοῖς θηρευτῶν, αἱ μὲν γέρανοι ἐλαφραὶ οὔσαι ἐσώθησαν, οἱ δὲ χῆνες μείναντες διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων συνελήφθησαν.

Οὕτω καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν πένητες σώζονται, οἱ δὲ πλούσιοι ἀπόλλυνται.

CCXXVII. Ὄναγρος και Λύκος. (N. 263.)

Χωλὸς ὄναγρος ὑπὸ σκόλοπος ἐγκεντρισμένος ὀδυνηρῶς ἔφερε τὸν πόδα ἐκ τῶν ἐλκῶν· καὶ δια-

βῆναι τὸν ποταμὸν μὴ δυνάμενον λύκος ἀπαντή-
 σας ἔμελλε κατεσθίειν, ἔτοιμον εὐρῶν εἰς θήραν.
 Ὁ ὄνυχρος δὲ αὐτοῦ ἐδέετο λέγων, Παῦσόν με τοῦ
 πόνου, τὸν σκόλοπα ἐκ τοῦ ποδὸς ἐλκύσας. Τοῦ
 δὲ λύκου τοῖς ὀδοῦσι τὸν σκόλοπα ἐξελκύσαντος, ὁ
 ὄνος κουφισθεὶς τῆς τοῦ ποδὸς ἀλγηδόνης, λακτί-
 σας τοῖς ποσὶ τοῦ λύκου τὸ στόμα, νεκρὸν ἀφῆκε·
 καὶ ὁ ὄνος δραμῶν διεσώθη.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι καλὸν κακοῖς ποιήσας οὐχ
 ἔξεις εὐχαριστίαν, μᾶλλον δὲ λοιδορίαν.

• CCXXVIII. Χελιδῶν καὶ Κορώνη. (N. 76.
 Fl. 192. Synt. 5.)

Χελιδῶν καὶ κορώνη περὶ κάλλους ἐφιλονεί-
 κουν· ὑποτυχοῦσα δὲ ἡ κορώνη πρὸς αὐτὸν εἶπεν,
 Ἄλλὰ τὸ μὲν σὸν κάλλος τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἀνθεῖ,
 τὸ δὲ ἐμὸν σῶμα καὶ χειμῶνι παρατείνεται.

Ὁ λόγος δηλοῖ, ὅτι ἡ τοῦ σώματος παρατάξις
 εὐπρεπείας καλλίων.

CCXXIX. Χελώνη καὶ Ἀετός. (N. 61.
 Fl. 195.)

Χελώνη θεασαμένη αἰτὸν πετόμενον, ἐπεθύ-
 μησε καὶ αὐτὴ πέτεσθαι· προσελθοῦσα δὲ τοῦτον
 παρεκάλει, ἐφ' ᾧ βούλεται μισθῷ διδάξαι αὐτήν.
 Τοῦ δὲ πείθοντος καὶ λέγοντος ἀδύνατον εἶναι,
 καὶ ἔτι αὐτοῦ ταύτης ἐπικειμένης καὶ ἀξιούσης,

ἄρας αὐτήν καὶ μετέωρος ἀναβάς ἀφῆκεν ἐπὶ τινος πέτρας, ὅθεν κατενεχθεῖσα ἀπερῶάγη καὶ τέθνηκεν.

Ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις τῶν φρονιμωτέρων παρακούσαντες ἑαυτοὺς ἔβλαψαν.

CCXXX. Ψύλλα καὶ Ἀθλητής. (N. 62.
Fl. 194.)

Ψύλλα ποτὲ πηδήσασα ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐκάθισεν· ὁ δὲ τὸν Ἡρακλῆν ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει. Τῆς δὲ ἐκεῖθεν αὐθις ἀφαλομένης, στενάξας εἶπεν, ὦ Ἡράκλεις, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ οὐ συνεμάχησας, πῶς ἐπὶ μείζοσιν ἀνταγωνισταῖς συνεργήσεις;

Ὅτι μὴ δεῖ ἐπὶ τῶν ἐλαχίστων τοῦ θεοῦ δεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀναγκαίων.

CCXXXI. Ψύλλα καὶ Ἄνθρωπος. (N.
297. Fl. 196.)

Ψύλλα ποτὲ ἠνώχλει τινὲ πολλὰ, καὶ δὴ συλλαβὼν αὐτήν, Τίς εἶ σύ, ἐπηρώτα, ὅτι τὰ μέλη μου πάντα κατεβοσκήσω; ἢ δὲ ἔφη, Οὕτω ζῶ, μὴ με κτείνης· μέγα γὰρ κακὸν ποιῆσαι οὐ δύναμαι. [Ὁ δὲ γελάσας πρὸς αὐτήν, Οὕτως, ἔφη, ἄρτι τεθνήξῃ χερσὶ μου ταῖς ἰδίαις.] ἅπαν γὰρ κακὸν, καὶ μικρὸν, καὶ μέγα, οὐδ' ὅλως χρη εἶναι φέσθαι.

Β Α Β Ρ Ι Ο Τ

Μ Τ Θ Ο Ι Α Ι Σ Ω Π Ε Ι Ο Ι.

I. Γαλήνη συλληφθεῖσα. (Flor. 355. Nilant.
Ant. 29.)

Γαλήνη δόλω τις συλλαβών τε καὶ δήσας
ἔπνιγε βάλλων ὑδάτων ἐν ἀγγείῳ·
τῆς δ' οὖν λεγούσης, ὡς κακὴν χάριν τίνεις
ᾧν ὠφέλουν, θηρῶσα μῦς τε καὶ σαύρας,
Ἐπιμαρτυρῶ σοι, φησὶν· ἀλλὰ καὶ πάσας 5
ἔπνιγες ὄρνεις, πάντα δ' οἶκον ἠρήμους,
κρεῶν τ' ἀνέωγες ἄγγος· ὥστε τεθνήξῃ,
βλάπτουσα μᾶλλον ἢπερ ὠφέλησας με.

II. Λέων καὶ Ἀετός. (Fl. 358.)

Λέοντι προσπτάς αἰετός [ποτ'] ἐζήτει
κοινωνὸς εἶναι· χ' ὦ λέων, τί κωλύει;
πρὸς αὐτὸν εἶπεν· ἀλλ' ἐνέχυρον δώσεις,
ταχύπτερόν σε μὴ μεθεῖναι τὴν πίστιν·
πῶς γὰρ φίλῳ σοὶ μὴ μένοντι πιστεύσω; 5

III. Λύκος καὶ Ἀλώπηξ. (Fl. 360.)

Λύκος τις ἀδρὸς ἐν λύκοις ἐγεννήθη·
λέοντα δ' αὐτόν [τις] ἐκάλει· ὁ δ' ἀγνώμων
τὴν δόξαν οὐκ ἤνεγκε· τῶν δὲ συμφύλων
ἀποστατήσας, τοῖς λέουσιν ὠμίλει.

Κερδῶ δ' ἐπισκώπτουσα, Μὴ φρενωθείην, 5
ἔφη, τοσοῦτον, ὡς σὺ νῦν ἐτυφώθης·
σὺ γὰρ τ' ἀληθῶς ἐν λύκοις λέων φαίνῃ,
εἰς δ' αὖ λέοντων συγκροισιν λύκος φαίνῃ.

IV. Δηχθεῖς ὑπὸ μύρμηκος καὶ Ἑρμῆς.
(Fl. 365.)

Νεῶς ποτ' αὐτοῖς ἀνδράσιν βυθισθείσης,
ιδῶν τις ἀδίκως ἔλεγε τοὺς θεοὺς κρίνειν·
ἐνὸς γὰρ ἀσεβοῦς ἐμβεβηκότος πλοίῳ,
πολλοὺς σὺν αὐτῷ μηδὲν αἰτίους θνήσκειν.
καὶ ταῦθ' ὁμοῦ λέγοντος, οἷα συμβαίνει, 5
πολλῶν ἐπ' αὐτόν ἐσμός ἤλθε μυρμηκῶν,
σπεύδων ἄχνας τὰς πυρίνας ἀποτροῶγειν·
ὑφ' ἐνὸς δὲ δηχθεῖς συνεπάτησε τοὺς πάντας.
Ἑρμῆς δ' ἐπιστάς, τῷ τε ῥαβδίῳ παίων,
Εἴτ' οὐκ ἀνέξῃ, φησὶ, τοὺς θεοὺς ὑμῶν 10
εἶναι δικαστὰς, οἷος εἶ σὺ μυρμηκῶν;

V. Ὀδοιπόρος καὶ Ἀλήθεια. (Fl. 364.)

Ὀδοιπορῶν ἄνθρωπος εἰς ἐρημίαν
μόνην ἐστῶσαν εὔρε τὴν Ἀλήθειαν,
καὶ φησιν αὐτῇ, Δι' ἣν αἰτίαν, γύναι,

τὴν πόλιν ἀφείσα τὴν ἐρημίαν ναίεις;
Ἡ δ' εὐθύς πρὸς τὰδ' εἶπεν ἡ βασιγνώμων, 5
Ὅτι ποτὲ παρ' ὀλίγοισιν ἦν ψεῦδος,
νῦν δ' εἰς πάντας βροτούς ἐλήλυθε ψεῦδος·
εἰ δ' ἐστὶν εἰπεῖν, καὶ κλύειν βεβούλησαι·
ὁ νῦν βίος πονηρός ἐστὶν ἀνθρώπων.

VI. Οἷς πρὸς νομέα καὶ Κύων. (Fl. 366.)

Ὅϊς τις εἶπε πρὸς νομῆα τοιαδε·
Χεῖρεις μὲν ἡμᾶς, καὶ πόκους ἔχεις κέρσας,
[τὸ] γάλα δ' ἀμέλγοντ' ἐστὶ σοι φίλον πῆξαι,
ἡμῶν δὲ τέκνα μῆλά σοι περισσεύει·
πλεῖν δ' οὐδὲν ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ τροφή γαίας 5
πᾶσ' ἐν ὄρεσιν εὐθαλέσσι γεννᾶται
ῶραία βοτάνη καὶ δρόσου γεμισθεῖσα.
φέροβεις δ' αὖ κύνα ταύτην ἐν μέσοις ἡμῖν,
τρέφων, ὅποια σαυτὸν, εὐθαλεῖ σίτῳ.
Ταῦθ' ὡς ἤκουσεν ἡ κύων, ἔφη τοῖα· 10
Εἰ μὴ παρήμην, κὰν μέσοις ἐπωλούμην,
οὐκ ἂν ποθ' ὑμεῖς ἔσχετ' ἀφθονον ποιήν·
περιτρέχουσα δ' ἐγὼ πάντοθεν κώλυω
δρηστήρα ληστήν καὶ λύκον διωκτῆρα.

VII. Ὄνος παίζων. (Fl. 368.)

Ὄνος τις ἀναβάς εἰς τὸ δῶμα καὶ παίζων,
τὸν κέραμον ἔθλα· καί τις αὐτὸν ἀνθρώπων
ἐπιδραμῶν κατῆγε, τῷ ξύλῳ παίων.
Ὁ δ' ὄνος πρὸς αὐτὸν, ὅς τὸν νῶτον ἤλεγχε,

Καὶ μὴν Πίθηκος ἐχθρὸς, εἶπε, καὶ πρόωγην
ἔτερπεν ὑμᾶς αὐτὸ τοῦτο ποιήσας. 5

VIII. Ὀνος καὶ Κυνίδιον. (Fl. 367.)

Ὀνον τις ἔτρεφε καὶ κύνα πάνυ ὠραῖον.
καὶ ὃς ἐν αὐλῇ παρὰ φάτναισι δεσμώτης
ἔτρωγε κριθὰς, χόρτον δ', ὥσπερ εἰώθει·
κυνίδιον αὖ χαρίεν ὄν, εὐρύθμως τε παῖζον,
τὸν δεσπότην τε ποικίλως περισκαῖρον, 5

[ἔτερπεν]
ἐκεῖνος δ' αὐτὸ κατέχων ἐν τοῖς κόλποις.

ὁ γοῦν ὄνος τὴν μὲν νύχθ' [ὅλην] ἀλήθων
πυρὸν φίλης Δήμητρος, ἡμέρας δ' ὕλην
ἤγεν ἀφ' ὕψους, ἐξ ἀγροῦ τ' ὄσων χρεῖα. 10

δηχθεὶς δὲ θυμῷ καὶ περισσὸν οἰμῶξας,
σκύμνον θεωρῶν ἐν ἀβρότητι πάσῃ,

φάτνης ὀνείης δεσμὰ καὶ κάλως ῥήξας,
ἔς μέσον αὐλῆς ἤλθ' ἀμετρα λακτίζων·

σαίνων δ', ὅποια καὶ θέλων περισκαίρειν, 15
τὴν μὲν τράπεζαν ἔς μέσον βαλὼν θλάσσειν,

ἅπαντα δ' εὐθύς ἠλοίησε τὰ σκεύη.
δειπνοῦντα δ' εὐθύς ἤλθε δεσπότην κρούσων,

νώτοις ἐπεμβάς· ἐσχάτου δὲ κινδύνου
θεράποντες ἐν μέσοισιν ὡς εἶδον, ἐσάωσαν· 20

κρανέαις δὲ κορύναις ἄλλος ἄλλοθεν κρούων
ἔκτεινον. ὡς δὲ κ' αὐτὸς ὕστατ' ἐξέπνει,

Ἐτλην, ἔλεξεν, οἷα χρῆν με, δυσδαίμων·
τί γὰρ παρ' οὐρεσιν οὐκ ἐπωλούμην,

βαιῶ δ' ὁ μέλεος κυνιδίῳ παρισούμην; 25

ΙΧ. Ὀρνιθοθήρας, Πέρδιξ καὶ Ἀλεκτο-
ρίσκος. (Fl. 569.)

Ὀρνιθοθήρα φίλος ἐπῆλθεν ἐξαίφνης
μέλλοντι θυμβραν καὶ σέλινα δειπνήσειν·
ὁ δὲ κλωβὸς εἶχεν οὐδέν· οὐ γὰρ ἠγρεύκει.
ᾠρμησε δ' οὖν πέρδικα ποικίλον θυσων,
ὃν ἡμερώσας εἶχεν εἰς τὸ θηρεύειν. 5
Ὁ δ' αὐτὸν οὕτως ἐκέτευε μὴ κτεῖναι,
[λέγων,] Τὸ λοιπὸν δικτύῳ τί ποιήσεις,
ὅταν κυνηγῆς; τίς δέ σοι συναθροίσει
εὐωπὸν ἀγέλην ὀρνέων φιλαλλήλων;
τίνος μελωδοῦ [σὺ] πρὸς ἦχον ὑπνώσεις; 10
Ἄφῆκε τὸν πέρδικα, καὶ γενειήτην
ἀλεκτορίσκον συλλαβεῖν ἐβουλήθη.
Ὁ δ' ἐκ πεταύρου κλαγγὸν εἶπε φωνήσας,
Πόθεν μαθήσει, πόσσον εἰς ἔω λείπει,
τὸν ὠρόμαντιν ἀπολέσας [με;] πῶς γνώση, 15
πότ' ἐννουχεύει χρυσότοξος Ὠρίων;
ἔργων δὲ τίς σε πρωῖνῶν ἀναμνησει,
ὅτε δροσώδης ταρσός ἐστιν ὀρνίδων;
Κάκεινος εἶπεν, Οἶδας χρησίμους ᾠρας·
ὅμως δὲ δεῖ [τὸν ξένον] ἔχειν τί δειπνήσει. 20

X. Γηπόνος, ὄνος καὶ Βοῦς. (Fl. 571.)

ὄνον τις ἔχων, καὶ τῷ βοῖ συζεύξας,
ἠροτρία πτωχῶς μὲν, ἀλλ' ἀναγκαίως.
ἐπεὶ δὲ τοῦργου ὑπολύειν τελεσθέντος
ἔμελλεν αὐτοῦς, ἢ ὄνος διηρωτα

τὸν βοῦν, Τίς ἄξει τῷ γηπόνῳ τὰ σκεύη; 5
 Ὁ δὲ πρὸς αὐτήν· Πάντως ὅσπερ εἶωθεν.

XI. Βοῦς καὶ Φρῦνος. (Fl. 378.)

Φρύνου γέννημα συνεπάτησε βοῦς πίνων·
 ἐλθοῦσα δ' αὐτόσ' (οὐ παρῆν γὰρ) ἢ μητηρ
 παρὰ τῶν ἀδελφῶν, ποῦ ποτ' ἦν, ἐπεζήτει.
 Τέθνηκε, μήτερ, εἶπον· ἄρτι πρὸ τῆς ὥρας
 ἦλθεν πάχιστον τετράπουν, ὑφ' οὗ κεῖται 5
 χηλῇ μαλαχθεῖς. Ἡ δὲ φρῦνος ἠρώτα
 φυσῶσ' ἑαυτήν, εἰ τοσοῦτον ἦν ὄγκῳ
 τὸ ζῶον· οἱ δὲ, Παύου, μὴ ποίει, μήτερ·
 θᾶσσον σεαυτήν, εἶπον, ἐκ μέσου ρήξεις,
 ἢ τὴν ἐκείνου πιότητα μιμήσῃ. 10

XII. Χαραδριὸς καὶ αὐτοῦ Παῖδες. (Fl.
 379.)

Χαραδριὸς ἦν τις ἐν χλόῃ νεοττεύων
 τῷ κορυδαλῷ πρὸς τὸν ὄρθρον ἀντάδων,
 καὶ παῖδας εἶχε ληΐου κόμαις θρέψας,
 λοφῶντας ἤδη καὶ πτεροῖσιν ἀκμαίους.
 Ὁ δὲ τῆς ἀρούρης δεσπότης ἐποπτεύων 5
 ἀνθηρὸν ὄν τὸ θέρος εἶπε, Νῦν ὦρη
 πάντα καλεῖν με τοὺς φίλους, ἵν' ἀμήσω.
 Καὶ τις χαραδριοῦ τῶν λοφοφόρων παίδων
 ἤκουσεν αὐτοῦ, τῷ τε πατρὶ μηνύει,
 σκοπεῖν κελεύων, ποῦ σφέας μεταστήσει· 10
 ὁ δ' εἶπεν, Οὔπω καιρὸς ἐστὶ τοῦ φεύγειν·

ὅς τοῖς φίλοις πέποιθεν, οὐκ ἄγαν σπεύδει.
 Ὡς δ' αὖθις ἐλθὼν, ἡλίου θ' ὑπ' ἀκτίνων
 ἤδη ῥέοντα τὸν στάχυν θεωρήσας,
 μισθὸν μὲν ἀμητορσιν αὖριον πέμπειν, 15
 μισθὸν δ' ἔλεγε δραγματηφόροις δώσειν,
 εἶπε χαραδριὸς παισὶ νηπίοις οὕτως,
 Νῦν ἔστιν ὄντως, παῖδες, ἐκ τόπων φεύγειν,
 ὅτ' αὐτὸς ἀμᾶ, κού φίλοισι πιστεύει.

XIII. Ἀγαθὰ καὶ Ἐλπίς. (Tyrwh. p. 17.
 et 69.)

Ζεὺς ἐν πίθῳ τὰ χρηστὰ πάντα συλλέξας
 ἔθηκεν αὐτὸν πωμάσας παρ' ἀνθρώπῳ.
 ὁ δ' ἀκρατὴς ἄνθρωπος, εἰδέναι σπεύδων,
 τί ποτ' ἦν ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ πῶμα κινήσας,
 διῆκ' ἀπελθεῖν αὐτὰ πρὸς θεῶν οἴκους, 5
 κάκει πέτεσθαι, τῆς δὲ γῆς ἄνω φεύγειν.
 Μόνη δ' ἔμεινεν Ἐλπίς, ἣν κατεῖληφε
 τεθὲν τὸ πῶμα· τοιγὰρ Ἐλπίς ἀνθρώποις
 μόνη συνεσσι, τῶν πεφευγότων ἡμᾶς
 ἀγαθῶν ἕκαστον ἐγγυωμένη δώσειν. 10

XIV. Ἀηδῶν καὶ Χελιδῶν. (Tyrwh.
 p. 48.)

Ἀγροῦ χελιδῶν μακρὰν ἐξεπωτήθη,
 εὔρεν δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
 ἀηδόν' ὀξύφωνον· ἣ δ' ἀπεθρήνει
 τὸν Ἴτυν, ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ὥρης.

Χ' ἢ μὲν χελιδῶν φησὶ, Φιλτάτη, ζώοις, 5
πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ Θοάκην·
ἀλλ' ἔλθ' ἐς ἀγρὸν καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων·
σύσκηνος ἡμῖν καὶ φίλη κατοικήσεις,
ὅπου γεωργοῖς κ' οὐχὶ θηρίοις ἄσεις.
Τὴν δ' αὐτ' ἀηδῶν ὀξύφωνος ἠμείφθη, 10
Ἐὰ με πέτραις ἐμμένειν ἀοικήτοις·
οἶκος δέ μοι πᾶς ἢ τε μίξις ἀνθρώπων
μνήμην παλαιῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.

XV. Μύρμηξ καὶ Τέττιξ. (Nev. 134.
Observ. Misc. Belg. X. p. 122. Cor. 134.)

Χειμῶνος ὥρα σῖτον ἐκ μυχοῦ σύρων
ἔψυχε μύρμηξ, ὃν θέρους σεσωρεύκει.
Τέττιξ δὲ τοῦτον ἐκέτευσε λιμώπτων,
δοῦναί τι κ' αὐτῷ τῆς τροφῆς, ὅπως ζήσῃ.
Τί οὖν ἐποίεις, φησὶ, τῷ θέρει τούτῳ; 5
Οὐκ ἐσχόλαζον, ἀλλὰ διετέλουν ἄδων.
Γελάσας δ' ὁ μύρμηξ, τὸν δὲ πυρὸν ἐγκλείων,
Χειμῶνος ὄρχοῦ, φησὶν, εἰ θέρους ἦσας.

XVI. Γεωργὸς, Παῖς καὶ Κολοιοί. (Fl.
374.)

Πλειάδος δυσμαλ ἦσαν ἐν σπόρου ὥρῃ,
καὶ τις γεωργὸς εἰς νεὸν πυροῦς σπείρας
φύλαττεν ἐστῶς· καὶ γὰρ ἀκριτον πλήθει
μέλαν κολοιοῶν ἔθνος ἦλθε δυσφώνων
καὶ ψᾶρες ὀρύκται σπερμάτων ἀρουραίων. 5

τῷ δ' ἠκολούθει σφενδόνην ἔχων κοίλην
 παιδίσκος· οἱ δὲ ψᾶρες ἐκ συνηθείας
 ἤκουον, εἰ τὴν σφενδόνην ποτ' ἤτηκει,
 καὶ πρὶν βαλεῖν ἔφευγον. Εὗρε δὲ τέχνην
 γεωργὸς ἄλλην, τὸν τε παῖδα φωνήσας 10
 δίδασκεν, ὦ παῖ, χρὴ γὰρ ὀρνέων ἡμᾶς
 σοφῶν φρένας φηλῶσαι· ἠνίκ' ἂν τοίνυν
 ἔλθωσιν [αὐθις], ἐγὼ μὲν ἄρτον αἰτήσω,
 σὺ δ' οὐ τὸν ἄρτον, σφενδόνην δέ μοι δώσεις.
 Οἱ ψᾶρες ἤλθον, καὶ νέμοντο τὴν χώραν· 15
 ὁ δ' ἄρτον αἰτεῖ, καθάπερ εἶχε συνθήκην·
 οἱ δ' οὐκ ἔφευγον. Τῷ δ' ὁ παῖς λίθων πλήρη
 τὴν σφενδόνην ἔδωκεν· ὁ δὲ γέρον ρίψας
 τοῦ μὲν τὸ βρέγμα, τοῦ δ' ἔτυψε τὴν κνήμην,
 ἑτέρου τὸν ὦμον· οἱ δ' ἔφευγον ἐκ χωρῆς. 20
 Γέρανοι συνήντων, καὶ τὸ συμβᾶν ἠρώτουν,
 καὶ τις κολοιοὺς εἶπε, Φεύγει ἄνθρωπων
 γένος πονηρὸν, ἄλλα μὲν πρὸς ἀλλήλους
 λαλεῖν μαθόντων, ἄλλα δ' ἔργα ποιούντων.

(Nilanti Fabulae antiquae no. XIX. p. 15.)

Grus et cornix inter se coniuratione unita fir-
 maverunt, ut grus cornicem ab aliis avibus defen-
 saret, et cornix illi futura praevidendo narraret.
 Quae dum ad agrum cuiusdam saepius advenirent,
 et grana, quae olim sata fuerant, radicibus velle-
 rent, videns dominus agri doluit, et ait puero: da
 mihi petram: monuit [cornix] gruem, et caute se
 egerunt. Alia vero die audiens cornix, quod pe-

tram quaereret, commonuit gruem, ne mali aliquid pateretur. Perpendit homo ille, quod cornix divinaret; dicit puero: quando dixerō, da mihi offam, porrige lapidē. Ille veniens dixit puero, ut daret offam; at ille porrexit lapidē, qui gruem percussit, et crura eius fregit. Vulneratus grus dixit cornici, ubi sunt divina auspicia tua? cur me non monuisti? quia mihi taliter habuit provenire? Respondit [cornix:] Mea hic intelligentia culpabilis non est; sed omnium malorum sunt dolosa consilia, qui aliud dicunt, et aliud agunt: qui promissionibus innocentes inducunt, quos postea laedere non cessant.

XVII. Ἀπόλλων καὶ Ζεὺς. (Flor. 351.)

Θεοῖς Ἀπόλλων ἔλεγε μακρὰ τοξεύων,
 Οὐκ ἂν βάλοι τις πλεῖον οὐδὲ τοξεύσαι.
 Ὁ Ζεὺς δὲ παίζων ἠρίδαινε τῷ Φοῖβῳ,
 Ἐρμῆς δ' ἔσειεν Ἄρεος ἐν κυνῇ κλήρους,
 λαχῶν δὲ Φοῖβος, τὸ τόξον τε κυκλώσας, 5
 τὸ βέλος ἔπηξεν ἐντὸς Ἑσπέρου κήπου.
 Ὁ Ζεὺς δὲ διαβὰς ταῦτ' ἔστη, [εἶτ'] ἔστη,
 Καὶ ποῦ βάλω, ναί, φησὶν, οὐκ ἔχω χώραν.
 τόξου δὲ νίκην ἔλαβε μηδὲ τοξεύσας.

XVIII. Κώνωψ καὶ Ταῦρος. (Tyrwh. p. 52. Cor. 213.)

Κώνωψ ἐπιπτάς κέρατι καμπύλῳ ταύρου,
 μικρόν τ' ἐπισχῶν, εἶπε ταῦτα βομβήσας,

*Εἴ σου βαρύνω τὸν τένοντα καὶ κλίνω,
καθεδοῦμ' ἀπελθὼν ποταμίαις ἐν αἰγείροις.*

*Ὁ δ', Οὐ μέλει μοι, φησὶν, οὔτ' ἐὰν μείνης, 5
οὔτ' ἂν ἀπέλθης· οὐδ' ὅτ' ἤλθες ἐγνώκειν.*

XIX. Μηναγύρται. (Tzetzes Chiliad. 13,
264. Natalis Comes Myth. 9, 5. Cor.
241.)

*Γάλλοις ἀγύρταις εἰς τὸ κοινὸν ἐπράθη
ὄνος τις, οὐκ εὖμοιρος, ἀλλὰ δυσδαίμων,
ὅστις φέροι πτωχοῖσι καὶ πανούργοισι
πείνης ἄκος δίψης τε καὶ κακὴν τέχνην.
οὔτοι δὲ κύκλω πᾶσαν ἐξ ἔθους κώμην 5
περιϊόντες ἔλεγον, Τίς γὰρ ἀγροίκων
οὐκ οἶδεν Ἄττιν λευκὸν, ὡς ἐπηρώθη;
τίς οὐκ ἀπαρχὰς ὀσπρίων τε καὶ σίτων
ἀγνώφ' φέρον δίδωσι τυμπάνῳ Πείης;*

XX. Κολοιδὸς καὶ Ὅρνεα. (Tygwh. p. 25.
Cor. 188.)

*Ἴρις ὁ τῶν θεῶν ἄγγελος πᾶσι πετεινοῖς ἐκήρυ-
ξεν, Εἴ τις ὑμῶν κρείττων εἰς κάλλος φανῆ, οὔτος
πτηνῶν βασιλεύσει ὑπὸ τοῦ Διός. Ἐπισυνηγμέ-
νων δὲ πάντων ὀρνέων εἰς τὴν τῆς Στυγὸς κρήνην,
καὶ ἀπολουομένων, Κολοιδὸς, υἱὸς κορώνης γέρον,
πάντων ὀρνέων τὰ πτερὰ πρὸς ἑαυτὸν ἀρμοσαμε-
νος ἤλυθεν ἀετοῦ κρείσσων. Ὁ Ζεὺς δὲ τὸ κάλλος
θαμβηθεὶς τὴν νίκην τούτῳ παρέχειν ἔμελλεν, εἰ*

μη Χελιδῶν Ἀθηναία τοῦτον ἤλεγξε, τὸ πτερόν
αὐτοῦ ἐκσπάσασα· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ τῶν λοιπῶν ὄρ-
νέων ποιησάντων, διεγνώσθη κολοιοὺς ὢν.

XXI. Δρύες καὶ Ζεὺς. (Tygwh. p. 5.
Suidas v. **Στελεόν.**)

Ἄϊ Δρύες κατεμέμφοντο τὸν Δία, ὅτι ἐπεὶ κο-
πτόμεθα, τί ἡμᾶς μετὰ τῶν λοιπῶν φυτῶν ἐποίη-
σας; ὁ δὲ Ζεὺς εἶπεν, Ὑμεῖς αὐταὶ αἴτιοι τῆς κο-
πῆς· εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς τὰ στελλίδια ἐγεννᾶτε, οὐκ ἂν
πέλεκυς ὑμᾶς ἐξέκοπτεν.

Εἰ μὴ γὰρ ὑμεῖς στελεὰ πάντα τίκτετε,
οὐκ ἂν γεωργὸς πέλεκυν ἐν δόμοις εἶχεν.

XXII. Γάμοι Ἥλιου. (Tygwh. p. 6. Cor.
350. Suidas v. **Παιᾶν, Αὐήνας.**)

Γάμοι τοῦ Ἥλιου θέρους ἐγίνοντο· πάντα δὲ
τὰ ζῶα ἔχαιρον ἐπὶ τούτῳ· ἠγάλλοντο δὲ καὶ βιά-
τραχοι· εἷς δὲ τούτων εἶπεν, ὦ μοιροῖ, εἰς τί ἀ-
γάλλεσθε; εἰ γὰρ μόνος ὢν ὁ Ἥλιος πᾶσαν ὕλην
ἀποξηραίνει, εἰ γήμας ὅμοιον αὐτῷ παῖδα γεννή-
σει, τί οὐ πάθωμεν κακόν;

Ὁ δ' εἶπε κλαύσας φρῦνος, Οὐχὶ παιᾶνος
τοῦτ' ἔστιν ἡμῖν, φροντίδος δὲ καὶ λύπης.
εἰ γὰρ μόνος νῦν λιβάδα πᾶσαν ἀυαίνει,
τί μὴ πάθωμεν τῶν κακῶν, ὅταν γήμας
ὅμοιον αὐτῷ παιδίον τι γεννήσῃ;

XXIII. Λύκοι καὶ Κύνες. (Tyrwh. p. 15.
Suidas v. φρήτρα et διάργεμοι.)

Λύκοις καὶ κυσὶν ἦν ποτε ἔχθρα· κύων δὲ Ἑλ-
λην ἠρέθη στρατηγὸς κυσίν. Οὗτος πρὸς τὴν μά-
χην ἐβράδυνεν, οἱ δὲ λύκοι ἠπέιλουν σφοδρῶς· ὁ
δὲ εἶπεν, Οἶδατε, τίνος χάριν βραδύνω; πρέπον
ἐστὶν αἰεὶ προβουλευέσθαι· ὑμῶν γὰρ τὸ γένος καὶ
ἡ χροῖα πάντων ἓν ἐστίν, οἱ ἡμέτεροι δὲ ἐκ πολ-
λῶν τρόπων εἰσὶ καὶ τοῖς τόποις καυχῶνται· ἀλλὰ
καὶ ἡ χροῖα ἀπάντων οὐκ ἔστι μία καὶ ἴση, ἀλλ'
οἱ μὲν μέλανες, οἱ δὲ πυρρόοι, οἱ δὲ λευκοὶ καὶ
τεφρώδεις· καὶ πῶς ἂν δυνηθεῖν εἰς πόλεμον ἄρ-
χειν τῶν ἀσυμφώνων καὶ μὴ ὅμοια πάντα ἐχόντων;

Οἱ σφᾶς ἐκόσμουν καὶ διεῖλον εἰς φρήτρας,
λόχους τε καὶ φάλαγγας, ὥσπερ ἀνθρώπους.

Ἄλλ' οἱ μὲν ἡμῶν μέλανες, οἱ δὲ τεφρώδεις,
ἕτεροι δὲ ξανθοὶ καὶ διάργεμοι στήθη.

XXIV. Λέων νοσῶν, Ἀλώπηξ καὶ Ἐλαφος.
(Tyrwh. p. 8. Fl. 556. Suidas v. Ἀχαιΐ-
νην, Πανθοίνην, Νεβρός.)

Λέων νοσήσας ἔκειτο ἐν φάραγγι· τῇ προσφι-
λεῖ δὲ ἀλώπεκι, ἢ προσωμίλει, εἶπεν, Εἰ θέλεις
ὑγιάναι με καὶ ζῆν, τὴν ἔλαφον τὴν μεγίστην,
τὴν εἰς τὸν δρυμὸν οἰκοῦσαν, τοῖς γλυκέσι σου λό-
γοις ἐξαπατήσασα ἄγε εἰς ἐμὰς χεῖρας· ἐπιθυμῶ
γὰρ αὐτῆς ἐγκάτων καὶ καρδίας. Ἡ δὲ ἀλώπηξ

ἀπελθοῦσα εὔρε τὴν ἔλαφον σκιρτῶσαν ἐν ταῖς ὕλαις· προσπαίσασα δὲ αὐτῇ καὶ χαίρειν εἰποῦσα ἔφη, Ἀγαθὰ σοι ἦλθον μηνῦσαι. Οἶδας, ὡς ὁ βασιλεὺς ἡμῶν γείτων μοί ἐστι· νοσεῖ δὲ, καὶ ἐγγύς ἐστι τοῦ θνήσκειν. Ἐβουλευέτο οὖν, ποῖον τῶν θηρίων μεθ' αὐτὸν βασιλεύσει· ἔφη δὲ, ὅτι σῦς μὲν ἐστὶν ἀγνώμων, ἄρκτος δὲ νωθρὰ, παρδαλις δὲ θυμώδης, τίγρις ἀλαζών· ἢ ἔλαφος ἀξιοτάτη ἐστὶν εἰς βασιλείαν, ὅτι ὑψηλὴ ἐστὶ τὸ εἶδος, πολλὰ δὲ ἔτη ζῆ, καὶ τὸ κέρασ αὐτῆς ὄφρασι φοβερόν. Καὶ τί σοι τὰ πολλὰ λέγω; ἐκυρώθησ βασιλεύειν. Τί μοι ἔσται πρώτη σοι εἰπούση; Ἀλλ' εὖξαι μοὶ σπενδούση, μὴ πάλιν με ζητήση· χρήζει γὰρ με σύμβουλον ἐν πᾶσιν. Εἰ δὲ ἐμοῦ τῆς γραδὸς ἀκούσης, συμβουλεύω καὶ σὲ ἐλθεῖν καὶ προσμένειν τελευτῶντι αὐτῷ. Οὕτως εἶπεν ἡ ἀλώπηξ. Τῆς δὲ ὁ νοῦς ἐτυφώθη τοῖς λόγοις, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ σπήλαιον, μὴ γινώσκουσα τὸ μέλλον. Ὁ δὲ λέων ἐφορμησας αὐτῇ ἐν σπουδῇ, τὰ ὧτα μόνον τοῖς ὄνυξιν ἐσπάρραξεν· ἢ δὲ ταχέως ἔσπενδεν ἐν ταῖς ὕλαις. Καὶ ἢ μὲν ἀλώπηξ τὰς χεῖρας ἐκρότησεν, ὅτι εἰς μάτην ἐκοπίασεν, ὁ δὲ λέων μέγα βρυχώμενος ἐστέναξε· λιμὸς γὰρ αὐτὸν εἶχε καὶ λύπη· καὶ ἐκέτευε τὴν ἀλώπεκα ἐκ δευτέρου τι ποιῆσαι, καὶ δόλω πάλιν ταύτην ἀγαγεῖν. Ἡ δὲ εἶπεν, Χαλεπὸν καὶ δύσκολον ἐπιτάσσεις ἐμοὶ πράγμα, ἀλλ' ὅμως ὑπουργήσω σοι. Καὶ δὴ ὡς ἰχθυητῆς κύων ἐπηκολούθει πλέκουσα πανουργίας· ποιμένας δὲ ἐπηρώτα, εἰ εἶδον ἔλαφον ἡμαγμένην· οἱ δὲ ἔδει-

ξαν ἐν τῇ ὕλῃ. Εὗρε δὲ αὐτὴν καταψυχομένην, καὶ ἔστι ἀναιδῶς· ἡ δὲ ἔλαφος χολωθεῖσα καὶ φρίξασα τὴν χαίτην εἶπεν, ὦ κάδαρμα, ἀλλὰ οὐκέτι χειρώσῃ με· εἰ δὲ καὶ πλησιάσεις μοι, οὐ ζήσεις ἔτι. Ἄλλους ἀλωπέκιζε τοὺς ἀπείρους· ἄλλους ποιεῖ βασιλεῖς, καὶ ἐρέθειζε. Ἡ δὲ εἶπεν, Οὕτως ἀνανδρὸς εἶ καὶ δειλή; οὕτως ἡμᾶς τοὺς φίλους ὑποπτεύεις; Ὁ μὲν λέων τοῦ ὠτὸς κρατήσας ἤμελλε συμβουλεύειν, καὶ ἐντολὰς σοι δοῦναι περὶ τῆς τηλικαύτης βασιλείας, ὡς ἀποθνήσκων· σὺ δὲ οὐδὲ κνήσῃμα χειρὸς ἀρρώστου ὑπέστης· καὶ νῦν ὑπὲρ σου πλεῖον ἐκείνος θυμοῦται, καὶ βασιλέα τὸν λύκον θέλει ποιῆσαι, οἴμοι, πονηρὸν δεσπότην. Ἄλλ' ἔλθε, καὶ μηδὲν πτοηθῆς, καὶ γένου ὡς πρόβατον· ὄμνυμι γάρ σοι εἰς τὰ φύλλα πάντα καὶ πηγὰς, μηδὲν κακὸν παθεῖν παρὰ τοῦ λέοντος· ἐγὼ δὲ μόνη σοι δουλεύσω. Οὕτως ἀπάτησασα τὴν δειλαίαν ἔπεισε δευτερον ἐλθεῖν. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ σπήλαιον εἰσῆλθεν, ὁ μὲν λέων δεῖπνον εἶχε, πάντα τὰ ὄστᾶ καὶ μυελοὺς καὶ ἔγκατα αὐτῆς καταπίνων· ἡ δὲ ἀλώπηξ εἰστήκει ὀρῶσα, καρδίαν δὲ ἐκπεσοῦσαν ἀρπάζει λαθραίως, τοῦ κόπου κέρδος ταύτην φαγοῦσα. Ὁ δὲ λέων, ἅπαντα ἐρευνήσας, μόνην καρδίαν ἐπεζήτη, ἀλώπηξ δὲ μήκοθεν σταῖσα ἔφη, Αὕτη ἀληθῶς καρδίαν οὐκ εἶχεν· μὴ ἔτι ζητεῖ· ὁποῖαν γὰρ καρδίαν αὕτη εἶχεν, ἦτις δις εἰς οἶκον καὶ χεῖρας λέοντος εἰσῆλθεν;

Τοιαῦτα κωτίλλουσα τὴν ἀχαιῖνην
ἔπεισεν ἐλθεῖν δις τὸν αὐτὸν εἰς ἄδην.

Λέων μὲν αὐτὸς εἶχε δαῖτα πανθοίην,
ἔγκατα λαφύσσω, μυελὸν ὀστέων πίνων,
καὶ σπλάγχνα δάπτων. — — —
πεινώσα κερδῶ, καρδίην δὲ νεβρείην
λάπτει πεσοῦσαν ἀρπάσασα λαθραίως.

XXV. Μῦες δύο. (Tygwh. p. 14. Suidas v.
Σώρακος, Καμειραία, Ἰσχάς, Κρίμνον.)

Μῦες δύο ὁ μὲν ἀρουραῖος, ὁ δὲ οἰκόσιτος, κοι-
νὸν εἶχον τὸν βίον. Ὁ δὲ οἰκόσιτος ἦλθε πρῶτος
δειπνησων ἐπὶ τῆς ἀρούρας ἔτι ἀνθούσης· τρώγων
δὲ σῖτον καὶ ῥίζας σὺν τοῖς βώλοις εἶπεν, Μύρ-
μηκος ζῆς βίον ταλαιπώρου· ἐμοὶ δὲ πολλὰ ἔνεστιν
ἀγαθὰ· τὸ κέρας οἰκῶ τῆς Ἀμαλθείας, ὡς πρὸς
σέ. Ἐὰν ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ, ὡς θέλεις ἀσωτεύσῃ.
Ἀπῆγε πείσας τὸν μῦν ἐν τῷ οἴκῳ, ἔδειξε δὲ αὐτῷ
σῖτον καὶ ἄλευρα καὶ ὄσπρια καὶ σῦκα καὶ μέλι
καὶ φοίνικα. Οὗτος δὲ ἐτέρφθη καὶ διεχύθη· ὁ
δὲ ἤγαγε καὶ τυρὸν ἐκ κανισκίου σύρων. Ἴינוιξέ
τις τὴν θύραν, οἱ δὲ ἔφυγον εἰς στενὴν τρώγλην·
ἐσύριζον δὲ ὑπ' ἀλλήλων στενούμενοι. Ὡς δὲ πάλιν
ἦλθεν ἐκκύψαι καὶ μικρὰν ἰσχάδα συραῖ, ἕτε-
ρος ἦλθεν ἄλλό τι ἄραι· οἱ δὲ ἔνδον ἐκρύπτοντο.
Ὁ δὲ ἀρουραῖος μῦς καίπερ τοσαῦτα πεινῶν εἶπε,
Χαῖρε, καὶ πλούτει, καὶ τρύφα, ἔχων τὰ πάντα μετὰ
κινδύνων· ἐγὼ δὲ βοτάνας καὶ ῥίζας τρώγων ἀφό-
βως καὶ λιτῶς ζήσω.

Ποῦ δ' ὄσπριον ἦν σωρὸς, ἢ πίθος σύκων,

στάμνοι τε μέλιτος, σώρακοί τε φοινίκων.

μικρὸν δ' ἐπισχῶν, εὖτ' ἔσωθεν ἐκκύψας
ψαύειν ἔμελλεν ἰσχάδος Καμειραίας.

Ἐγὼ δὲ λιτῆς οὐκ ἀφέξομαι βώλου,
ὑφ' ἣν τὰ κρίμνα μὴ φοβούμενος τρώγω.

XXVI. Θεῶν γάμοι. (Tygwh. p. 18.)

Θεοὶ πάντες ἔγημιαν ἣν ἕκαστος εἴληφεν ἐν κλήρῳ. Πόλεμος παρῆν ἰσχάτῳ κλήρῳ, Ἔβριον δὲ μόνην κατέλαβεν. Ταύτης περισσῶς ἐρασθεῖς ἔγημεν· ἐπακολουθεῖ δὲ αὐτῇ πανταχοῦ βαδιζούση.

XXVII. Ἴππος πολεμιστής. (Tygwh. p. 18.)

Ἴππον τὸν ἑαυτοῦ στρατιώτης, ἕως μὲν καιρὸς τοῦ πολέμου ἦν, ἐκρίδιζεν, ἔχων συνεργὸν ἐν ταῖς ἀνάγκαις· ὅτε δὲ ὁ πόλεμος κατέπαυσεν, εἰς δουλείας τινὰς καὶ φόρτους βαρεῖς ὁ ἵππος ὑπόυργει, ἀχύρῳ μόνῳ τρεφόμενος. Ὡς δὲ πάλιν πόλεμος ἠκούσθη καὶ ἡ σάλπιγξ ἐφώνει, τὸν ἵππον χαλινώσας ὁ δεσπότης καὶ αὐτὸς καθοπλισθεὶς ἐπέβη. Ὁ δὲ συνεχῶς κατέπιπτε μηδὲν ἰσχύων, ἔφη δὲ τῷ δεσπότῃ, Ἀπελθε μετὰ τῶν πεζῶν τῶν ὀπλιτῶν ἄρτι· σὺ γὰρ ἀφ' ἵππου εἰς ὄνον με μετεποίησας· καὶ πῶς πάλιν ἐξ ὄνου ἵππον θέλεις ἔχειν;

XXVIII. Δικαστήριον τῶν ζώων. (Tygwh. p. 20.)

Λέων τις ἐβασίλευεν οὐχὶ θυμώδης οὐδὲ ὤμος,

οὐδὲ βίαιος, ἀλλὰ πρᾶος καὶ δίκαιος, ὡσπερ ἄνθρωπος· ἐπὶ δὲ τῆς αὐτοῦ βασιλείας συναθροισμὸς ἐγένετο πάντων τῶν ζώων, δοῦναι δίκας καὶ λαβεῖν πρὸς ἄλληλα, ὁ λύκος μὲν προβάτω, πάροδαλις δὲ αἰγάγρω, ἐλάφω δὲ τίγρις, κύων δὲ λαγῶ. Ὁ πτωχὸς δὲ ἔφη, *Ἡχόμην ἰδεῖν τὴν ἡμέραν ταύτην, ἵνα τοῖς βιαίοις φοβερὰ τὰ εὐτελῆ φανῶσιν.*

XXIX. Ζεὺς δικαστής. (Tytrwh. p. 21. Fl. 365.)

Ὁ Ζεὺς τὰς τῶν ἀνθρώπων ἀμαρτίας ἐν ὄστράκοις τὸν Ἑρμῆν ὥρισε γράφειν, καὶ εἰς κιβώτιον ἀποτιθέσθαι πλησίον αὐτοῦ,

ὅπως ἐκάστου τὰς δίκας ἀναπράσση.

Συγκεχυμένων δὲ τῶν ὄστράκων ἐπ' ἀλλήλοις,

τὸ μὲν βράδιον, τὸ δὲ τάχιον ἐμπίπτει

εἰς τὰς τοῦ Διὸς χεῖρας, εἴ ποτε καλῶς κρίνοιτο.

Ὁστράκῳ γράφοντα τὸν Ἑρμῆν ἀμαρτίας ἐκέλευσεν ὁ Ζεὺς εἰς κιβωτὸν σωρεύειν, ἵν' ἐρανίσας ἐκάστου τὰς δίκας ἀναπράσση.

Τῶν ὄστράκων δὲ κεχυμένων [ἐπ'] ἀλλήλοις,

τὸ μὲν βράδιον, τὸ δὲ τάχιον ἐμπίπτει

εἰς τοῦ Διὸς τὰς χεῖρας, εἴ ποτ' εὐθύνοι.

Τῶν οὖν πονηρῶν οὐ προσῆκε θαυμάζειν

ἂν θᾶσσον ἀδικῶν ὕψέ τις κακῶς πράσση.

XXX. Ἡμίονος. (Tygwh. p. 22. Nev. 40.
Cor. 140.)

Ἡμίονος ἐκ κριθῆς παχεῖα γενομένη ἔτρεχε
σκιρτῶσα καὶ ἔλεγεν, "Ἴππος ἐστὶ μοι μήτηρ, ἐγὼ
δὲ οὐδὲν αὐτῆς εἰς τὸν δρόμον ἐλάττων. Ὅτε δὲ ἔ-
παυσε τοῦ δρόμου, ἐσκυθρῶπασεν·

ἴονου γὰρ εὐθύς πατρὸς οὐσ' ἀνεμνήσθη.

XXXI. Λύκος καὶ Ἄρην. (Tygwh. p. 24.
Suidas v. Τρίγχος, Πρίων. Cor. 159.)

Λύκος διήρχετο ἔξωθεν τείχους, ἔνθα ἄρνός
παρακύψας ὑβρίζε πολλὰ τὸν λύκον· καὶ κεῖνος ὀ-
δόντας τρίζων εἶπεν, Ὁ τόπος με λαιδορεῖ, σὺ μὴ
καυχῶ.

Λύκος παρήει τρίγchon, ἔνθεν ἐκκύψας
ἄρνειὸς αὐτὸν ἔλεγε πολλὰ βλασφήμους·
καὶ κεῖνος εἶπε, τὰς σιαγόνας πρίων

ᾠταν, ὁ τόπος με λαιδορεῖ, σὺ μὴ καυχῶ.

XXXII. Ἀλώπηξ καὶ Πάρδαλις. (Tygwh.
p. 25. Supra no. XII.)

Στικτὴ ποτε πάρδαλις ἐκαυχᾶτο φορεῖν ἀπάν-
των ζώων ποικιλωτέραν δέρσιν· πρὸς ἣν ἀλώπηξ
εἶπεν, Ἐγὼ σοῦ τῆς δορᾶς κρείττονα καὶ ποικιλω-
τέραν γνώμην ἔχω.

XXXIII. Ἀλεκτρούνες δύο καὶ Ἀετός.
(R. Stephani Aes. p. 41. Cor. 145.
Tyrwh. p. 51.)

Ἀλέκτορες δύο δι' ὄρνεις ἐμάχοντο, οὓς λέγουσι
θυμὸν ἔχειν οἷον ἀνθρώπων· τούτων ὁ ἠττηθεὶς
κατεκρύβη ἐν γωνίᾳ, ὁ δὲ ἕτερος ἀνακράξας καὶ
ἐπὶ τὸ δῶμα ἀναπετάσας διὰ τὴν νίκην εὐθύς ἠρ-
πάγη ὑπὸ τοῦ αἰτοῦ· ὁ δὲ ἕτερος ταῖς ὄρνισιν ἀ-
φόβως συνῆν.

(Suidas v. *Ταναγραῖοι*, *Τάπιχειρα*.)

Ἀλεκτορίσκων ἦν μάχη Ταναγραίων,
οἷς φασιν εἶναι θυμὸν ὡσπερ ἀνθρώποις.

ἀμείνον' ἔχων τάπιχειρα τῆς ἠττης.

XXXIV. (Cf. annot. ad Augustanam F.
CLXI.)

XXXV. (Apollonii Lexicon Homericum v.
Ἄειδε. Tyrwh. p. 2.)

— — ταῦτα δ' Αἴσωπος
Ὁ Σαρδιηνὸς εἶπεν, ὄντιν' οἱ Δελφοὶ
ἄδοντα μῦθον οὐ καλῶς ἐδέξαντο.

XXXVI. (Tyrwh. p. 45. Fab. Nev. 71.)

Γνώμη πονηρὰ χρηστὸν ἦθος οὐ τίκτει.

XXXVII. (Suidas v. "Αρκος. Fab. Nev. 168.)

"Αρκος φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ἠϋχει.

XXXVIII. (Suidas v. "Οτλος. Nev. Fab. 177.)

Τάλας, ἐφώνει, μόχθον οἶον ὀτλεύεις!

XXXIX. (Suidas v. Γομφίους. Nev. Fab. 178.)

*ὁ δ' ὠχριάσας γομφίους τε συγκρούων,
Μή μοι χαρίζου, φησίν. — —*

XL. (Suidas v. Ἐναφῆκαν. Nev. Fab. 182.)

*ἐναφῆκαν * * * σφῆνας, ὡς διασταίη.*

XLI. (Tyrwh. p. 52. Nev. Fab. 212.)

*Βίος ἀβέβαιος παντὸς ἀνδρὸς ἀπλήστου,
ἐλπίσι ματαίων πραγμάτων ἀναχοῦται.*

XLII. (Suidas v. Ἐρωτῶ. Nev. Fab. 231.)

ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἠρώτα.

XLIII. (Suidas v. Βληχώδης. Nev. Fab. 242.)

*Μωρὸς δὲ ποιμὴν καὶ τὰ πάντα βληχώδης
πέμπειν ἔμελλεν. — — —*

XLIV. (Suidas v. *Βουκόλημα*. Etymol. M. v. *Πεπρωμένον*. Nev. Fab. 268. Flor. 187.)

*Χ' ὥπως ἔχη τι βουκόλημα τῆς λύπης,
ἐνέθηκε τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων.*

*"Α σοι πέπρωται, ταῦτα τλήθι γενναίως,
καὶ μὴ σοφίζου· τὸ χρεῶν γὰρ οὐ φεύξει.*

XLV. (Suidas v. *ᾠνος*. Ad Fab. Nev. 294. refert Tyrwh.)

Τί σοι τὸ κέρδος; ἢ τίν' ᾠνον εὐρήσετε;

XLVI. (Suidas v. *Ἥρα*. Tyrwh. p. 59. Gabriæ Tetr. Nev. p. 381.)

Ἀισχροῦς τινος ἥρα καὶ κακοτρόπου δούλης.

Fabula Bodleiana incipit: *Ἀισχροῦς καὶ κακο-
τρόπου δούλης ἥρα δεσπότης.* In Suida Codex
σαπροῦς habet, ubi *αἰσχροῦς* editur.

XLVII. (Suidas v. *Κωλώτης*.)

*Σοφῆς ἀράχνης ἰστὸν εὔρε κωλώτης,
καὶ λεπτὸν ἐνέδου φᾶρος ἐκτεμῶν τοίχου.*

XLVIII. (Suidas v. *Νέμεσις*.)

παρῆ δὲ Νέμεσις, ἢ τᾶδικ' ἐποπτεύει.

XLIX. (Suidas v. *Οἴναρα*.)

*Δήμητρι ταύρων ὄχλον ἀγρότης θύσας,
ἄλω πλατεῖαν οἴναροις ὑπεστρώκει.*

L. (Suidas v. *Τιττυβίζετε*.)

Ταύτης ἀκούσας μικρὰ τιττυβιζούσης:

MENANAPPOY ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.

E tribus Codicibus MSS. excerptae. Versus numeris arabicis ad latus sinistrum signati, sunt e Vindobonensi pleniore excerpti: hic ubi desinit, (desinit autem in littera *O*) eius in locum successit alter Vindobonensis, 2 numero signatus. Contra priore in parte usque ad finem litterae *O* sententiae e Vind. 2 excerptae sequuntur, linea transversa separatae. Has demum sequuntur singulares sententiae e Codice Guelferbytano excerptae, quae ad latus dextrum litteram *G.* cum numero versuum Codicis appositam habent. Numeri in serie anteriore omissi una cum versibus vitiosis quaeri debent in annotatione. Littera *B.* ad latus dextrum cum numeris posita in linea exteriori significat Brunckianae collectionis versuum numeros, quo facilius a lectore possint comparari. *A.* significat Aladinam collectionem, in qua extant versus in Brunckiana omissi.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ.

- ^{οι}
Ἄνθρωπον ὄντα δεῖ φρονεῖν τάνθρώπινα.
Ἀναφαίρετον κτήμ' ἐστὶ παιδεία βροτοῖς. B. 373
Ἄει τὸ λυποῦν ἐκδίωκε τοῦ βίου. B. 299
Ἀθάνατον ἔχθραν μὴ φύλαττε θνητὸς ὢν. B. 343
 5 *Ἄψέγομεν ἡμεῖς, ταῦτα μὴ μιμώμεθα.*
Ἄπαν τὸ κέρδος ἄδικον φέρει βλάβην.
Ἄπαντα καιρῷ χάριν ἔχει τρυγώμενα. B. 246
Ἄνθρωπος ὢν μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης. B. 475
Ἄδικον τὸ λυπεῖν τοὺς φίλους ἐκουσίως. B. 510
 10 *Ἀχάριστος, ὅστις εὖ παθῶν ἀμνημονεῖ. B. 32*
Ἄγει δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος. B. 581
Ἄγαθὸν μέγιστον ἢ φρόνησις ἔστ' αἰεί. B. 563
Ἄνδρὸς τὰ προσπίπτοντα γενναίως φέρειν. B. 499
Ἄγει τὸ θεῖον τοὺς κακοὺς πρὸς τὴν δίκην. B. 232
 15 *Ἀβουλία γὰρ πολλὰ βλάπτονται βροτοί. B. 61*
Ἄνθρωπον ὄντα σαυτὸν ἀναμίμησκ' αἰεί. B. 313
Ἀνεξέταστον μὴ κόλαζε μηδένα. B. 271
Ἀφείς τὰ φανερὰ μὴ δίωκε τὰ φανῆ. B. 274
Ἄνῆρ πονηρὸς δυστυχεῖ, κἂν εὐτυχεῖ. B. 433
 20 *Ἄνθρωπος ὢν γίγνωσκε τῆς ὀργῆς κρατεῖν. B. 352*

- " Απαντας αὐτῆς κρείσσονας ἀνάγκη ποιεῖ.
Αἰσχροὺν δὲ μηδὲν πρᾶττε μηδὲ μάνθανε. B. 7
- Ἄνδρὸς πονηροῦ φεύγε συνοδίαν αἰεὶ. B. 434
- Ἄνδρὸς δὲ φαύλου ὄρκον εἰς ὕδωρ γράφε. B. 346
- 25 · Ἄνδρὸς χαρακτήρ ἐκ λόγου γνωρίζεται. B. 283
- Ἄνδρὸς δικαίου καρπὸς οὐκ ἀπόλλυται. B. 147
- Ἄνηρ δὲ χρηστὸς χρηστὸν οὐ μισεῖ ποτε. B. 1
- Ἄνηρ γὰρ ἄνδρα καὶ πόλις σώζει πόλιν. B. 56
- Ἄνηρ ἄριστος οὐκ ἂν εἴη δυσγενής. B. 186
- 50 · Ἄνδρὸς πονηροῦ σπλάγγνον οὐ μαλάσσει-
ται. B. 437
- 31 · Ἄνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδῶν φίλοι. B. 512
- 34 · Ἀριστόν ἐστι πάντ' ἐπίστασθαι καλά. B. 375
- 35 · Αἰεὶ δ' ὁ σωθεὶς ἐστὶν ἀχάριστος φύσει. B. 33
- " Ἄνευ προφάσεως οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
· Ἄνελεύθεροι γὰρ εἰσιν οἱ φιλάργυροι.
· Ἄρ' ἐστὶ θυμοῦ φάρμακον χρηστὸς λόγος.
- " Απαντας εὖ πράττοντες ἠδομεν φίλους. B. 511
- 40 · Ἄ μὴ προσήκει μὴτ' ἄκουε μὴδ' ὄρα. B. 21
- Ἀχάριστος ἄνηρ μὴ νομιζέσθω φίλος.
- " Απαντας ἢ παιδεύσεις ἡμέρους τελεῖ. B. 374
- Αἰ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν. B. 182
- Αὐτὸς πενωθεὶς τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει. B. 508
- 45 · Ἀρχῆς τετευχῶς ἴσθι ταύτης ἄξιος. B. 42
- Ἄνηρ ὃ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται.
- " Απαντες ἐσμέν εἰς τὸ νοουθετεῖν σοφοί, A.
αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες οὐ γινώσκομεν. A.
- " Ἄρεσκε πᾶσι, καὶ σὺ μὴ σαυτῷ μόνω.
- 50 · Ἀνουθέτητόν ἐστιν ἢ παρῶρησία. B. 436

Ἄνθρωπος ἄβουλος εἰς κενὸν μοχθεῖ τρέχων. B. 60
52 Ἄνθρωπος δίκαιος πλοῦτον οὐκ ἔχει ποτέ.

Ἀρχὴν νόμιζε τὸν θεὸν φοβεῖσθαι.
Ἀδίκους φίλους ἢ κακοῖς μὴ συμπλέκου.
Ἄνθρωπος ἄβουλος ἡδοναῖς θηρεύεται. B. 62
Ἄλυπον ἄξεις τὸν βίον χωρὶς γάμου. B. 68

Βέβαιον οὐδὲν ἐστὶν ἐν θνητῷ βίῳ.
Βιοῦν ἀλύπως θνητὸν ὄντ' οὐ ῥάδιον. B. 301
55 Βέλτιστε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσι σκόπει. B. 261
Βραδὺς πρὸς ὀργὴν ἐγκρατῆς φέρειν γ...
Βέβαιος ἴσθι καὶ βεβαίως χρῶ φίλοις. B. 513
Βάδιζε τὴν εὐθειαν, ἵνα δίκαιος ᾦς. B. 149
60 Βίον πορίζου πάντοθεν πλην ἐκ κακῶν. B. 260
Βουλόμεθα πλουτεῖν πάντες, ἀλλ' οὐ δύναμεθα. B. 417
Βιοῖ μὲν οὐδεὶς ὄν προαιρεῖται βίον. B. 46
Βίος κέκληται, ὃς βία πορίζεται. B. 48
Βίου δικαίου γίγνεται τέλος καλόν. B. 150
65 Βουλῆς γὰρ ὀρθῆς οὐδὲν ἀσφαλέστερον. B. 63
Βροτοῖς ἅπασιν ἀποθανεῖν ὀφείλεται. B. 224
Βουλὴν ἅπαντος πράγματος προλάμβανε. A.
Βλάπτει τὸν ἄνδρα θυμὸς εἰς ὀργὴν πεσών. B. 353
Βούλου γονεῖς πρὸ πάντων ἐν τιμαῖς ἔχειν. B. 98
70 Βοηθὸς ἴσθι τοῖς καλῶς εἰργασμένοις.
Βίος βίου δεόμενος οὐκ ἔστιν βίος. A.
Βέλτιόν ἐστι σῶμά γ' ἢ ψυχὴν νοσεῖν. B. 22

- Βίου σπάνις πέφυκεν ἀνδράσιν γυνή. B. 108
- 74 Βίον καλὸν ζῆς, ἂν γυναῖκα μὴ ἔχης.
-
- Βασιλεία δ' ἐστὶν εἰκὼν ἔμφυχος θεοῦ.
-
- 75 Γλώσσης μάλιστα πανταχῆ πειρῶ κρατεῖν.
Γαστρος δὲ πειρῶ πᾶσαν ἡνίαν κρατεῖν. A.
Γίγνωσκε σαυτὸν νοουθετεῖν ὅπου τρέχεις.
Γυναῖξι πάσαις κόσμον ἢ σιγῆ φέρει. B. 109
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐστὶ σωζειν οἰκίαν. B. 110
- 80 Γυνή γὰρ οἴκῳ πῆμα καὶ σωτηρία.
Γυναικὶ μὴ πίστευε τὸν σαυτοῦ βίον. B. 116
Γυνή γὰρ οὐδὲν οἶδε πλὴν ὃ βούλεται. B. 117
Γέλωσ ἀκαιρος ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν. B. 83
Γῆ πάντα τίκτει καὶ πάντα κομίζεται. B. 49
- 85 Γέρον ἐραστῆς ἐσχάτη κακὴ τύχη. B. 205
Γαμεῖν ὃ μέλλων εἰς μετάνοιαν ἔρχεται. B. 69
Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, οὐ τὰ χρυσία. B. 111
Γυνή δικαία τοῦ βίου σωτηρία. B. 112
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐπιτυχεῖν οὐ ῥάδιον. B. 113
- 90 Γυναῖκα θάπτειν κρεῖσσόν ἐστιν ἢ γαμεῖν. B. 114
Γράμματα μαθεῖν δεῖ, καὶ μαθόντα νοῦν
ἔχειν. B. 379
Γυνή τὸ σύνολόν ἐστι δαπανηρὸν φύσει. B. 115
Γάμει δὲ μὴ τὴν προῖκα, τὴν γυναῖκα δέ.
Γυνή δὲ χρηστὴ πηδάλιον ἐστ' οἰκίας. B. 118
- 95 Γυναικὶ δ' ἄρχειν οὐ δίδωσιν ἢ φύσις. B. 119
Γνώμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων. B. 86
Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν. B. 70
Γαμεῖν δὲ μέλλων βλέψον εἰς τοὺς γείτονας. B. 71

- Γύμναζε παῖδας, ὄνδρα γὰρ οὐ γυμνάσεις.
100 Γονεῖς δὲ τίμα, καὶ φίλους εὐεργέτει. B. 99
Γυνὴ τὸ συμφέρον οὐ βούλεται.
Γνώμη γερόντων ἀσφαλεστέρα νέων.
Γέλῳ δ' ὁ μωρός, κἄν τι μὴ γέλοιοι ἦ. B. 84
Γυνὴ γυναικὸς πῶποτ' οὐδὲν διαφέρει. B. 121
106 Γέρον γενόμενος μὴ γάμει νεωτέρα.
Γλώσση ματαία ζημία προστίβεται. B. 450
Γνώμης γὰρ ἐσθλῆς ἔργα χρηστὰ γίνονται. B. 2
Δίκαιος εἶναι μᾶλλον ἢ χρηστὸς θέλει. B. 161
110 Δεῖ τοὺς φιλοῦντας πίστιν, οὐ λόγους,
ἔχειν. B. 514
Δοῦλος πεφυκῶς εὐνόει τῷ δεσπότη.
Δύσμορφος εἶην μᾶλλον ἢ κακηλόγος. B. 257
Δίκαιον εὖ πράττοντα μεμνήσθαι θεοῦ. B. 189
Δίκαιος ἴσθ', ἵνα καὶ δικαίων δὴ τύχης. B. 160
115 Δύναται τὸ πλουτεῖν καὶ φιλανθρώπους
ποιεῖν. B. 418
Δις ἔξαμαρτεῖν ταῦτόν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ. B. 9
Διάλυε μὴ σύγκρουε, μαχομένους φίλους.
Δροὸς πεσοῦσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται. B. 172
Δοὺς τῇ τύχῃ τὸ μικρὸν ἐκλήψη μέγα. B. 477
120 Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐ-
τυχεῖς. B. 171
Δίκαια δράσας σύμμαχον ἔξεις θεόν. B. 153
Δεινότερον γὰρ οὐκ ἄλλο μητριᾶς κα-
κόν. B. 321
Δειλοῦ γὰρ ἀνδρὸς δειλὰ καὶ φρονήματα.
Δέσποινα γὰρ γαμοῦντι νυμφίῳ γυνή.

- 126 Δειναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες εὐρίσκουσιν τέχνας.
Τὸν δόλιον ἄνδρα φεῦγε παρ' ὅλον τὸν
βίον. B. 443
- Δαίμων ἐμαντῶ γέγονα γήμας [πλουσίαν.] B. 72
- 129 Δούλου δὲ χεῖρον οὐδὲν οὐδέ τοῦ καλοῦ. B. 166
-
- Διὰ τὰς γυναῖκας πάντα τὰ κακὰ γίνεται.
Δίκαιος ἐὰν ᾗς, τῷ τρόπῳ χρήσῃ νόμῳ. B. 154
Δίκαιος τρόπος ἀδικεῖν οὐδυνήσεται. B. 155
Δίωκε δόξην καὶ ἀρετὴν, φεῦγε δὲ ψόγον.
Δοῦλος γεγονῶς ἐτέρῳ δουλεύειν φοβοῦ.
-
- 130 Ἐπαινον ἔξεις, ἂν κρατῆς ὡς δεῖ κρατεῖν.
Ἐρως δικαίῳ καρπὸν εὐθέως φέρει.
Ἐσθλῶ γὰρ ἀνδρὶ ἐσθλὰ καὶ διδοῖ θεός. B. 3
Ἐλπίζε τιμῶν τὸν θεὸν πράσσειν καλῶς.
Ἐν ταῖς ἀνάγκαις χρημάτων κρείττων φί-
λος. B. 515
- 135 Ἐλευθέρον φύλαττε τὸν σαυτοῦ τρόπον. B. 23
Ἐπ' ἀνδρὶ δυστυχοῦντι μὴ πλάσης κακόν. B. 73
Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός. B. 204
Ἐν τοῖς κακοῖς δὲ τὸν φίλον εὐεργέτει. B. 575
Ἐργῶν πονηρῶν χεῖρ' ἐλευθέραν ἔχε. B. 10
- 140 Ἐκ τῶν πόνων τὰ καλὰ αὖξεται βροτοῖς.
Ἐν νυκτὶ βουλή τοῖς σοφοῖσι γίνεται. B. 65
Ἐνεγκε λύπην καὶ βλαβὴν ἐρῶμένως. B. 500
Ἐχθροὺς ἀμύνου μὴ πὶ τῇ σαυτοῦ βλάβῃ. B. 210
Εὐτολμος εἶναι κρῖνε, τολμηρὸς δὲ μή. B. 471
- 145 Ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας αἰεὶ κατατίθει. B. 88
Ἐλπίζε τιμῶν τοὺς γονεῖς προᾶξαι καλῶς. B. 101

- "Ερωτα παύει λιμὸς ἢ χαλκοῦ σπάνις.
Εὐτακτον εἶναι τὰλλότρια δειπνοῦντα δεῖ. B. 465
Ἐαυτὸν οὐδεὶς ὁμολογεῖ κακοῦργος ὦν. B. 438
150 Ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶσι δ' οὔ.
Ἐνεισι καὶ γυναιξὶ σὺφρονες τρόποι.
Ἐν γὰρ γυναιξὶ πίστιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν. B. 122
Ἐλευθέρου γὰρ ἀνδρὸς τὰληθῆ λέγειν. B. 5
Ἐνιοὶ κακῶς φρονοῦσι πράττοντες καλῶς. B. 192
155 Ἐχθροῖς ἀπιστῶν οὔ ποτ' ἂν πάθοις βλάβην. B. 211
Ἐὰν δ' ἔχωμεν χρήμαθ', ἔξομεν φίλους. B. 240
Ἐχθροῦ παρ' ἀνδρὸς οὐδέν ἐστι χρήσιμον.
Εὐκαταφρόνητός ἐστι συνηρὸς τρόπος. B. 454
Εἷς ἐστι δοῦλος οἰκίας ὁ δεσπότης. B. 167
160 Ἐμπειρία γὰρ τῆς ἀπειρίας κρατεῖ. B. 566
Ἐπιλανθάνονται πάντες οἱ παθόντες εὔ, B. 35
ἔνιοι δὲ καὶ μισοῦσι τοὺς εὐεργέτας.
Εἰ μὴ φυλάσσεις μίκρον, ἀπολεῖς τὰ μείζονα. B. 448
Εἰ θνητὸς εἶ, βέλτιστε, θνητὰ καὶ φρόνει. B. 315
165 Εὐχου δ' ἔχειν τι, κἂν ἔχῃς, ἔξεις φίλους. B. 516
Ἔστιν τὸ τολμᾶν, ὦ φίλ', ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ. B. 472
167 Ἐν μυρίοισι τὰ καλὰ γίγνεται πόνοις. B. 555
-
- "Εργοῖς φιλόπονος ἴσθι, μὴ λόγοις μόνον. B. 549
Εὐρεῖν τὸ δίκαιον πανταχοῦ οὐ ῥάδιον.
Ἔστιν Δίχης ὀφθαλμὸς, ὃς τὰ πάνθ' ὄρα. A.
Ἐλεινότατόν μοι φαίνεται ἀτυχία φίλου.
Ἐκ τῶν γυναικῶν ὄλλυται κόσμος μέγας.
-

- "Ἔστι κὰν κακοῖσιν ἠδονῆς τι μέτρον. G. 54
Εὐπειστον ἀνὴρ δυστυχῆς καλυπούμενος. G. 58
-
- Ζήσεις βίον ἀρίστον, ἂν θυμοῦ κρατῆς. B. 356
Ζῆται σεαυτὸν, καλλίστην εὐδοξίαν.
170 Ζῆται σεαυτῷ σύμμαχον τῶν πραγμάτων.
Ζῶμεν πρὸς αὐτὴν τὴν τύχην οἱ σώφρονες.
Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν, ἀλλ' ὡς δύ-
νάμεθα. B. 50
Ζῆθι προσεχόντως, ὡς μακρὰν ἐγγὺς
βλέπων.
Ζήλου τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα καὶ τὸν σώφρονα. B. 4
175 Ζωῆς πονηρᾶς θάνατος αἰρετώτερος. B. 225
Ζῆν βουλόμενος μὴ πράττε θανάτου ἄξια. B. 213
Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον.
Ζῆται συναγαγεῖν ἐκ δικαίων τὸν βίον. B. 263
Ζευχθεὶς γάμοισιν οὐκ ἔτ' ἔστ' ἐλεύθερος. B. 74
180 Ζῆν οὐκ ἔδει γυναῖκα κατὰ πολλοὺς τρό-
πους. B. 125
Ζῆται γυναῖκα σύμμαχον τῶν πραγμάτων. B. 124
Ζῶμεν ἀλογίστως μὴ προσδοκοῦντες θανεῖν.
Ζῆν ἠδέως οὐκ ἔστιν ἀργὸν καὶ κακόν. G. 66
"Ἡ ζῆν ἀλύπως, ἢ θανεῖν εὐδαιμόνως. B. 226
185 "Ἡθη πονηρὰ τὴν φύσιν διαστρέφει. B. 439
"Ἡθος πονηρὸν φεῦγε καὶ κέρδος κακόν. B. 264
"Ἡ γλῶσσα πολλοὺς εἰς ὄλεθρον ἤγαγεν. B. 456
"Ἡδιστόν ἐστι τῶν ὑπαρχόντων κρατεῖν. B. 421
"Ἡδιστόν ἐστιν εὐτυχοῦντα νοῦν ἔχειν. B. 367
190 "Ἡ λέγε τῆς σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχε. B. 455

- " Ηξει τὸ γῆρας πᾶσαν αἰτίαν φέρον. B. 89
" Η φύσις ἐκάστου τοῦ γένους ἐστὶν πατρίς. B. 578
" Ηθὸς προκρίνειν χρημάτων γαμοῦντα δεῖ. B. 75
" Η ἀρπαγὴ μέγιστον ἀνθρώποις κακόν.
195 " Η φύσις ἀπάντων τῶν διδαγμάτων κρατεῖ. B. 579
" Ηθὸς δικαίου φαῦλος οὐ ψαύει λόγος. B. 602
" Η μὴ γάμει τὸ σύνολον, ἢ γαμῶν κράτει.
" Η πατρίς, ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς.
" Η γὰρ παράκαιρος ἡδονὴ τίκτει βλάβην. B. 219
200 " Ηδὺ γε δικαίους ἀνδρας εὐτυχεῖς ὄρα.ν.
" Ηθὸς δὲ βάσανός ἐστὶν ἀνθρώποις χρό-
νος. B. 582
" Η γλῶσσα πολλῶν ἐστὶν αἰτία κακῶν. B. 457
" Ηδὺ σιωπᾶν ἢ λαλεῖν ἂ μὴ πρέπει.
" Η γὰρ σιωπὴ τοῖς σοφοῖς ἐστ' ἀπόκρισις. B. 462
205 " Η γὰρ σιωπὴ μαρτυρεῖ τὸ μὴ θέλειν.
206 " Η μωρία δίδωσιν ἀνθρώποις κακά.
" Η μὴ ποίει τὸ κρυπτόν, ἢ μόνος ποίει. B. 275
" Η κοιλία πολλὰ χωρεῖ, ὀλίγα δὲ συμφέρει. B. 179
" Η πενία δ' ἀγνώμονας τοὺς πολλοὺς ποιεῖ. B. 405
" Η γλῶσσα ἀμαρτάνουσα τὰληθῆ λέγει. B. 6
207 Θεὸν σέβου, καὶ πάντα πράξεις ἐνθέως. B. p. 343
Θεὸν προτίμα, καὶ δεύτερον τοὺς σοὺς
γονεῖς.
Θάλασσα καὶ πῦρ καὶ γυνὴ τρίτον κακόν. B. 128
210 Θέλων καλῶς ζῆν μὴ τὰ τῶν φαύλων φρόνει.
Θησαυρός ἐστὶ τῶν κακῶν κακὴ γυνή. B. 125
Θεὸς πέφυκεν ὅτι οὐδὲν δρᾶ κακόν.
Θησαυρός ἐστὶ τοῦ βίου τὰ πράγματα.

- Θέλομεν καλῶς ζῆν πάντες, ἀλλ' οὐ δύ-
νάμεθα. B. 215
- 215 Θεὸς συνεργὸς πάντα ποιεῖ ῥαδίως. B. 234
- Θεοὶ μέγιστοι τοῖς φρονοῦσιν οἱ γονεῖς. B. 103
- Θορύβους ὀχλώδεις φεῦγε καὶ παροινίας.
- Θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον.
- Θεοῦ πέφυκεν δῶρον εὐγνώμων τρόπος.
- 220 Θεὸς δὲ τοῖς ἀργοῖσιν οὐ παρίσταται.
- Θνητὸς πεφυκῶς μὴ φρόνει ὑπέρθεα. B. 202
- Θεράπευε τὸν δυνάμενον, ἄνπερ νοῦν ἔχης.
- 225 Θυμῷ χαρίζου μηδέν, ἄνπερ νοῦν ἔχης.
- Θυσία μέγιστη τῷ θεῷ τὸ εὐσεβεῖν.
- 225 Θεῷ μάχεσθαι δεινὸν ἐστὶ καὶ τύχη. B. 237
- Θηρῶν ἀπάντων ἀγριωτέρα γυνή. B. 127
- Θνητὸς πεφυκῶς τοῦπίσω πειρῷ βλέπειν. B. 309
- Θεοῦ γὰρ χωρὶς οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτῶν. B. 235
- 229 Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτὸς. B. 238
- Θεὸς δ' ἀμαρτάνουσιν οὐ παρίσταται.
- Θεὸν ἐπιορκῶν μὴ δόκει λεληθέναι. B. 348
- Θυμοῦ κρατῆσαι κάπιθυμίας καλόν. B. 357
- 230 Ἰερὸν ἀληθῶς ἐστὶν ἡ συμβουλία. A.
- Ἴσος ἴσθι πᾶσιν, κἂν ὑπερέχης βίῳ. B. 317
- Ἰσχυρότερον δὲ γ' οὐδέν ἐστι τοῦ λόγου. B. 285
- Ἰσότητα τίμα, πλεονέκτει μηδένα.
- Ἰστοὶ γυναικῶν ἔργα, κούκ ἐκκλησίαι. B. 129
- 235 Ἴος πέφυκεν ἀσπίδος κακὴ γυνή. B. 130
- Ἰκανὸν τὸ νικᾶν ἐπὶ τῶν ἐλευθέρων.
- Ἰδίας νόμιζε τῶν φίλων τὰς συμφοράς. B. 519
- Ἴσον ὀργῇ θάλασσα καὶ κακὴ γυνή.

- Ἰσχυρὸν ὄχλος ἐστίν, οὐκ ἔχει δὲ νοῦν. B. 146
- 240 Ἴσος ἴσθι κρίνων καὶ φίλους καὶ μὴ φίλους.
- Ἴσον λεαίνης καὶ γυναικὸς ὠμότης. B. 131
- 242 Ἰατροὺς ἀδόλεσχος νοσοῦντι πάλιν νόσος. A.
- Ἴσον θεῶ σου τοὺς φίλους τιμᾶν θέλε. B. 518
- Ἰκανῶς βιώσεις γηροβοσκῶν τοὺς γονεῖς. B. 104
- Ἰδὼν τι χρηστὸν μηδὲν ἐκφάνης ὄλω.
- Καλὸν τὸ καιροῦ παντὸς εἰδέναι μέτρον. B. 247
- Κακοῖς ὁμιλῶν καὐτὸς ἐκβήση κακός. B. 440
- 245 Κάλλιστόν ἐστι κτήμα παιδεία βροτοῖς. B. 381
- Κρίνει φίλους ὁ καιρὸς, ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ. B. 520
- Κακὸν μέγιστον ἐν βροτοῖς ἀπληστία. A.
- Κόλαζε τὸν πονηρὸν, ἄνπερ δυνατὸς ἦ.
- Καλὸν τὸ μηδὲν εἰς φίλους ἀμαρτάνειν. B. 521
- 250 Κούφως φέρειν δεῖ τὰς παρεστῶσας τύχας. B. 501
- Καιροῦ τυχῶν γὰρ πτωχὸς ἰσχύει μέγα. B. 250
- Κακοῦ μεταβολὴν ἀνδρὸς χρὴ σιωπᾶν.
- Καλὸν τὸ γηρᾶν καὶ τὸ μὴ γηρᾶν πάλιν. B. 90
- Κάλλιστα πειρῶ καὶ λέγειν καὶ μανθάνειν.
- 255 Κάλῶς ἀκούειν μᾶλλον ἢ πλουτεῖν θέλε. B. 164
- Κάλλιστον ἐν κήποισι φύεται ῥόδον.
- Κατηγορεῖν οὐκ ἔστι καὶ κρίνειν ὁμοῦ. B. 272
- Κέρδος πονηρὸν μηδέποτε βούλου λαβεῖν. B. 265
- Κενῆς δὲ δόξης οὐδὲν ἀθλιώτερον. B. 165
- 260 Κρεῖττον σιωπᾶν ἐστίν ἢ λαλεῖν μάτην. B. 459
- Καλὸν τὸ θνήσκειν οἷς τὸ ζῆν ὑβριν φέρει. B. 228
- Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρον ὄνησιν οὐκ ἔχει. B. 442
- Κακὸν φέρουσι καρπὸν οἱ κακοὶ φίλοι. B. 523
- Καὶ ζῶν ὁ φαῦλος καὶ θανῶν κολάζεται. B. 239

- 265 Καλὸν τὸ θησαύρισμα κειμένη χάρις. B. 36
Κρεῖττον τὸ μὴ ζῆν ἔστιν ἢ ζῆν ἀθλίως. B. 229
Καλὸν δὲ καὶ γέροντι μανθάνειν σοφά. B. 382
Καρπὸς δ' ἀρετῆς ἔστιν εὐτακτος βίος. B. 24
Καλὸν δὲ νικᾶν, ὑπερνικᾶν δὲ σφαλερόν.
270 Καλῶς πένεσθαι μᾶλλον ἢ πλουτεῖν κακῶς.
Κέρδος πονηρὸν ζημίαν ἀεὶ φέρει. B. 263
272 Κακῶ σὺν ἀνδρὶ μηδ' ὄλως ὁδοιπόρει. B. 441

Καλὸν φέρουσι καρπὸν οἱ σεμνοὶ τρόποι. B. 25
Κακὸν φυτὸν πέφυκεν ἐν βίῳ γυνή, A.
καὶ κτώμεθ' αὐτὰς ὡς ἀναγκαῖον κακόν.

-
- 273 Λιμὴν εὐτυχίας ἔστιν ἀνθρώποις τέχνη. B. 467
Λίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἕξεις φίλον. B. 524
275 Λόγοις ἀμείβου τὸν λόγοις πείθοντά σε. B. 287
Λιμὴν πέφυκε πᾶσα παιδεία βροτοῖς. B. 392
Λόγῳ με πείσον φαρμάκῳ σοφωτάτῳ. A.
Λόγος διοικεῖ τὸν βροτῶν βίον μόνος. B. 289
Λογισμὸς ἔστι φάρμακον λύπης μόνος. B. 286
280 Λύπαι γὰρ ἀνθρώποισι τίκτουσιν νόσον. B. 303
Λαβῶν ἀπόδος, ἀνθρώπε, καὶ λήψῃ πάλιν. B. 595
Λιμὴν πλοίου μὲν, ἀλυπία δ' ὄρμος βίου. A.
283 Λυπῶν γὰρ εὐνοὺς οἶδεν ἰᾶσθαι λόγος. B. 288
Λιμὸς μέγιστον ἄλγος ἀνθρώποις ἔφυ. B. 280
285 Λιμῶ γὰρ οὐδέν ἔστιν ἀντειπεῖν ἔπος. B. 281
Λυποῦντα λύπει, καὶ φιλοῦνθ' ὑπερφίλει. B. 525
Λυπεῖ με δοῦλος δεσπότου μεῖζον φρονῶν. B. 168
Λύπη παροῦσα πάντοτ' ἔστιν ἢ γυνή. B. 133
Λόγον παρ' ἐχθροῦ μήποθ' ἠγήσῃ φίλον. B. 212

290 Λύπης ἰατρός ἐστὶν ἀνθρώποις λόγος.

291 Λέοντι συζῆν ἢ γυναικὶ συμβιοῦν. B. 134

Λάλει μέτρια, καὶ μὴ λάλει ἄ μὴ σε δεῖ.

292 Μισῶ σοφιστήν, ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός. B. 569

Μὴ κρίν ὁρῶν τὸ κάλλος, ἀλλὰ τὸν τρόπον. B. 258

Μεστὸν κακῶν πέφυκε φορτίον γυνή. B. 135

295 Μὴ πάντα πειρῶ πᾶσι πιστεύειν αἰεί. B. 415

Μιμοῦ τὰ σεμνὰ, μὴ μιμοῦ κακοὺς τρόπους.

Μισθὸς διδάσκει γράμματ', οὐ διδάσκαλος.

Μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν. B. 551

Μία μὲν ἐστὶν ἀρετὴ τὸ ἄτοπον φεύγειν αἰεί.

300 Μακάριος ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει.

Μὴ φεῦγ' ἑταῖρον ἐν κακοῖσι κείμενον. B. 526

Μακαριὸν ἐστὶν υἱὸν εὐτακτον τρέφειν. B. 367

Μηδέποτε πειρῶ δύο φίλων εἶναι κριτῆς. B. 528

Μὴ σπεῦδ' ἄ μὴ δεῖ, μηδ' ἄ δεῖ σπεύδειν
μένε.

305 Μὴ τοὺς κακοὺς οἵκτειρε πράξαντας κακῶς.

Μέγιστόν ἐστὶν ὀργῆς φάρμακον λόγος. B. p. 346

Μετὰ τὴν δόσιν τάχιστα γηράσκει χάρις. B. 37

Μέμνησο πλουτῶν τοὺς πένητας ὠφελεῖν. B. 57

Μένει δ' ἐκάστῳ τοῦθ' ὅπερ μέλλει παθεῖν. B. 310

310 Μακάριος ὅστις μακαρίοις ὑπηρετεῖ. B. 27

Μακρὸς γὰρ αἰῶν πολλὰς συμφορὰς ἔχει. B. 584

Μισῶ πονηρὸν, χρηστὸν ὅτ' εἶπη λόγον.

Μὴ λαιδύρει γυναικας μηδὲ νουθέτει.

Μέμνησο νέος ὦν, ὡς γέρων ἔση ποτέ. B. 234

315 Μήποτε λάβῃς γυναῖκα εἰς συμβουλίαν.

Μὴ σπεῦδε πλουτεῖν, μὴ ταχὺς πένης
γένῃ. B. 422

317 Μὲγ' ἐστὶ κέρδος, ἣν διδάσκεισθαι μάθῃς.

Μισῶ πένητα πλουσίῳ δωρούμενον. B. 403

Μηδὲν ποτε κοινοῦ τῇ γυναικὶ χρησιμον.

Μὴ γὰρ μὲι γυναῖκα κοῦκ ἀνοίξεις τάφον.

Μεγάλη τυραννὶς ἀνδρὶ τελοῦσα καὶ
γυνή.

Μὴ πρὸς τὸ κέρδος αἰεὶ πειρῶ βλέπειν.

G. 135.

Μαστιγίας ἔγχαλκος ἀφόρητον κακόν.

G. 137.

318 Νόμῳ τὰ πάντα γίγνεται καὶ κρίνεται. B. 331

Νόμιζε κοινὰ πάντα τὰ τυχήματα. B. 176

320 Νόον γὰρ ἐστὶ κρεῖττον ἢ σιγὴν ἔχειν. A.

Νυμφῆ δ' ἀπροικὸς οὐκ ἔχει παρρησίαν. B. 78

Νόμοις ἐπεσθαι τοῖς ἐγχωρίοις καλόν.

Νέος πεφυκῶς πολλὰ χρηστὰ μάνθανε. B. 325

Νέμεσιν φυλάσσου μηδὲν ὑπερφρονῶν.

325 Νέον δεῖ σιγᾶν, οὐ λαλεῖν ἄ μὴ πρέπει. B. 326

Νικᾶ γὰρ αἰεὶ διαβολὴ τὰ κρεῖττονα. B. 603

Νόμιζ' ἀδελφούς τοὺς ἀληθινούς φίλους. B. 529

Νόμος γονεῦσιν ἰσοθέους τιμὰς νέμειν.

Νόμιζε σαυτῷ τοὺς γονεῖς εἶναι θεούς. B. 105

330 Νόμων ἔχεσθαι πάντα δεῖ τὸν σώφρονα.

Νίκησον ὀργὴν τῷ λογίζεσθαι καλῶς. B. 358

Νόμιζε γήμας δοῦλος εἶναι διὰ βίου. B. 77

333 Νόσον δὲ κρεῖττόν ἐστιν ἢ λύπην φέρειν. B. 304

- Νέος ὢν ἀκούειν τῶν γερόντων θέλει. B. 322
Νύξ μὲν ἀναπαύει, ἡμέρα δ' ἔργον ποιεῖ.
Νικᾶ παλαιὰς χάριτας ἢ νέα χάρις.
Νέοις τὸ σιγᾶν κρεῖττον ἔστι τοῦ λαλεῖν.
Νέος ἐὰν πονήσῃς, γῆρας ἔξεις εὐθαλές.
- 334 Ξένους πένητας μὴ παραδράμῃς ἰδῶν. B. 334
335 Ξένοισι πιστοῖς πιστὸς ὢν γίγνου φίλος. B. 337
Ξένοις ἐπαρκῶν τῶν ἴσων τεύξῃ ποτέ. B. 335
Ξένῳ μάλιστα συμφέρει τὸ σωφρονεῖν. B. 339
Ξίφος τιτρώσκει σῶμα, τὸν δὲ νοῦν λόγος. B. 290
Ξένος ὢν ἐπακολούθει τοῖς ἐγχωρίοις νόμοις.
- 340 Ξενία χαλεπὴ κατὰ πολλοὺς τρόπους.
Ξενίας αἰεὶ φρόντιζε, μὴ καθυστέρει. B. 336
Ξένον ἀδικήσεις μηδέποτε καιρὸν λαβῶν. B. 338
Ξυνετὸς πεφυκῶς φεῦγε τὴν πανουργίαν. B. 574
Ξένος ὢν ἀπράγμων ἴσθι, καὶ πράξεις καλῶς. B. 340
- 345 Ξένους ξένιζε, καὶ σὺ γὰρ ξένος γ' ἔση. B. 344
Ξένῳ δὲ σιγᾶν κρεῖττον ἢ κεκραγένοι. B. 342
- 347 Ξένος πεφυκῶς τοὺς ξενοδόχους σέβου. B. 343
- 357 Ὁ γράμματ' εἰδὼς καὶ περισσὸν νοῦν ἔχει. B. 383
358 Ὁ σοφὸς ἐν ἑαυτῷ περιφέρει τὴν οὐσίαν. B. 384
350 Οὐκ ἔστιν αἰσχρὸν ἀγνοοῦντα μανθάνειν.
356 Ἐλπίζε δ' αὐτὸν πάλιν εἶναι σοῦ φίλον.
348 Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅστις οὐχ αὐτῷ φίλος. B. 544
349 Οὐκ ἔστιν αἰσχρὸν ἀγνοοῦντα μανθάνειν.
350 Οὐκ ἔσθ' ὑγείας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ. B. 489

- Οὐκ ἔστι χειρόν λύπης ἀνθρώποις κακόν. Β. 305
Οὐδεὶς μετ' ὀργῆς ἀσφαλῶς βουλευέται. Β. 362
Οὐκ ἔστι σοφίας κτῆμα τιμιώτερον. Β. 387.
Οὐκ ἔστι σιγᾶν αἰσχρόν, ἀλλ' εἰκῆ λαλεῖν.
355 Ὀργῆς χάριν τὰ κρυπτὰ μὴ κφάνης φίλου. Β. 531
359 Οὐκ ἔστιν εὐρεῖν βίον ἄλυπον οὐδενός. Β. 52
360 Ὁ πολὺς ἄκρατος ὀλίγ' ἀναγκάζει φρονεῖν. Β. 308
Ὀμιλίας δὲ τὰς γεραιτέρων φίλει. Β. 91
Ὁ μὴ δαρὲς ἄνθρωπος οὐ παιδεύεται. Β. 385
Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα κάλλιον φίλου. Β. 532
Οὐδεὶς ὁ νοεῖς μὲν οἶδεν, ὁ δὲ ποιεῖς βλέπει. Β. 571
365 Ὅν γὰρ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος. Β. 230
Ὅμοια πόρνη δάκρυα καὶ ῥήτωρ ἔχει.
Οἶνος γὰρ ἐμποδίζει
Οἷς μὲν δίδωσιν, οἷς δ' ἀφαιρεῖται τύχη. Β. 479
Ὀργὴ δὲ πολλοὺς δρᾶν ἀναγκάζει κακόν. Β. 359
370 Ὁ μὴδὲν εἰδὼς οὐδὲν ἔξαμαρτάνει. Β. 11
Οὐδεὶς ἐπιχαίρει τοῖς δυστυχηκόσι.
Ὅτ' εὐτυχεῖς, μάλιστα μὴ μέγα φρόνει. Β. 492
Ὅπλον μέγιστόν ἐστιν ἡ ῥετὴ βροτοῖς. Β. 28
Ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἐστιν ἐν ἐκάστῳ θεός. Α.
375 Οὐχ ὀρεῖται φέρειν τὰ πρόσθεν ἐν μνήμῃ κακά.
Οὐκ ἔστι πενίας
377 Ὁ μὴ γαμῶν ἄνθρωπος οὐκ ἔχει κακά. Β. 79
Ὁ γραμμαίων ἀπειρος οὐ βλέπει βλέπων. Β. 386
Οὐδεὶς πῦρ εἰς χρήματα διδοὺς ἐπαύσατο.
Ὁ σκυοφάντης ἐστὶν ἐν τοῖς πέλας λύκος. Γ. 154.
Ὅρκον δὲ φεῦγε καὶ δικαίως καδίκως.
Γ. 157. Β. 3

- 378 Πολλοὺς ὁ πόλεμος, οὐκ ὀλίγους ἀπώλεσεν.
Πανηγυριν νόμιζε τόνδε τὸν βίον.
- 380 Πολλοὺς τρέφειν εἶωθε τὰδικήματα.
Πολλοὺς ὁ καιρὸς οὐκ ὄντας ποιεῖ φίλους. B. 252
Πολλοὶ μὲν εὐτυχοῦσιν, οὐ φρονοῦσι δέ. B. 197
Πραττετὰ σαυτοῦ, μὴ τὰ τῶν ἄλλων φρόνει.
Πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται διδάσκαλος. B. 251
- 385 Πενίας οὐδέν ἐστι βαρύτερον φορτίον. B. 404
Πρὸς υἱὸν ὀργὴν οὐκ ἔχει χρηστὸς πατήρ. B. 106
Πατήρ οὐχ ὁ γεννήσας, ἀλλ' ὁ θρέψας σε.
Πονηρὸν ἄνδρα μηδέποτε ποιοῦ φίλον. B. 536
Πένης ὑπάρχων μὴ φρόνει τὰ πλουσίων.
- 390 Πενία δ' ἄτιμον καὶ τὸν εὐγενῆ ποιεῖ. B. 408
-
- Πονηρός ἐστι πᾶς ἀχάριστος ἄνθρωπος.
G. 162.
- Παθητός ἐστιν πᾶς τις εὐπροσήγορος.
G. 160.
- Πάντως γὰρ ὁ σώφρων εὐτελείας ἀνέχεται.
G. 166.
-
- 391 Ῥοπή ἐστιν ὁ βίος ἡμῶν, ὡσπερ ὁ ζυγός.
Ἐῆμα παράκαιρον τὸν ὅλον ἀνατρέπει
βίον. B. 293
- 393 Ῥαθυμίας περίφρευγε καὶ κακοὺς φίλους.
-
- Ῥῆον βίον ζῆς, εἰ γυναικὸς ἀπέχει. G. 170. B. 80
Ῥύπος γυνὴ πέφυκεν ἠργυρωμένος. G. 171. B. 139
-
- 394 Σέβου τὸ θεῖον, μὴ ἕξετάζων, πῶς ἔχει.
395 Σοφοῖς ὁμιλῶν καὶ τὸς ἐκβήση σοφός. B. 388

- Σοφίαν ἄσκει, καὶ μαθήσῃ ἅ μὴ νοεῖς. B. 389
Σοφία δὲ πλούτου κτήμα τιμιώτερον. B. 390
Σοφὴ σοφῶν γὰρ γίγνεται συμβουλία. B. 67
Σιγᾶν ἄμεινον ἢ λαλεῖν ἅ μὴ πρόπει. B. 459
400 Σαυτὸν φύλαττε τοῖς τρόποις ἐλεύθερον. B. 29

Σοφὸς γὰρ οὐδεὶς εἰς τὰ πάντα προσκοπεῖ.

G. 176. B. 573

Σοφῶ παρ' ἀνδρὶ πρῶτος εὐρέθη λόγος.

G. 177. B. 295

Σὺν τοῖς φίλοισιν εὐτυχεῖν αἰεὶ θέλε. G. 178.

401 Τὸ δὴ τρέφον με τοῦτ' ἐγὼ λέγω θεόν.

Τίμα τὸ γῆρας, οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον. B. 95

Τερπνὸν κακὸν πέφυκεν ἀνθρώποις γυνή. B. 140

Τῆς ἐπιμελείας πάντα δοῦλα γίγνεται. B. 556

405 Τύχῃ τέχνην ὠρθωσεν, οὐ τέχνη τύχην. B. 468

Τὰ μικρὰ κέρδη μεγάλας ζημίας φέρει. B. 268

407 Τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν. B. 198

Τέθνηκεν ἀνθρώποισιν ἅπασα χάρις.

G. 185.

Τὰ πλείστα θνητοῖς τῶν κακῶν ἀνθαίρετα.

G. 191.

408 Ὑπερηφανία μέγιστον ἀνθρώποις κακόν.

Ὑπὲρ σεαυτοῦ μὴ φράσης ἐγκώμιον. B. 184

410 Ὑβρις κακὸν μέγιστον ἀνθρώποις ἔφν.

Ὑφ' ἡδονῆς φρόνιμος οὐκ ἀναλίσκεται.

Ὑγίεια καὶ νοῦς ἀγαθὰ τῷ βίῳ δύο. B. 489

413 Ὑπνος πέφυκεν ἀνθρώπων σωτηρία. B. 497

Ἵπνος δὲ πάσης ἐστὶν ὑγίεια νόσου.

G. 196. B. 495

414 Φίλον δι' ὀργὴν ἐν κακοῖσι μὴ προδοῖς. B. 537

415 Φίλος με βλάπτων οὐδὲν ἐχθροῦ διαφέρει. B. 540

Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥάδιον. B. 580

Φεῦγ' ἡδονὴν φέρουσαν ὕστερον βλάβην. B. 221

Φίλον βέβαιον ἐν κακοῖσι μὴ φοβοῦ. B. 543

419 Φεύγειν ἀεὶ δεῖ δεσπότας θυμουμένους. B. 169

Φίλων τρόπους γίγνωσκε, μὴ μίσει δ' ὄλως.

G. 201. B. 539

420 Χωρισμὸς φίλων δοκιμαστήριον φιλίας.

Χρυσὸς δ' ἀνοίγει πάντα κ' Αἴδου πύλας. B. 428

Χθρῶν πάντα κομίζει καὶ πάλιν κομίζεται.

Χειμῶν κατ' οἴκους ἀνδράσιν κακὴ γυνή. B. 144

424 Χωρὶς γυναικὸς ἀνδρὶ κακὸν οὐ γίγνεται.

Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλοι δὲ δακτύλους.

G. 208. B. 59

Χρόνος ἀμαυροῖ πάντα, καὶ λήθην ἄγει.

G. 209. B. 594

425 Ψευδόμενος οὐδεὶς λανθάνει πολὺν χρό-
νον. B. 600

Ψυχὴν ἔθιξε πρὸς τὰ χρηστὰ πράγματα. B. 31

Ψυχῆς μέγας χαλινὸς ἀνθρώποις ὁ νοῦς. B. 576

Ψυχῆς νοσοῦσης ἐστὶ φάρμακον λόγος. B. 298

Ψυχῆς ἐπιμελοῦ τῆς σαυτοῦ καθὰ δύ-
νασαι,

B. 30

430 ψυχῆς γὰρ οὐδέν ἐστι τιμιώτερον.

431 Ψευδῆς διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται.

B. 599

Ψεῦδος δὲ μισεῖ φρόνιμός τε καὶ σοφός.

G. 212. B. 598

432 Ὡς ἠδὺ κάλλος, ὅταν ἔχη νοῦν σώφρονα. B. 259

Ὡς ἠδὺ δούλω δεσπότου χρηστοῦ τυχεῖν. A.

Ὡς οὐδέν ἢ μάθησις, ἂν μὴ νοῦς παρῆ. B. 393

435 Ὡς τῶν ἐχόντων πάντες ἄνθρωποι φίλοι.

Ὡς πάντα τιμῆς ἐστὶ πλήν τρόπου κακοῦ. B. 447

Ὡς ἔστ' ἄπιστος ἢ γυναικεία φύσις. B. 145

438 Ὡς αἰσχροὺν ἀνθρώποισιν ἢ ἀπληστία.

Ὡς χαρίεις ἐστὶν ἄνθρωπος, ὅταν υἱὸς ᾖ. G. 213

Ὡς ἠδὺ τὸ ζῆν μὴ φθορουμένης τύχης.

G. 216. B. 217

Ὡς αἰσχροὺν εὖ. G. 217

Τέλος.

ANIMADVERSIONES.

Ad Fab. I. Codex ἐπὶ τῆς ἀμύνης. Fl. ἐπὶ τῇ ἀμύνη.
E Neveleto supplevi.

δίκην ὑπελθεῖν. Huschke dedit δίκη ὑπό. . Coray
supplevit δίκη ὑπό Θεοῦ. Reiskianam scripturam dedi.
Flor. ὁ Θεὸς τῆς — δίκην περιέσχε — σπλάγγνον ἔμπυρον.
πιῆναι ἀτελεῖς. Ita Flor. πιηνοὶ Aug. ἀπιῆνες ἔτι
τυγχάνοντες, ὀπιηθέντες κατέπεσον Nev.

Ad Fab. II. πολλοῦ ῥοίζου. Flor. τοῦ interserit:
deinceps αὐτοῦ τῶν ὀνύχων ἐν τοῖς ἐκείνου μαλοῖς. C. Aug.
μαλίους habet.

ἕως. Fl. ἕως οὗ: deinceps τί εἶη. In epimythio omnes
minus integri libri praeter Aug.

Ad Fab. III. Initio βοηθησάτων Codex dabat: ab-
hinc οἰκέτην, minus recte quam Nev. Deinceps κατέασε
habet. In extremo τὰ ὦα e Nev. inserui.

Ad Fab. IV. αὐτὴ πληροῦσαι. Codex αὐτή. Deinceps
ἐπιτυχῶν dabat, Flor. ὑπολαβῶν δὲ ὁ ἰέραξ ἔφη, ἀ. ἐ.
ἄφρων ἂν εἶην — παρεῖς. In epimythio Fl. πραγμάτων
rectius omittit.

Ad Fab. V. τὸ χρέως. Articulum e Fl. addidi: de-
inceps Codex αὐτὸν ἀνασχέσθαι — ἕν ὄν μόνον dabat.
Correxi e Flor. μόνην de coniectura.

τοῖς μὲν γάρ. Particulam γάρ e Fl. inserui. Aug.
praeterea μυστ. ἐστὶ θήλεια dabat.

Ad Fab. VI. Quae vulgo extat, nullo modo compa-
randa est cum hac Augustana nec in verbis nec in dispo-

sitione rerum. In epimythio Codex vitiosa dabat μὴ δὲ τούτων. Deinceps conieci *ενασμενίζεσθαι τὰς φιλίας* — *ἐτέρους φιλιώσωσιν, ἐκείνους προκρινούσιν.* Verba ipsa non optima moneta sunt percussa.

Ad Fab. VII. ὄρνις νοσοῦσι Codicis e Fl. correxi. Plutarchus de amore fraterno §. 19. *ἀλεκτορίς πρὸς τὴν αἰλουρον* — *καλῶς, εἶπεν, ἂν σὺ ἀποσιῆς.* ubi ante Wyttenb. erat τὸν αἰλ. *πυνθανομένην.*

Ad Fab. VIII. *μυθοποιός* dabat Aug. et *ναυπηγεῖον* — *σκοπούντων.* Correxī e Vaticano apud Furiam, qui tamen *σκοπούντων* similiter habet: rectum e Gallico libro dedit Hudsonus.

τὸ τῆς γῆς — *ἀναδεῖξαι.* Vatic. omisso τῆς habet *ἀποδεῖξαι.* Deinceps Aug. *παρήνεσεν* — *ἐκροφήται.* Uterque ἐπὶ τρεῖς, Gallicus δὲς ἢ τρεῖς *ἐκροφήσαι.*

ἐξέφηγεν. Ita Vatic. *ἐξέφαγεν* Aug. *ἐξέβανε* Gall. unde *ἐξέφανεν* effecit Coray.

δόξη αὐτὴν καὶ τρίτον Aug. correxi e Vatic. Deinceps *ἡμῶν* Aug. Aristoteles Meteorol. 2, 3. *Αἰσωπον πορθμεῖτινι ὀργιζόμενον μυθολογήσαι, ὡς δὲς μὲν ἢ Χάρουβδις ἀναρῶσφῆσασα τὸ μὲν πρῶτον τὰ ὄρη ἐποίησε φανερά, τὸ δεῦτερον τὰς νήσους, τὸ δὲ τελευταῖον ῥοφήσασα ξηρὰν (τὴν θάλασσαν) ποιήσει πάμπαν.*

Ad Fab. IX. *φρέαρ βαθὺ ἔμενε* — *δίψει* — *χρηστὸν εἶη καὶ διειδὲς πάνν, καταβῆναι τε παρήνει* Flor. αὐτὸν *παρήνει* Aug. correxi. In Neveleti Fab. 284. *κατῆλθεν εἰς βαθὺν κρημνὸν ὕδωρ* scribendum censeo *βαθύκρημνον ὕδωρ, iunctis vocibus.* Ceterum cum hac ipsa Neveletiana magis convenit F. 10. Syntipae, ubi *Lepus et Vulpes* nominantur.

τὴν δίψαν. Articulum addidi e Fl. et pro *τείχει* indidem *τοίχῳ* scripsi.

δὴ καταβεβήκεις, πρὶν ἢ. Flor. *οὐ πρ. καταβέβηκας, πρὶν ἂν* — *δισκέψω.* Tempus neutrum verbi *κατάβημι* placet. Huschke p. 45. edidit initio *ἐπ' ἀνάγκης,* quod

Coray mutatum voluit in ἐξ ἀνάγκης aut in id ipsum, quod Reiskianum apographum habet. Ceterum huc pertinet epimythium e Codice Coislino descriptum apud Tyrwhittum p. 68. nomine Babrii praescripto.

Ad Fab. X. Tria exemplaria in paucis discrepant. Sic μήπω — αὐτῷ συνήκτησε Nev. ὑπ. αὐτῷ Fl. καὶ ἀποθανεῖν utrumque. περιτυχοῦσα ἐφοβήθη μὲν, ἀλλ' οὐχ ὡς τὸ πρότερον Flor. ἔπειτα τὸ δεύτερον θεασαμένη, ἐφ. μὲν, οὐ μὴν ὡς τ. πρ. Nev. quae scriptura elegantior videtur. τοῦτον θεασαμένη, οὕτως Nev. αὐτὸν addit Fl. Copulam καὶ post ὡς omisit Fl. Tria denique προσελθοῦσα habent, διαλεχθῆναι Nev. et Flor.

Ad Fab. XI. Ineptissimam scripturam Nev. et Flor. ἀλιευτικῆς ἄπειρος praeter librum Aug. convincit Herodoti I, 141. ἄνδρα ἀλητήν ἰδόντα ἰχθῦς ἐν τῇ θαλίῳσῃ et Arphthonii ἀνήρ ἀλιεὺς ὁμοῦ καὶ ἀλιεῖν ἐπιστάμενος.

τοὺς ἀλλοῦς. Articulum addidi ex Arphthonio. τοὺς et τὰ omittunt Nev. et Flor. Sequens προβλήματος suspicor fuisse προβλήτος.

ἦδε. Nev. et Flor. ἦλλει cum Herodoto. ἴδειν convenit citharoedo vel auloedo.

τὸ ἀμφίβληστον. Articulus in Aug. propter verbum antecedens excidit. Deinceps πηδῶντας Nev. Flor. παλλομένους Herodotus habet.

Ad Fab. XII. περιτυχοῦσα εἶπε, καὶ τόσον ἐγὼ σου καλλίων, ἥτις Nev. dedit. Coray Florentinae et Nevel. scripturam confudisse videtur p. 96. Plutarchus bis fabulam laudans ἀλώπηξ περὶ ποικιλίας δικάζομένη, altero loco εἰς ἀγῶνα ποικιλίας κατασιῶσα habet.

Ad Fab. XIII. ἰχθὺν ὀλίγον. Nev. τῶν μὲν ἰχθύων εὖρον ὀλίγους, λίθον δ' ἐν αὐτῇ παμμεγέθη. Flor. ἰχθύας μ. εὔ. ὀλίγους, λίθον δὲ μέγιστον ἐν τῇ σαγήνῃ ἀνήγαγον, οἱ δὲ ἀλιεῖς οὐ μετρ.

οὐχ οὕτω μᾶλλον — ὅσῳ καὶ τὰ ἐναντία. Ita Aug. οὐ τοσοῦτον ἐπὶ — ὅσον ὅτι καὶ — προσαπειλήφασιν Nev.

et Flor. praeterquam quod hic καὶ ἐν. προσειλήφασιν
habet, et in fine προσηδυνθέντας, quod e Nev. correxit
Coray. Noster supra Fab. I. οὐ μᾶλλον ἐπι — ὅσον ἐπι
τῷ ἀπόρῳ.

In epimythio diversa est utriusque exempli sententia
a nostro, ubi Codex ἀμειψάβλητον dabat.

Ad Fab. XIV. Huschke edidit p. 25. πολλά δέ, ubi
Reiskianum apographum dabat πολλόν. Idem verba ὁ
πίθηκος post ἀνεστέναξεν inseruit: postea μήματα —
ἀλλ' οὖν — ψεύσον quasi Codicis scripturam posuit.
Correxit Coray, qui σε post ἀναστίας inseruit. Huc per-
tinet fragmentum Babrii apud Suidam v. Πίθηκος:

Κερδοῖ πίθηκος φησὶν, ἦν ὄραξ στήλην,
ἐμοὶ πατρώη τ' ἐστὶ κᾶτι παπλώη.

correctum ab Huschkio: nam vulgo Κερδὼ πίθήκῳ scri-
ptum extat. Ceterum ἑκατέρων διεξιόντων de duobus non
recte dici videtur.

Ad Fab. XV. Babrii fragmentum e Suida et Etymol.
M. emendatum posuit Tyrwhitt p. 50. hoc:

Ὡς δ' οὐκ ἐφικνεῖτ', ἀλλ' ἔκαμνε πηδῶσα,
οὐδὲν κρεμασιῆς σχοῦσα πλεῖον αἰώρης,
παρῆλθεν οὕτω βουκολοῦσα τὴν λύπην.

Ὅμοφαξ ὁ βότρυς, μὴ πέπειρος, ὡς ὄμην.

Ad Fab. XVI. ἐπ' ὠφελείαν Aug. dabat, rectum N.
et Flor. Deinceps Aug. ἐγείρει, Flor. διεγείρει. Nev. ὡς
ἐγείρεσθαι.

διαπορηθεῖς. Flor. ἀποκριθεῖς — εἰάν σὺ ἀφορμῶν
πολλῶν εὐπορήσης, ἐγὼ τέως ἄδειπνος οὐ μενῶ. Nev. ἀλλ'
εἰ σὺ γε πολλῶν εὐπορεῖς — ἀπολογιῶν, ἔγωγε μέντοι
ἄτροφος οὐ μενῶ. Unde suspicor, in Aug. scriptura legi
posse ἔγωγε τέως ἄδειπνος οὐ καθεδοῦμαι.

Ad Fab. XVII. προσαγαγεῖν. Flor. περιαγαγεῖν —
ὑπολαβοῦσα — ὃ φίλη — συνεβούλευες. Indidem nega-
tionem μὴ post ἀλλ' εἰ σοι inserui. In epimythio utrobi-
que turbatum fuit. Flor. habet Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ-

τος ὁ λόγος ἀρμόζει ἐκείνοις, οἱ. ubi abundant verba Ὁ μ. δ. ὅτι, aut ex alio epimythio supersunt: in nostro abundat verbum δηλοῖ; quare seclusi.

Ad Fab. XVIII. ἀύξυνθείσης Aug. dabat, ὅταν ἀύξυνθῶ Nev. Deinceps ἄν addidi e Fl. ubi est μωρός ἄν εἶην. Similiter Nev. Postea Aug. τὸ ἐμπαρόν dabat, denique μικρόν εἶη.

Ad Fab. XIX. καὶ τοῦ προκειμένου. Haec in neutro exemplo sunt, sed Nev. σὺ χεῖρον διέθηκας, Flor. χεῖρόν μοι ἐχρήσω. Intelligi τὸν φραγμὸν patet.

Ad Fab. XX. Verba maximi momenti καὶ τὸ τελευταῖον — πατέρων omisit Fl. exemplum. In Nev. supersunt verba ὡς γεγυμνασιαρχηκότων. In seqq. Nev. ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν εἶ γεγυμνασμένος. Flor. ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εἶ γεγ. Quae ad illustrandam rem ipsam annotavit Huschke p. 25. ubi edita extat fabula, equidem non intelligo. Heusingeri interpretationem probasse videtur Lessingius in Collectan. Eschenburgii T. I. p. 457.

Ad Fab. XXI. ἠθύμουν ἐντός. Postremam Codicis vocem cum Reiskio delevi, e sequentibus natam.

Ad Fab. XXII. δρυτόμον. In Aug. initio suprascriptum ο reperi, reliquis in locis scripturam nostram habet. In epimythio Codicis ἐπαγγέλλουσιν e Nev. et Flor. correxi. Geminam narrationem de cervo leonem fugiente e Maximo Tyrio Or. 33. compararunt interpretes.

Ad Fab. XXIII. In Aug. I. erat ἀτιθάσση: alter rectum habet. Flor. ἐν τῇ οἰκίᾳ rectius habet, ubi Aug. cum Nev. ἐπὶ τῆς οἰκίας. Deinceps Codex omisit quaedam ad sententiam necessaria. Nev. male κατὰ μικρόν dat, Flor. μικρόν δὲ ὅσον ὑποχωρήσας. In epimythio Flor. ῥαδίως φέρουσι praefero, quocum Nev. consentit.

Ad Fab. XXIV. Hanc ipsam minus emendatam posuit Neveletus: pessimam habet Florentinus et Vossianus a Coraio positam. Babrii fragmentum servavit Suidas v. ῥωγαλέον et v. ἔωλος hoc:

ἐν τῇ δ' ἔκειτο ῥωγὰς αἰπόλων πῆρα,
ἄρτων ἐώλων πᾶσα καὶ κρεῶν πλήρης.

Dio Chrys. Or. 47. p. 232. ὡσπερ ἡ ἀλώπηξ καταφα-
γοῦσα τὰ κρέα οὐκ ἐδύνατο ἐξελθεῖν ἐκ τῆς δρυὸς διὰ τὸ
ἐμπλησθῆναι. Ceterum epimythium minus aptum narra-
tioni visum Lessingio, qui praeferebat Ignatii hoc: Τὰ
ὀλέθρια πάθη ζημίαις ἴσαις θεραπεύονται. ubi vulgatum
ζημίας ἴσας correxit Coray.

Ad Fab. XXV. Convenit plane verbis etiam Neve-
letiana, sed omisit haec: παρεγένετο εἰς τι ἀκρωτήριον καὶ
θεασαμένη πέτραν ἐπὶ θάλασσαν (ita enim Codex) ἐνεοτι-
ποιεῖτο ἐνταῦθα. Nimis breviter enim μέλλουσα, ἐνεοτι-
ποιήσατο habet.

καὶ ταύτην ἐπικλύσασαν. Ita Nev. καὶ κατ' αὐτὴν
ἐπικυκλώσασαν Aug. habet, et in epimythio τυγχάνουσι
πολλῶ.

Ad Fab. XXVI. In paucis variavit Codex Nev. Com-
pararunt interpretes Aristophanis Equitum versus 864.
et sequentes.

Ad Fab. XXVII. διελθοῦσα minus bene convenit
quam Nev. et Flor. εἰσελθοῦσα et ἐλθοῦσα. Deinde ὑπο-
κριτοῦ Nev. ineptissime κίθαροδοῦ habet Flor.

Ad Fab. XXVIII. βωμοῦ κατεσκήνωσεν εἶπον Aug.
vicio manifesto. Nev. ὄλοκαύτωσεν, Flor. ἐπὶ τοῦ βωμοῦ
κατέκαυσεν, εἰπών.

ἀντιβουκολῆσαι. Nev. ἀμύνασθαι, Flor. ἀνταμύνα-
σθαι, uterque peius. Deinceps εὐρήσει Aug. ἀπτικὰς
χιλίας εὐρήσεις Nev. in recta persona habet. Flor. χρυσίου
τάλαντα ἑκατὸν εὐρήσεις. Mibi μυρίας vitiosum videtur
propter Nevel. scripturam, nisi talentum voluit auctor
significare. Tunc vero χιλίας erit mutandum. εὐρεῖν di-
citur res vel persona δραχμὰς χιλίας ἀπτικὰς, quae pre-
tio drachmarum totidem venditur. Ceterum narratio Co-
dicis Aug. duabus vulgatis longe praestat.

Ad Fab. XXIX. Integrior haec multo quam utraque

antea vulgata, elegantior tamen Neveletiana quam Florentina.

Ad Fab. XXX. Ad verbum convenit vulgata, nisi quod Codex dabat ἄν περισσῶθειη: et τις post εἷς δέ omisit.

καὶ σὺ τὰς χεῖρας κίνει. Vulgata habet καὶ χεῖρα κίνει, ut Suidas v. Αὐτός τι νῦν δοῶν εἶτα τοὺς θεοὺς κἄλει.

Ad Fab. XXX. Μεσοπόλιος Nev. edidit, deinde ἡ μὲν μία νεῆνις, ἡ δὲ ἄλλη προ. E nostra scriptura facilius exeunt choliambi, quos e vulgata elicuit Bentley:

Ἄνηρ μεσοπόλιος δὴ ἐρωμένας εἶχεν,
ὣν ἡ μὲν ἦν νεῆνις, ἡ δὲ προσβῦτις.

Eiusdem Babrii versus hos posuit Suidas:

Τῶν οὖν τριχῶν ἐκάστοθ' ἡ μὲν ἀκμαίη
ἔτιλλεν ἃς εὗρισκε λευκανθίζούσας.

νεωτέρῳ αὐτῆς. Ita Aug. atque ita scribi voluit Neveletus pro νεωτέραν vulgato. In Aug. copula καὶ post διετέλει inseritur, structura vitiosa: itaque ibidem est περιηγεῖτο. Male etiam vulgo πρὸς αὐτὸν legebatur.

ἀπέσπα, καὶ οὕτω. Vulgata ἐπέσπασεν· οὕτω. Coray ἀπέσπα dedit. Deinceps παρατιλλόμενον malim. Simplex habet vulgata, et φαλακρότερον. In Palatino quinto additur: καὶ ὄνειδος ἀπάντων, quae ipsa verba habet exemplum Stephani, quod posuit Coray. Ignatii tetra-stichon hoc est:

Ἐρωμένας δὴ εἶχεν ἀνήρ μιξόθριξ,
χρόνον διενηνοχίας πάντη καὶ τρόποι·
ἡ μὲν μελαινας, ἡ δὲ λευκὰς ἔκφερον·
ἔξ ὧν ψιλωθεῖς πᾶσιν ὠράθη γέλως.

Codicis Florentini fragmentum plane discrepans posuit Furia p. 67.

Ad Fab. XXXII. Codicis ἀπὸ τῶν correxi e Nev. ubi deinceps est γινόμενος — κατὰ τὸν Ν. ποτ. — δράκοντα καὶ αὐτοῦ διαιρούμενον. Coray αἰωρούμενον dedit. In Aug. erat male περικείμενον. Denique Nev. ὑπο-

δεξόμενος omisit. Flor. pro lupo leonem nominavit: cum qua convenit Hudsoniana.

Ad Fab. XXXIII. Vulgo nominatur *ἀνὴρ* vel *ἄνθρωπος* τις ἀποδημήσας, et narratio tota re et verbis valde discrepat in peius. Epimythium etiam minus aptum adiicitur. In extrema narratione vulgō est: ἴδου ἢ Ῥόδος, ἴδου καὶ τὸ πῆδημα. In Flor. vero: Ἰδου Ῥόδος καὶ ἀποπήδησον. In nostra narratione vereor ut postrema sana sint.

Ad Fab. XXXIV. Convenit Neveletiana, ubi in epimythio est ἡριδίως — ἵπερ τελέσαι. In nostra malim ἀποδώσεις. Ceterum ἵνα — ἀπαιτήσωσι dictum pro ὅστις ἀπαιτῆσαι monuit Coray.

Ad Fab. XXXV. Convenit Neveletiana, in paucis verbis discrepans, ubi addita συνεσθίων ἦν αὐτῷ, quae reddidit etiam Flor. probo, et in nostra male omissa puto. Initio Codex φιλίας dabat. Ceterum pluribus in locis Aristoteles dictum memorat de homine infido proverbio iactatum, et Problem. 54, 7. quaerit: διὰ τί ἐκ τοῦ στόματος καὶ θερμοὶν καὶ ψυχρὸν πνέουσι. Illud graece ἀασμός, hoc φνσασμός dicitur.

Ad Fab. XXXVI. προσεγγεῖν. Ita Neveletianae Codices ab Heusingero comparati, quos sequitur etiam Coray. Aug. προσεν. dabat.

Ad Fab. XXXVII. Ἀνὴρ πηρός. Neveletus edidit ἀνὴρ προσεθισθεὶς et in titulo posuit Ἀνὴρ μάντις. Verum coniecit Heusinger. Ad verbum convenit Florentina, praeterquam quod illa ἀμφαγνοῶν habet, πινός autem post τοιούτου omisit. Ceterum Lessingius in annotatione ad h. l. coniecit, vocabulum κινός in λύκου mutandum: alioqui caecus non poterat affirmare, animal esse incommodum gregi ovium.

Ad Fab. XXXVIII. Nusquam extat haec fabula. Verba ἀνασπᾶν μὴ δυνάμενος pertinent ad αὐχένα. Significant ζεύγλαι temoni et ingo affixae haerentia lora, qui-

bus iugum alligatur temoni. Conf. Apollonii Rhodii Arg. 5, 1317.

Fabula XXXIX. naturam hirundinis hominibus consociatae reddere voluit, multoque probabilius facit, quam vulgata a Neveleto. Scilicet haec docere voluisse videtur praeterea, cur aves ceterae lini pastae semine lineis retibus capiantur. Contra fabula gemina repetita a Dione Chrysost. Or. 12. et 72. (Coray p. 217.) causam voluit indicare, cur noctuam reliquae aves conspectam θαυμάζειν dicantur. Conf. dicta ad Aristotelis hist. anim. 9, 2. p. 6. Ceterum Codicis συλλάμβονται correxi.

Fabulae XL. narratio de Thale originem dedisse videtur. Convenit ad verbum fere exemplum Neveleti, ubi epimythium rectius habet παραδόξως ἀλαζονευομένους. Ita etiam Florentinum, pauca verba varians.

Fabula XLI. convenit cum Neveletiana, quae verba quaedam vitiose scripta habet, ut Florentina, ubi est τῶν ἀρνίων ἐν λαβομένη. In epimythio utrumque exemplum κλέπτην simpliciter nominat. Τὰ κυνῶν dentes interpretatur Neveletus, addita coniectura τάχα νοῦν σοι προσοίσω. Alia tentavit Ernesti.

Fabula XLII. verbis praestat utrique vulgato exemplo, sed illa, ἐν ἐνί μου τῶν ἀμπελώνων (Codex ἀμπελών dabat) θησαυρὸς ἀπόκειται minus habent, probabilitatis, quam in vulgata haec: ὑμεῖς δ' ἄπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυπται ζητήσαντες εὐρήσετε πάντα, vel, ut est in Flor. ἄπερ μοι ὑπάρχει ἐν τῷ ἀμπελώνι, εὐρίσκετε πάντα. Deinceps Flor. λαβόντες δικέλλας ὕννας τε dat, ubi exemplum aliud ab Heusingero positum peius habet δικέλλας καὶ ἀξίνας.

Ad Fab. XLIII. ἀμελῶς ἄλλεσθαι. Exempla vulgata ἵνα πηδήσωσι παρευθὺς κάτω, vel συγκατέλθωμεν εἰς τὸ φρέαρ. In nostro malim καθάλλεσθαι. Post τῆς λίμνης exemplum no. 147. rectius addit ἐν ἧ κατόικουν.

Fab. XLIV. miris modis variata in exemplis quinque, quae si invicem comparaveris, nostram fere omnium elegantissimam verbis iudicabis; in aliis tamen plus poetici coloris superesse videtur. Hudsonianum cum Florentino in eo convenit, ut altera vice anguillanensis constitutatur regina; qua spreta, hydra (Neveletianum *hydrum* nominat) substituitur. Pro ἀναδύναντες Reiske malebat ἀναδύντες.

Fab. XLV. Florentinae inscriptio habet Βύες καὶ ἄμαξα. Quae convenit narrationi Hudsonianae, ubi βοηλάτης plaustrum stridulum alloquitur.

Fabulam XLVI. memoravit olim Plutarchus Praecept. Conjug. et Themistius Or. 16. Babrii fragmentum hoc posuit Suidas:

Βορῆ λέγουσιν ἡλίῳ τε τοιαύτην
ἔριν γενέσθαι, πότερος ἀνδρὸς ἀγροίκου
ὁδοιποροῦντος τὴν σισύρναν ἐκδύσει.

Post ἀποκαμῶν in Codice videntur excidisse verba ὁ Βορῆας. Ad verbum παρεδωκε videtur aliquid deesse.

Fab. XLVII. μεθ' ἧς καὶ ἀλλοτριῆς παῖς. Nev. μεθ' ἧς καὶ ὁ παῖς. Flor. ὁ παῖς αὐτῆς. Hudson. μετὰ τοῦ ἑαυτῆς παιδός. Quid momenti scriptor iuisse voluerit in puero alieno, equidem non intelligo. Deinceps δὲ inserui ex Hudson. et Flor. προσσιούσης male Aug. habet.

ἐπειδὴ προέστη αὐτό. Ita Codex. Dedi quod res postulabat et sequens μῶ, quod verbum, in quo vertitur sensus fabulae, velut in cardine, mire variarunt et obscurarunt Editiones. Neveletiana enim plane omisit, Hudsoniana cum τὰ σπλάγχνα μου: ubi sequens membrum sensu caret. Italus Editor demum lacunam animadvertit, comparato Ignatii tetrasticho hoc: Βοὸς φαγὼν παῖς εἰς ἑορτὴν ἔγκατα, ἡμεῖ κεκληγὼς, σπλάγχνα, μῆτερ, ἐκχέω. Ἡ δ' αὖ γελῶσα, Μὴ φοβοῦ, τέκνον, ἔφη, τῶν σῶν γὰρ οὐδέν, ἀλλ' ἐμεῖς ἀλλοτριῶν. Confirmat Aug. codicis scripturam et epimythii antiquitatem locus Plu-

tarchi a Coraio positus de aere alieno vitando §. 8. και τὸν τῶν γυπῶν λόγον ἄκουσον· ἐμοῦντος οὖν ἑτέρου καὶ λέγοντος· τὰ σπλάγχνα ἐκβάλλειν, ἕτερος παρῶν, καὶ τί δεινόν; εἶπεν· οὐ γὰρ τὰ σεαυτοῦ σπλάγχνα ἐκβάλλεις, ἀλλὰ τοῦ νεκροῦ, ὃν ἄρτι ἐσπαράττομεν.

Fab. XLVIII. convenit cum Neveletiana, qua comparata expunxi barbariem, quae nescio quo pacto irrepererat in Aug. librum, veluti ἀπ' αὐτῆς τὴν αἰτίαν: deinde συνελήφθεν· διὰ ἀπ' ἐκείνου: postea ὅταν οὐδὲν — ἐστί. Superest difficultas in verbis ἀφείλατο ἀπ' αὐτῆς τὴν φωνήν, quae Neveletiana omisit, et in ipso avis nomine, quod quidam cum Camerario *merulam*, alii *bubonem* interpretantur, Coray *mergum*, antiquis Graecis αἰθυίαν, recentioribus βουταμαρίαν vel βουταναρίαν, a verbo βουτῶ, i. e. δύεσθαι, Gallis *plongeon* vocatum. In quo vereor ne vir egregius a vero aberraverit. Mergus enim cavea inclusus, voluptatis e cantu percipiendae causa, et quidem nocturno, mihi quidem alienus videtur a natura aquatiliū avium, quae vix liberae vagantes per aquas educari possunt: cantum vero nemo facile desiderabit. Quaerenda igitur alia avis videtur noctu vel vagans vel cantillans. Coturnicem coniecit Lessingius. Codex Aug. alter, ubi numeratur fabula 24. scriptum habet Βοιάλην ἀπὸ τινος θυρίδος κρεμασμένην εἶδεν νυκτερίς.

Fabula XLIX. apud Neveletum inscribitur Βουκόλος. Ita etiam in libro Florentino, qui fabulam interpretationis variis inquinavit. Parisiensis liber Βουθρέμμων τις ἐν ὄρει ταῦθρον ἀπόλωσεν ab initio habet, aliamque rationem secutus quaedam poeticae dictionis vestigia servasse videtur. Syntipae liber inscriptam habet Ποιμὴν, Πρόβατον καὶ Λέων.

Fabulam L. e choliambis Babrii memoravit Julianus Epist. 59. ubi τὸν μῦθον ἀκήκοας τὸν Χαβρίου esse in

Codice Mediceo testatur Fabricius in Luce Evangel. p. 328. Fragmenta inde haec excerpfit Suidas:

Γαλή ποι' ἀνδρὸς εὐπρεποῦς ἐρασθεῖσα,
. τόνδε, τῆς βαθυστρώτου
καταβῆσα κοίτης, ἐπεδίωκεν ἡ νύμφη.
Ἰδὼν δ' ἐκεῖνος, (ἐν μέρει γὰρ ἠλώκει),
γαμεῖν ἔμελλεν.

Gregorii Naz., Ignatii et Tzetzae imitationes posuit cum Hudsono Coray. Addo locum Nicetae Choniatae p. 387. ed. Paris.: *τῇ δὲ γαλῇ παρομοιωθεῖς, ἣν διήλεγξεν τὸ στέμνος παρεισπεσόν.* nisi is aliam fabulam respexit. Ignatii versiculus, *παρῆν δὲ Κύπρις εἰς ἑσσην τοῦ γάμου,* poeticam dispositionem Babrii significare videtur. Fabulam memorans Zenobius Prov. Centur. II, 93. mustelam crocota induit, et Suidas v. *Γαλῇ χιτών.* Unde patet, intelligi mustelam, de qua Ovidius Metam. IX, 323. *flava comas.* Cf. collecta a Perizonio ad Aeliani var. hist. 14, 4. Ceterum ineptissime imitatus est Babriam fabulam auctor nescio quis prosae, quam e Codice Divionensi descriptam publicavit Gudius, in versus senarios, si diis placet, rededit Burmannus in Appendice I. Fabularum Phaedri no. III. ubi Jupiter vulpem, humanam in speciem mutatam, pellicem fecisse suam dicitur, quae cum scarabaeum prorepentem vidisset, ingenium ferinum prodidit, dehinc a Jove expulsa.

Fab. LI. convenit ad verbum cum Florentina 42. passim hinc emendanda, ipsa tamen inde opem mutuata, quam passim praeceperat doctissimus Coray. In extremo is cum Reiskio *καταλλαγῆς* maluit. Altera Florentina congruit cum Neveleto, plus tamen poetici coloris servasse videtur. Illam tetrastichon Ignatii expressit. Codex Aug. dabat *ὅπερ ἂν ἐξίη — αὐτὸ πατάξη — αὐτοῦ διαλλαγεῖη.* Ceterum verba *εὐλαβηθεῖς δὲ ὑστερον παρεκάλει, ὅπως διαλλαγῇ αὐτῷ,* causam continent obscu-

ram, cur in gratiam cum serpente redire voluit rusticus. Timebat scilicet vindictam eius. Ab initio languet etiam verbum *σπύσας* ante *ἀπέκτεινε*. Quid enim eo opus erat ad caedem filii indicandam? Latere hic vestigia interpolationis suspicor. Altera Florentina no. 155. incipit: *Ὄφεις γεωργοῦ προθύροις ἐμφωλεύων*. Rusticus egressum serpentem aggressus caudam eius ense praecidit; hinc timore perculsus, ne sibi insidietur, *λαβὼν ὕδωρ καὶ μέλι αὐτὸς ἐκάλει τὸν ὄφιν πρὸς εἰρήνην*: quam ille renuit. Ita apparet ratio timoris et causa, cur serpentem domi secum habitantem placare studuerit. Fabula Planudea similiter initio habet *Ὄφεις ἐν γεωργοῦ προθύροις φωλεύων*. Sequitur post caedem frustra tentatam: *ὁ γεωργὸς νομίσας τὸν ὄφιν μηκέτι μνησικακεῖν, λαβὼν ἄστρον καὶ ἄλας ἔθηκεν ἐν τῇ τρώγλῃ*. Voluit igitur esca apposita placare serpentem. Escam variavit uterque scriptor. Longe diversam narrationem posuit auctor fabulae inter Rimicianas III, 10. et Anonymus Neveleti no. 65. quam huc apponam: *In domo cuiusdam pauperis serpens ad mensam semper venire consueverat, et inde fovebatur micis. Non longo post tempore fauctus est pauperior, et coepit irasci serpenti, quem secure vulneravit. Interposito tempore ille ad egestatem rediit, et intellexit fortuna serpentis causa illius dives fieri, antequam ab illo lacereratur. Ut ignosceret peccanti petiit. Et serpens respondit: Quia tum poenitebis sceleris tui usque dum cicatrix cluserit, non credas in me gratam fidem. Nam redeo tecum in gratiam, sed si obliviscar securis perfidiam. Vitiosam fabulam correctam in senarios rededit Burmannus, qui dedit: *Dives post paulo factus irasci incipit serpenti, et vulnerat secure. Tempore ad pristinam interposito egestatem rediit. Pro sorte varia serpentis postquam videt Fortunam mutari suam, blande petit, Ignoscat ut peccanti. cui serpens ait: Te poenitebit sceleris, dum mea cicatrix clausa fuerit:**

attamen optima Fide me posthac noli amicum credere. Redire tamen hac lege in gratiam volo, Securis nunquam perfidae si meminerim. Vides narrationem multifariam ab imitatoribus et mutilatam et interpolatam fuisse. Superstitio Graecorum serpentem ὄροφιαν et παρξείαν Sabazio sacrum, Aegyptus plura genera diis dicata coluit mensisque adeo adhibuit. Posterior aetas ἀγαθοδαίμονας vocavit.

Fab. LII. integrior Neveletiana, ipsa tamen passim vitiosa et e Flor. emendanda. Codex προελθεῖν dabat, deinde ἔφησαν, postea ἀπιτέον ἡμῖν τὴν ἐνθάδε. Flor. παρέλθωμεν ἐντεῦθεν.

Fabula LIII. nata videtur e narratione simili illi, quam Plutarchus refert de Sciluri Thracum regis filiis quinquaginta. In Codice est κατεάσειν.

Fab. LIV. Codex ὅπτει habet. Vulgata τρυζόντων. Neutrum rei convenit, sed σιζόντων.

Fab. LV. Codex male habet πρὸ ἀλεκτρονοφωνίας. Flor. πρὸς ἀλεκτρονοφωνίαν habet, in extrema parte barbara interpolatione inquinatus: ἀγνοοῦσα τ. τῶν ἀλ. ὡσαν νυκτιαίτερον ἤγουν ταχυνώτερον αὐτὰς ἤγειρεν.

Fab. LVI. mire discerpta et interpolata in libro Neveleti et Florentino. Post ἐπωδάς Fl. addit καὶ καταθέσεις, ubi καταδέσεις scriptum fuisse puto. Sequitur ibi: διετέλει πολλὰ τελοῦσα, ἐκ τούτων οὐ μικρὰ βίω πορίζουσα. Nev. πολλὰ διετέλει ποιοῦσα καὶ κέρδος ἐντεῦθεν ἔχουσα. Mihi vocabulum aliquod, velut ἀσεβῆ, excidisse post πολλὰ videtur. βιοποριστικὸς Eusebii comparabat Lessingius; sed e Flor. scripturam Codicis nostri βιοπορισθεῖσα alii fortasse corrigent. Coray malebat μικρὸν βίον aut μικρὰ τῷ βίῳ. Sequebatur in Aug. ἐπὶ τοῦτο — καινοτομήσαντες ἐπὶ τὰ θεῖα. Nev. γραφάμενοι δέ τινες αὐτὴν ἀσεβείας. Flor. ἐπὶ τούτοις γρ. τ. αὐ. ὡς καινοτομοῦσαν ἐπὶ τ. θ. ubi Coraium emendantem περὶ τὰ θεῖα imitatus sum. Postea Aug. ἀπήγαγον dabat

transposita copula καὶ post κατηγορήσαντες: contra Flor. ἐπι omittit ante θανάτω. Postea Flor. ἀπαγομένην ἐκ τ. δικ. plenius habet: sed ita oportebat scriptum ἐκ τοῦ δικαστηρίου. Augustana scriptura significat hominem in iudiciis versatum. Nev. tamen ἀπαγομένην etiam iun-
terserit.

πῶς δαιμόνων — τρέπειν. Nev. ἢ τὰς τῶν θεῶν ὀργὰς ἀποτρέπειν ἐπαγγελλομένη πῶς οὐδὲ ἀνθρώπων βουλήν μεταπεῖσαι ἢδ. Flor. οὐ τὰς τ. δαιμ. ὀρ. ἀποτρ. ἐπαγγέλλου; πῶς οὐδὲ ἀνθρώπους πεῖσαι ἠδυνήθη; ubi Coray malebat σὺ ἢ. Aug. noster dabat ἠδυνήθη. Praeterea malim Ἡ πῶς δαιμόνων. Epimythium nostrum discrepat a Nev. et Flor. peius, iudice Lessingio.

Fab. LVII. Omnium maxime concinna Codicis Aug. narratio, multis modis et oratione ceteris praestat.

Fab. LVIII. Codex πλείονα — ἀπόλλουσι dabat. Equidem cum Lessingio vocem περιτιοτέραν ortam e glossemate alterius πλειόνων esse existimo; igitur seclusi.

Fab. LIX. Codex male scriptum ῥίνα habet. Flor. ἢ δὲ ἐτέρπετο ὑπονοοῦσα — γλῶσσαν. — φιλονεικίαις ἐαυτοὺς καταβλάπτοντας. Quae mihi scriptura (nempe ἐτέρπετο, ubi noster liber διέλειξε habet,) praeferenda videtur propter consensum Neveletianae et Syntipae.

Fab. LX. Verba θανεῖν δὲ οὐ θέλω superflua visa sunt etiam Lessingio, et absunt a reliquis exemplis.

Fab. LXI. Codex Aug. vitiosus in verbis ἔστραψε τῇ γῆ καθ' ἡμέραν εὖεργ. — ἐπιστάς — χορίας ἐξαναλωθῆ — ἀποδίδοσθαι, e Florentino emendatus est, cui vicem rependit paucis in locis. Neveletiana melius προσανατίθησθαι habet, deinde καὶ πρὸς ἐτέρας χεῖρας τοῦτο τὸ σὺν χρυσίον ἔλθοι.

Fabula LXII. cum Neveletiana comparata, (Florentina enim plane discrepat verbis) illam verbis aliquot et sine mutilatam esse demonstrat. Ibi est ὑπὸ κόλπου: equidem κόλπον malim. Verba θνήσκων δὲ ἔλεγε vitiosa

et manca videntur, itaque scribenda: Ὁ δὲ θνήσκων ἔλεγε. Exemplum nostrum expressit Ignatius.

Fab. LXIII. eadem est cum Neveletiana; sed magis vitiosa est Florentina et interpolata. Codex dabat ἐπιτρέψωσιν αὐτὸν — Δίσοιπέων μύθων ἀντιέχεσθε. In epimythio Nev. ἀκροῶνται habet pro αἰροῦνται.

Fab. LXIV. Discrepat ab editis oratione. Codex dabat δέοι αὐτῷ — ἐκμάξαντι — ὑπὸ τῶν, omisso πάντων. In epimythio ἡ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων φύσις scribendum videtur. Flor. οἱ πονηρῶν δαλεαζόμενοι — παροξύνονται. ubi e nostra corrigo: πονηρία δαλεαζομένη — παροξύνεται.

Fab. LXV. a Neveleto edita verbis aliquot auctior, aliis minor, magis mihi placet. Ibi enim est ἄρκτου δὲ αὐτοῖς ἐπιφανείσης: hic otiose repetitur ἐν τῇ ὁδῷ. Ibi sequitur φθάσας ἀνέβη — ἐνταῦθα ἐκρύπτετο. Ad-ditum φθάσας periculum praesens magis significat. Postea est ibi τὰς ἀναπνοὰς συνέχευε. Codex noster extenuavit rem verbis. Denique Nevel. habet ἐπυρθάνετο τοῦ ἐτέρου — εἰρήκει — παραμένουσιν. Codex ineptum παρὰσθένουσι dabat, ut supra περικατάληπτος γενέσθαι.

Fab. LXVI. Neveletiana discrepat; Florentina nostram varie interpolavit, sed inde Codicis scripturam emendavi, ubi erat πρώτου et αὐτοῦ: rectius enim ibi bis est τοῦ μαγείρου. Desunt ibi verba ἐκεῖνόν τε αἰτιωμένου: contra inde adscivi Ἀλλὰ ante κἄν. Epimythium editarum plane diversum est: nostrum magis placet, quanquam verbis obscuratum.

Fab. LXVII. Frigidam narrationem redintegravi ex edita, ubi est ἐπελθόντων. Post διωκόμενος inserui verba πρὸς τὸν μὴ εὐρόντα. Post ἔφη Codex dabat Ἀλλ' ἀπόλωλας, εἶπεν. In epimythio ἀλλ' otiosum deest in edita.

Fab. LXVIII. Plane convenit Florentina, sed varie interpolata: praeplacet tamen in ea locus iste: ἐπυρθάνετο τῷ κυβερνήτῃ λέγων· ὦ οὔτος, ποῖον μέρος μέλλε

πρότερον καταποντίζεσθαι τοῦ σκάφους. Ita etiam Nev. habet. Epimythium verbis plane discrepat in tribus exemplis.

Fab. LXIX. est ipsa Planudea, sed integrior verbis. Vulgata habet ἐγεινίων — ὁ μὲν εἰς ἐν βαθεία — λίμνη. Codex Aug. male θάτερον habet; sed vulgata male omisit verba καὶ ἀμείνους. Pro ἀπολαύση habet μεταλάβη, pro ὀλέσαι autem συνθλάσαι, et τῆδε omisit. In epimythio male Planudea ἐπιχειροῦντες dat, omisso ἐπιτηδεύμασιν. Pro τὰ καλλίονα ibi est τὸ βέλτιον, sed Codex Vratisl. habet τὰ βελτίονα.

Fab. LXX. Narratio convenit cum Aphthoniana, elanguida et ipsa, et cum Planudea, quam repetiit Flor. liber; sed ibi est de olea et arundine. Contra vividior et velut actiosa est fabula Hudsoniana de quercu procella in flumen deiecta et vicinis arundinibus; quam reddidit Ignatius, et imitatur Florentina no. 180. item Parisina a Coraio repetita p. 342. Ceterum in nostra malebat Lessingius scriptum περὶ ἰσχύος καὶ ἡσυχίας, quoniam in Planudea et Flor. est διὰ καρτερίαν καὶ ἡσυχίαν καὶ ἰσχὺν — ἥριζον. Sed vis et robur in quercu spectatur obnitendo tantum, in arundine contra declinatione et durando.

Fab. LXXI. Ineptissima narratio apud Neveletum imitio habet Δειλὸς ὁ καὶ φ. — ἑαυτὸν προσαι * *. Nev. supplevit προσαιτεῖ. Coray correxit δειλὸς καὶ φ. — ἑαυτῷ προσελάλει. Sequitur ibi τίς γένοιμαι ἐπὶ τ. π. Postea Nev. scribi voluit τί πράττοιμ' οὐκ ἔχω. Equidem πράττω malim. Pergit Nev. μερίζομαι — τίς καὶ τῆ τῆς φρενὸς δειλία: quam scripturam praefero. Porro ibi est καὶ τίς τῶν δαιμόνων. Pro τὸν παρόντα Codicis nostri τὰ recepi a Nev. qui τύχη mutavit in ψυχή. Pro διδοῦσης est ibi δηλοῦσης — λαβεῖν συγχωρούσης. Θεσαυρὸς — οὐκ ἔχων. Pro ἄχαρις peius ἄχρηστος. Ibi sequitur ποίῳ οὖν τροπὴν χρῆσομαι: unde τρόπῳ νῦν efficiebat Nev. quod re-

cepit Coray. Verbum ἄπειμι τοὺς Aug. mutavit in ἀμιμήτους, contra Nev. δευροκόμιστον scriptum in libro suo correxit. κόμισον Aug. habet. Denique Nev. λαβεῖν μὲν — τῇ πολυπληθείᾳ καὶ συμ. καὶ γὰρ δὲ π. Epimythium Nev. hoc est: Ὁ λ. δηλοῖ, ὅτι οὕτως καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς φαύλοις ἐπιτηδεύμασιν ἐνδιατρίβοντες φθόνην. unde Coray effecit: πονεῖν εἰώθασιν, lectore non admonito, ut fecit in aliis fabulae locis, quos feliciter emendavit. Sed pertinet hoc epimythium, a narratione plane alienum, ad fabulam 84, nostram 69, ubi integrius habet Neveletus. Augustanus contra habet verum epimythium, si quo opus erat ad narrationem absurdam.

Fab. LXXII. μάχης κορυφουμένης Flor. magis poeticum videtur. Aug. deinceps αὐτὸς ἐπειρᾶτο δ. dat. Pro gobione Neveleti liber καρὸς dabat, unde is σκάρος effecit. Contra Coray καρίς dedit propter sequens ἀναδύσα.

Fab. LXXIII. Codex dat μελισσουργόν. Nev. μελιτουργεῖον εἰσελθὼν τοῦ κεκτημένου ἀπόρτιος τὸ κηρίον ἀφ. — κυφέλας — τὸ κατ' αὐτὰς διερευνόμενος — τὰ χεῖριστα διετίθουν. Ceteras varietates non est operae pretium annotare.

Fabula LXXIV. paucis verbis ab edita discrepat, unde lacunam ingentem Codicis interpolare coactus fui. Ceterum ubi vulgabatur ἀπελθὼν ἀνεῖχε, certissima coniectura ductus ὑπελθὼν scripsi.

Fabulam LXXV. mire incrustavit Florentinus liber. Exemplis a Coraio positis addo aliud, quod e libro Dosithei publicavit Valckenaer in Observ. Misc. X. p. 122. Hoc ipsum e Babrii choliambis expressum poetici coloris speciem aliquam servare videtur.

Fab. LXXVI. cum Florentina comparata mutuum opem inde accepit et reddet. Codex dabat τινὲς πλέοντες — χαλεπωτέραν ἔχουσα.

Fab. LXXVII. Florentina locis aliquot hinc emendari potest; sed emendatam iam posuerat Heusinger,

qui e codice nostro edidit. Is ἐλάττονα κινδύνων in epimythio dedit, et post ἔνιοι τῶν δεesse ἀνθρώπων annotavit. ἐλαττόνων dedit Coray p. 39. qui ex Heusingero repetiit.

Fab. LXXVIII. Gemella Florentina vel potius eadem τραφεῖσα — ᾧ εἶχεν ἀποντίω dat. In verbo σιτραφεῖσα latere λαθοῦσα merito suspicabatur Lessing. Ita enim Nev. τελέως ἤδη λαθεῖν δόξασα. unde probabiliter subiicit: τούτων δὲ σειομένων, οἱ κνηγοὶ ἐπιστραφέντες, καὶ ὅπερ ἦν ἀληθές, νομίσαντες etc.

Fabulam LXXIX. ad verbum habet Florentinus Codex, cuius varietatem cum Augustano comparabo. Hic igitur dat μετ' οἰμωγῆς καὶ στεναγμοῦ — ἐπαγγελιάμενος — πάλιν καινῆς γαλήνης — καθὰ ἐξ ἀπροσδοκίτου πεφευγ. — οὕτως ἡμᾶς γεγηθέναι — τύχη.

Fab. LXXX. Planudeam et nostram confudit et interpolavit Florentina. Codex αὐτὸν ἐνθάδε ἀποκρ. dabat, et in epimythio οὗτος ἐξαπατῶνται. ubi pronomen inutile mutatum seclusi.

Fab. LXXXI. In Codice erat ἐκχυθέντι προστιᾶσαι — ὡς δύναντο. Planudea verba διὰ δὲ — ἀφίσταντο omisit. περισιᾶται dedit Flor. Pro αὐτῶν malim αὐτοῖς, quod in Planudea praefert etiam Codex Vratisl.

Fab. LXXXII. Codex λαγεῖν dabat pro λαβεῖν — τοιαύτην τύχην ἔχων — βασιλεύεις. Florentina varie interpolavit nostrae orationem, et inter alia posuit emblemata: Οὐ τοιαύτην μοῖραν τύχην ἔχων — βασιλεύεις. ubi Coray cum Flor. Editore ex edita μοῖραν substituit. Vides utramque scripturam, et Planudeam et nostram, a librario aut ipso scriptore fuisse coniunctam. Equidem τύχην mutavi in ψυχὴν, toties permutatam cum illa a librariis.

Fab. LXXXIII. Hanc ipsam habet Flor. sed cum variis interpretamentis, quae sagaciter indagavit Coray. Ibi est φασὶ γὰρ — πύρεσθαι. Mihi πτήσσεισθαι forma

ignota est. Deinde Fl. rectius quam Augustani ἀποδιώξει. In epimythio Fl. dedit ταπεινούς μὲν, quod vitium emendavit Coray.

Fab. LXXXIV. Hanc ipsam Fl. Editor publicavit, sed minus integram. Verba enim ἠβουλήθη — ἐφικέσθαι ibi desunt: praeterea ibi est σημαινομένου. Aug. ὑποσημ. habet; deinde πολλῶν δέ. Contra Flor. male ποιούσης — ἐξήλασαν, omissio verbo παίοντα. In epimythio Aug. ἐφαλλομένους dabat. Veram scripturam dederat iam antea Huschke Misc. Philol. I. p. 43. ubi tamen est ἐξήλασαν. — E Vaticano Codice Furia publicavit similem narrationem hanc p. 144. Κάμηλος ἀναγκαζομένη ὑπὸ τοῦ ἰδίου δεσπότου ὀρχεῖσθαι, εἶπεν, Ἄλλ' οὐ μόνον ὀρχουμένη εἰμι ἄσχημος, ἀλλὰ καὶ περιπατοῦσα. Quae, nisi decerpta est e fabula aliqua, omnium ineptissima videtur. Babrii fabulam de camelo saltante excerpit Suidas in v. Πυρόρῆχαις, ubi camelus ait:

. . . . ἐμοὶ γένοιτο κὰν ὁδοῦ βαίνειν
μὴ καταγέλαστον, μήτε πυρόρῆχην παίζειν.

Fab. LXXXV. pluribus locis et verbis integriorem praestat Codex Aug. ipse tamen hinc inde vitiosus. Ita enim habet ὑπάρχοι — εὔροι et omittit μὲν post πολλήν, quod Nev. antea positum dedit. Epimythium Nev. plane alienum pertinet ad Fabulam praecedentem nostram, ubi verba εἶτα ἐκ τούτου σφαλλομένους aliter scripta extant. Contra epimythium appositum fabulae 216, nostrae 261, referendum est huc.

Fab. LXXXVI. alia ratione minus probabili narravit Codex Nev. et Flor. Ibi enim rusticus porcum cum capra asino impositum ad urbem deportat. Ita etiam Aphthonius, qui tamen vulpem omisit, plane inepte interpositam in vulgatis. Ceterum memoravit fabulam Aelianus var. hist. 10, 5. et Clemens Alex. Strom. 7. p. 849. Nescio an ab Aeliano profectum sit, quod ibi editur: Ἐοίκασι δὲ τῇ ὑπὸ τοῦ Αἰσώπου οἱ τύραννοι ὑποπιέοντες

καὶ δεδοικότες πάντα ἴσασι γὰρ, ὅτι — ὀφείλουσι καὶ ἐκεῖνοι τὴν ψυχὴν πᾶσι.

Fab. LXXXVII. Nev. μυρσινῶνι κίχλα, Flor. μυρίνη
 κ. dedit. Deinceps γλυκύτητα σωτηρίας Flor. γλ. ζωῆς
 Nev. unde Aug. γλυκυτάτης correxi. Compara Fab. 81.
 Epimythium utraque edita minus integrum habet.

Fab. LXXXVIII. extat quidem, sed ratio narrandi
 minime probabilis est; nostrae contra, quemadmodum
 etiam oratio, laudabilis. In Codice erat οὐδὲν ἀμελήσας.

Fab. LXXXIX. Aug. male habet initio ἐσθίειν προ
 ἐστὶ, deinde περιπολοῦ — περὶ τοῖς ἄλλοις. Planudea
 interpretamentis Grammatici referta est. Epimythium
 vulgo habet κενόδοξον οὐδεμίᾳ παρὰ ἄλλοις ὄντα τιμῆ.
 Codex Vratisl. παρὰ τοὺς ἄλλους ὄντα μορφῆ.

Fab. XC. Codex dabat προαπελθούσης — ζεύγου —
 σκεπτόμενος τοῦτον παραινεῖ λέγων, εἴτι ἂν — πρὸς αὐ-
 τοὺς τοῦτο εἶναι. Correxi e Neveletiana, quam varie in-
 terpolatam hinc agnosces. Ceterum cum cornix infra
 Fab. 124. (Planudea 98.) dicatur κεκραγυῖα οἰωνόν οὐκ
 ἔχει, et iterum Fab. 126. (Planudea 99.) canis ad cor-
 nicem dicat de Minerva: ὡς καὶ τῶν σῶν (συντρόφων
 σοι Planud.) οἰωνῶν πίστιν περιελέσθαι, difficultatem hoc
 in cornicis auspicio reperire sibi visus est Lessingius,
 qui suspicabatur, ex eo ipso, quod Mercurius avem sibi
 nominasset, quae augurium non haberet, existimasse,
 ludibrio se haberi a Mercurio, eumque ipsum esse furem.
 Addo locum Aeliani H. A. 3, 9. οἱ τε ἔδρας ὀρνίθων καὶ
 πτήσεις παραφυλάττοντες οὐκ εὐσύμβολον εἰς μαντείαν ὀτ-
 τεύουσιν εἶναί φασιν, εἰ ὑπακούσοιτο μία κορώνη. ubi
 Pierson ad Moerin p. 279. emendabat ὀπυίουσιν — ὑπαν-
 τήσαιτο. Cum vero in Vindobonensi libro sit φασὶν ὑπα-
 κούσαι κορώνη, et in Upsaliensi ὑπακούσαι, omisso tamen
 εἰ, equidem non dubito fuisse ὀπυίουσιν εἶναί φασιν,
 εἰ ὑπακούσαι κορώνη μία. Horapollo 1, 8. διὸ καὶ μιᾶ
 κορώνη συναντήσαντες οἰωνίζονται οἱ ἄνθρωποι. ubi ne-

gationem inseri debere existimo, ut adeo vulgo iactatum fuerit: *Μία κορώνη οίωνον οὐκ ἔχει.*

Fab. XCI. Nev. ubique ὕδρον nominat. Aug. ἀλλὰ καὶ τὴν omisso ἐπι habet. Deinde Nev. παρεθάσσονον — ἐνστάσης — οὐ χειρῶν δεῖ, διὰ δὲ φωνῆς συνέστηκεν. ubi Coray δεῖται scripsit.

Fab. XCII. Codex dabat *Μελιττιᾶϊον* — καὶ δὲ εἵποτε — παρέβαλεν. Neveletus edidit: *παίοντα αὐτὸν ἀναγαγεῖν πρὸς τὸν πυλῶνα καὶ τοῦτον προσδῆσαι.* Sed versio *pistrinum* habet: igitur *μυλῶνα* scripserat Neveletus, qui τοῦτω δῆσαι maluit. Coray τοῦτω προσδῆσαι dedit p. 137. Pro ἀγαγεῖν et ἀναγαγεῖν malim ἀπάγειν scriptum. Narrationis antiquitatem praeter Galenum (cuius locum post Hudsonum posuit Coray l. c.) testantur Babrii choliambi a Furia e Codice Vaticano publicati no. 367. p. 149. Hos infra positos reperiet lector, et diversam rationem narrandi animadvertet. Nostram fere reddidit auctor fabulae a Nilanto publicatae, quam ibidem subieci. Epimythium Neveleti alienum a narratione pertinet ad Fabulam nostram 85. ut ibi admonui.

Fab. XCIII. Codex omittit verba εἵποτε, deinde dat *παρέβαλεν.* — μηδ' ἐξίων — *μοχθεῖην* — *πόνους ἄλλοτρίοις* — *ἄγωσιν.* Correxī ex edita, quam Planudes e nostra fecit passim loquaciorem et languidam.

Fab. XCIV. a Planude duobus in locis corrupta extat. Codex dabat *ἦδε πρὸς τ. ῥίνα* — *παρ' ἐμοῦ ὑποίσειαί τι.*

Fab. XCV. eadem extat in Neveleti et Flor. Codice, in paucis verbis discrepans. Verbum εἰπούσης Nev. et Aug. liber omisit post ἐνδείσθαι. In fine Nev. liber dabat *ποῖα οὖν ὑμῶν εὐξομαι.* Coray dedit *ποῖα ὑμῶν εὐξομαι;* Flor. *συνεὐξομαι* habet. In fabula Hudsoniana a Coraio repetita mater visitans filias maritas inducitur, eaque abiens dicit: *Σοὶ μὲν αἰθρίαν, τῇ δὲ τῷ κηρωρῆ συννοικοῦση παμπόλλους ὑειτοὺς δοῖεν οἱ θεοί.* Votum sane

dignum matris benigno amore, verum non item patris benevola prudentia. Hinc epimythium diversum apponitur ibi: *“Οτι οὐ μὴδὲν ἐκ τῶν ἰδίων ἔχουσι χαρίζεσθαι, ῥαδίως τοῖς αἰτοῦσι τὰ τῶν ἄλλων ἐπαγγέλλονται.*

Fab. XCVI. Codex πάντα dabat, sed praeterea τοὺς καὶ οἶκον ex edita inserenda videntur, ut sententia absolvatur. πατέρα αὐτῆς idem habet.

Fab. XCVII. Hudsonianum fragmentum ex elegantiore narratione decerptum posuit Coray, ubi facti causa refertur.

Fab. XCVIII. interpolavit et truncavit libri Flor. scriptor. Vulgata habet ἔριφος sexu foemineo, et τῆς ποιμνῆς, non ἀπὸ π. Pro ἀδόξως Planudea ἀηδῶς habet. μίγειρον Planudea graece vocat, quem romano vocabulo Fl. et Aug. μακελλάριον. Epimythium in Fl. excidit. Senioris graecitatis plura id habet argumenta.

Fab. XCIX. Paululum variant tria exempla, et emendatione quodvis indiget; nostrum tamen integrius est. ἀγαθοποιὸν δαίμονα καὶ κέρδους τηρητικὸν Nev. et Flor. Mihi prior scriptura placet; posterior in θηρητικὸν mutanda videtur. Deinde περιποιεῖν Nev. praefero in fine. Epimythium N. et Fl. Πρὸς ἄνδρα αἰσχροκερδῆ καὶ τὸ θεῖον περιφρονοῦντα alienum iudicabat Lessing, nostrum tamen an satis aptum sit, dubitans. Ceterum ad hanc fabulam referunt fragmentum Babrii apud Suidam:

Γλύψας ἐπώλει λύγδινόν τις Ἐρμῆν.

Fab. C. multis locis elegantior et integrior nunc prodiit. Codex dabat τοῦ τύπτειν. Neveleti liber deinde φανερωῶν δὲ εἴτε ἕκαστον ὧν χεῖραν εἶχε. Uterque postea τροχούς ἀποθεῖναι, Aug. ἐπιθεῖναι. Denique καταβαίνη Nev. In libro Bodlejano etiam antiquiorem et elegantiore reperit Tyrwhitt, ubi est deorum contentio, τίς κάλλιον τι ποιήσει. Igitur Jupiter hominem, Neptunus taurum, Minerva domum creant. Cetera conveniunt. Et Lucianus in Nigrino §. 32. οὐ προθέντια τῶν ὀφθαλμῶν

τὰ κέρατα. Sed Aristoteles de Part. anim. 5, 2. Momi reprehensionem ita retulit: ὅτι οὐκ ἐπὶ τοῖς ὤμοις ἔχει τὰ κέρατα, ὅθεν τὰς πληγὰς ἐποιεῖτ' ἂν ἰσχυροτάτας, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀσθενεστάτου μέρους τῆς κεφαλῆς. Etiam in mente hominis variavit fabula antiquior. Bodlejana habet τὰς φρένας τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰς βουλὰς φανεράς εἶναι (ὀφείλειν), ὡς ἂν διαγινώσκηται τί βούλεται ἕκαστος. Vitruvius Praef. libri tertii de Socrate: *Is memoratur dixisse, oportuisse hominum pectora fenestrata et aperta esse, uti non occultos haberent sensus, sed patentis ad considerandum.* Contra Lucianus in Herimotimo (Tom. IV. pag. 26. Bip.) Momo hanc adscribit reprehensionem: διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στήθον, ὡς ἀναπετασθεισῶν γνώριμα γίνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλεται καὶ ἐπινοεῖ, καὶ εἰ ψεύδεται ἢ ἀληθεύει. Igitur in nostra fabula verbum ἀπεκρέμασε suspectum habeo, et malim ἀπεγύμνωσε scriptum.

Fab. CI. Codex dabat ὑποπίπτοντα — ἀποδώσουσιν. Flor. ἀποδώκωσιν habet, ἀπαιτηθῶσιν Nev. Tria haec exempla fabulae recentioris aetatis indicia manifesta habent; orationis puritate et elegantia Augustanum praestat, pessimum omnium Florentinum. Antiquioris fabulae argumentum reddidit Libanius, Aphthonius, Tzetzes, quorum loca apposuit Coray. Brevissime Aphthonius: *Κάλλους ἦν ἀγῶν καὶ παρὰ τῷ Διὶ κριθησόμενοι πάντες οἱ ὄρνεις ἐφοίτων, Ἐρμού τὴν κυρίαν ὀρίζοντος, ποταμούς τε καὶ λίμνας ἅπαντες κατελάμβανον, τὰ μὲν φαῦλα τῶν πτεροῶν ἀποβάλλοντες, τὰ δὲ κρείττω φαιδρύνοντες.* — *Γλαῦξ δὲ μόνη ἐπιγνοῦσα τὸ ἑαυτῆς ἀφηγεῖτο etc.* Hanc ipsam narrationem ita variavit scriptor nescio quis (a Coraio omissus) apud Eudociam Violeti p. 257. *ἀνέμου δὲ ὠδε πνεύσαντος καὶ ἀποσχεδάσαντος τὰ ἀλλόφυλα τῶν πτεροῶν, γυμνὸς εὐρέθη τοῦ ἀλλογενοῦς.* Variavit etiam Ignatius vel is, quem sequitur; hirundinem enim ait primam omnium furtum graculi agnovisse. Babrium huius narrationis auctorem esse, primus demonstravit

Tyrwhitt, e cuius libro repetitam fabulam infra in Fragmentis posui no. 30.

Fab. CII. σπήλαιον ποιήσουσι egregie Codex. Neveletus edidit πλέον οἰήσωσιν, unde alii ὀνήσωσι aut οἰσωσιν effecerunt. Deinceps Nev. edidit Ὡς δὲ ὁ Ἐρμῆς ἠνάγκαζε. Codex dabat ἔφη, ἀλλ' ὄρ. In vulgata verbum ἔφη deerat; hinc Coray post ὀρυσσεύωσαν scripsit εἶπεν ἢ γῆ. Pro ὄσην maluit ὄσον Ernesti. Pro λύπης Codex νίκης habet. Fabulam recentiore aevo procusam suspicor. Epimythium autem alienum puto, et pertinere ad Fabulam nostram 47.

Fab. CIII. trunceavit uterque Codex, expressam e Babrio, cuius verba liber Vaticanus servavit, infra inter Reliquias reposita, ubi edita βάλλη — τοξεύσει — τόξον ἐγκυκλώσας — διαβάς ταυτὸ μέτρον correxi. Coray dedit τόξον τ' ἐγκυκλώσας. Epimythium Vatic. liber adiunxit hoc: Ὅτι ἐστὶν τινα καὶ κόπου χωρὶς νίκην ἄρασθαι, σοφῶς τοῖς πράγμασι κεχρημένον.

Fab. CIV. Diversam rationem ingressus est auctor Neveletianae; hinc initium et verba totius narrationis discrepant. Animalia ab homine recepta et nutrita ultro, dum volunt gratias ei reddere, largiuntur de suae vitae annis. Anni igitur primi hominis congruunt cum moribus equi, qui primus donum dedit: διὰ τοῦτο ἕκαστος θερμὸς καὶ γαῦρός ἐστι τῆ γνώμῃ. Mediae aetatis anni tolerantiam bovilli generis referunt: διὰ τοῦτο μοχθηρὸς καὶ φιλεργὸς ἐστι πλοῦτον ἀθροίζων. Postremi anni caninae iracundae morositati conveniunt. Satis obscure fabulae Aug. auctor similitudinem hanc significavit, ubi scriptum erat ἀριθμὸν τινα κατὰσχῆ — γεννῶνται, ἀλάζονας.

Similem fabulam de iuventute singulis annis renovanda ab homine translata ad genus serpentum narraverat olim Sophocles. Similis etiam Simonidea de varia mu-

lierum natura ex asinino genere et equino et reliquorum animalium prognata.

Fab. CV. Codex dabat in extremo πολυειώς. Florentinus initio dat Ζεὺς γαμοῖν — τῆς χελώνης, omisso verbo συγκαλεσάμενος, quo servato γαμοῖν insertum malim, quod etiam Nev. habet. Articulum τῆς ante χελ. addidi. Deinceps τῆς ὑστερήσεως Nev. Postea mutato ordine poetico οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος dat N. et Fl. Antiquitatem fabulae testatur locus Cercidae apud Stobaeum Titulo 56.

Τὸ τᾶς ῥιανῆς χελώνας ἀμνάμονα·

οἶκος γὰρ ἄριστος ἀλαθείως καὶ φίλος.

Fab. CVI. integriorem servavit Aug. Pro ἔξιν Nev. γλισχροῦτητα dedit; pro ὄψιν vero τάξιν, quod verum puto. Deinde ἀναποδίσασα est in Aug.

Fab. CVII. nunc primum prodit. Codex ἀλλὰ omisit, ad sensum necessarium. Λευμίνης laudem magnam inventio non videtur mereri.

Fab. CVIII. Codex dabat πόθεν omisso ἄν, deinde ἐπέκειτο — ἐπὶ τοιαύταις — ἕτερόν μοι ἐπεισέλθῃ. Similiter in vulgata Codex Vratisl. dat ὡς ἄν ἕτερος μὴ εἰσέλθῃ· εἰ δ' εἰσέλθῃ. Is Codex praeterea epimythium omisit. Epimythium vulgare hoc: ὅτι τοὺς ὑπ' ἔρωτος κατεχομένους ἀναισχύντους εἶναι συμβαίνει, plane alienum a sensu narrationis, quem cum non percepisset librarius vel monachus, διὰ τοῦ ὄχλου scripsit, aut, ut est in Aug. διὰ τᾶς ἀρχαίας. In utroque varietate latet verum διὰ τοῦ ἀρχοῦ, uti demonstrat epimythii nostri ἀνήρ πόρνος, i. e. cinaedus, et initio fabulae nominati ἄνθρωποι, non γυναῖκες. Itaque scripturam audacter mutavi. Sensum loci divinavit Lessingius, qui primum δι' ὄχθου coniecerat, labia interpretatus; postea vero verum reperisse videtur, uti apparet e comparato Varronis loco apud Nonium v. mulieravit: Hic effoetum mulieravit: hic Ganymedeo adolescenti cubiculum pudoris polluit. Quā

Collectanea Lessingiana edidit I. p. 232. et p. 473. non cepit Lessingii animadversionem.

Fab. CIX. Codex Flor. τὴν οὐσίαν διαφθείρων habet, Aug. τὴν θυσίαν διατρίβων τὴν οὐσίαν, ubi videtur prior scriptura esse varietas alterius, nam saepissime a librariis voces hae permutatae fuisse reperiuntur. Alioquin scribendum fuerit ταῖς θυσίαις.

Fab. CX. Codex habet ἰσοθεωθεῖς — ἀποβλέπεται. Epimythium vulgatum ab hac narratione alienum esse viderat iam olim Neveletus: pertinet id ad praecedentem Augustani libri fabulam CIX. cuius ordinem secutus esse videtur liber a Planude excerptus.

Fab. CXI Florentinus liber cum Nev. rectius πυροὺς καὶ κριθὰς habet; deinceps ἐταλάνιζεν uterque, ubi Aug. ἐθαύμασεν. In epimythio negationem Aug. ante προνοούμενοι omittit. In Florentina, ubi est ὕετο τῷ ὄμβρῳ κλυσθεῖσα, scribe λύετο. Ceterum probabilius est argumentum fabulae de Formica et Cicada.

Fab. CXII. Florentinus liber initium tantum habet, a quo librarius transiit errore ad aliam narrationem. Aug. habet ὑπὸ τῆς αὐτοῦ φορᾶς — συνεξώθει.

Fab. CXIII. cum edita re convenit, verbis discrepat elegantior. Codex habet ἐκκομιζομένῳ τινὶ — Τοῦτον δέ τις. Deinceps malim καὶ χρῆσθαι, ut habet exemplum Hudsonianum. Postea τοὺς φίλους liber habet cum edita, quod tenuit etiam Coray, omissis verbis ἀλλὰ μὴ — καταιρωνεύεσθαι, quae cum aliis Codicibus vulgatae addit etiam Vratislaviensis.

Fab. CXIV. Codex habet συλλαβεῖν ἠδυνήθη — πατήσαι. Vulgata minus integra legitur.

Fab. CXV. Verbum λιμώπτουσα a grammatico adscriptum suspicor ad sequens ἀποροῦσα τροφῆς.

Fab. CXVI. Babrii esse testatur Ignatii tetrastichon, ubi poetica vocabula supersunt, veluti κρητὴ κάμηλος.

Expressit etiam Aphthonius: infimi aevi foetum habet liber Florentinus.

Fab. CXVII. Codex habet ἐν Λιβύῃ γινόμενον.

Fab. CXVIII. Multis verbis res narratur in vita Aesopi. Codex μητροῦ dat.

Fab. CXIX. Post ἄξια lacunae signum habet Apographum Aug. Oratio non nimis elegans discrepat ab edita non comtiore.

Fab. CXX. In epimythio vulgata habet τὰς πολιτείας, rectius, puto.

Fab. CXXI. Codex ἀπηλλάγεισαν — ἔφησαν dat. Verba ἐξ ἐτέρων inepte abundant, iudice etiam Lessingio.

Fab. CXXII. paucis verbis ab edita discrepat elegantior; sed ποσῶ ab initio displicet, fortasse in simplex τῶ mutandum. Suidas cum Photio dictionem ἐς κόρακας interpretantes fabulam commemorarunt.

Fab. CXXIII. Codex habet περιστῆσαι — φωνὴν εἶχε — προδρομοῦσα. Convenit Neveletiana et Hudsoniana. Babriana pro carne caseum nominaverat, quem sequitur Aphthonius, Ignatius et Tzetzes.

Fab. CXXV. Edita pro ἐκάθισεν habet absurdum ἐκάθειδεν. Vitium animadvertit Ernesti, correxit Coray.

Fab. CXXVI. multo peior quam vulgata, ubi Minervae sacrificium offert cornix.

Fab. CXXVII. Codex δάκνοντος habet; vulgata ἐν τινι τόπῳ magis placet.

Fab. CXXVIII. Vulgata non peior videtur quam nostra. Ibi editum περιστερεῶνι cum libro Vratisl. muta in περιστερεῶνι. Nam herba περιστερεῶν dicitur discriminis causa. Idem liber αὐτὸς τῆς διαίτης omisso αὐτῆς habet, non inepte; deinde ἐξεπιγνόντες.

Fab. CXXIX. Fabulam hanc praeter Dionysium Halic. Archaeol. 6, 86. commemorant Maximus Tyrius Or. 5. et Plutarchus in Coriolano §. 6. Eadem apud Romanos Menenius Agrippa usus esse narratur.

Fab. CXXX. Vulgata *εμαντιόν τῆς σωτηρίας στερήσας* habet, Aug. *καὶ σωτηρίας*, Vratisl. *rectius καὶ τῆς σωτ.* Correxī *στερήσας* ortum e mala pronunciatione. Deinde Aug. *ἐπ' ἐκείνοις*. In vulgata Vrat. liber *εἰς μείζονα* dat.

Fab. CXXXII. Codex male habet *εἰς τὸ ἐκείνης ἀφαιροῦθαι* *σομένην*. Babrii narrationem paulo diversam testatur Ignatii tetrastichon: *Φέρων ποταμοῦ πλησίον κύων κρέας.* et Theonis locus: *Κύων παρὰ ποταμόν τινα φέρων κρέας καὶ κατὰ τοῦ ὕδατος τὴν αὐτοῦ σκιὰν θρασυμένος, — ὑποβρούχιος ἐγένετο.* Syntipas initio addit *ἀρπάσας βροῦμα ἐκ μακλλείου*, et carnem dimissam a corvo rari facit, Arphthonius cum Babrio: *Κρέας ἀρπάσας τις κυνῶν, παρ' αὐτὴν διήει τὴν ὄχθην τινὸς ποταμοῦ, καὶ θεωρῶν τὴν σκιὰν διπλασίαν τοῖς νόμασιν* etc.

Fab. CXXXIII. Exempla tria omnia mali commatis orationem habent, omnium tamen pessimam Florentinum. Aug. *dabat πρὸς ἐπαύλεως — μετεῖναι.*

Fab. CXXXIV. Fabulam hanc ita memoravit Plutarchus *περὶ κοινῶν ἐννοιῶν* §. 19. *ἄς φησιν Αἴσωπος δερμάτων τινῶν ἐμπλεόντων ἐφιεμένας ὀρμηῆσαι μὲν ἐκπίνειν τὴν θάλατταν, ῥαγῆναι δὲ πρότερον ἢ τῶν δερμάτων λαβέσθαι.*

Fab. CXXXVI. Vulgata propius abest a Babrii exemplo, quod infra posui; unde suspicor, *ἐπιπτὰς* scriptum in nostra fuisse.

Fab. CXXXVII. congruit cum priore Flor. 89. altera multo recentioris aevi est. Cum Neveletiana convenit Hudsoniana. E Babrio haec fragmina servavit Suidas:

*Ὅθ' οὐνεκ' εἰσὶν ἀδρανέστατοι ζώων,
ψυχὰς ἄτολμοι, μῦνον εἰδότες φεύγειν.*

*Καὶ βατράχων ὄμιλον εἶδον ἀκταίων
βαθεῖαν εἰς ἰλὺν ὀκλαστί πηδίωντων.*

Fab. CXXXVIII. Diodorus Siculus fabulae mentionem fecit 19, 25.

Fab. CXXXIX. Codex habet *μηδένα ἕκων*. Reliquae varietates parum a vulgata discrepant.

Fab. CXL. Congruit cum Florentina, quae multis interpretamentis interpolata est. Codex habet *κατακλεισθεις* — *εἰπόντος καλῶς*, ut Flor. Neveletianum exemplum integrius minus longe abit a nostro. Babrii Fragmenta haec posuit Suidas, emendata a Tyrwhitto p. 47.

*Κοίλης λέων σπήλυγος, οἷά τις τόσω
κίμνον ἐβέβλητ', οὐκ ἀληθές ἀσθμαίνων.*

Ei Plato Alcibiad. I. Κατὰ τὸν Αἰσώπου μῦθον, ὃν ἡ ἀλώπηξ πρὸς τὸν λέοντα εἶπε, καὶ τοῦ εἰς Λακεδαιμόνα νομίσματος εἰσιόντος μὲν τὰ ἕχνη τὰ ἐκεῖσε τετραμμένα δῆλα, ἐξιόντος δὲ οὐδαμῆ ἄν τις ἴδοι.

Fab. CXLI. *πρόβατα τεθυκέναι*. Sequentia πρόβατον flagitant; et sic habet gemella Neveletiana et Hudsoniana. Itaque correxi. Deinde *ἀλλ' εἰς ταῦρον* Codex habet, omisso ὧς.

Fab. CXLII. Codex *αὐλιαῖαν* habet: τὴν αὐλείου Nev. ubi αὐλειον scripsit Coray. αὐλιαίαν Flor. αὐτοῦ ante λέοντος seclusi, omissum in Flor. τοσοῦτον etiam in τοῦτον mutandum censeo cum Flor. Hic idem ἀπὸ ante μακρόθεν negligit.

Fab. CXLIII. Codex habet *πελαζόμενος* — *συμμαχία*. — *ὁ μὲν γάρ*. Edita βασιλεύει cum eodem vitio ὁ μὲν habet, passim e nostra emendanda et supplenda.

Fab. CXLIV. Narrationem variis modis vitiatam a librariis antequam aggrediamur, exempli Babriani fragmenta comparemus haec e Suida apposita apud Tyrwhittum p. 53.

*Κοιμωμένου λέοντος ἀγρίης χαιίτης
διέδραμεν μῦς· ὁ δὲ λέων ἐθυμώθη,
φρίξας δὲ χαιίτην ἔκθορε φωλάδος κοίλης.*

*Ὁ δ', οὐχι τὸν μῦν, εἶπεν, ὦ παλαμναία,
δέδοικα, μὴ μου τὴν δορὸν δάκοι φεύγων,
χαιίτην δ' ἔμελλε τὴν ἐμὴν καταισχύρειν.*

ubi Suidas, omissis verbis δ δ' , habet ἡ παλαμναία, Coray dedit ᾧ παλ. ipso Tyrwhitto non nolente. Iguatius excerpfit οὐ μῦν πτοῦμαι, τὴν ὁδὸν δ' ἀνατρέπω. Tzetzes vero: οὐ μῦν πτοῦμαι, τὴν δὲ ὁρμὴν ἐκτρέπω. Neveletus edidit: οὐ τὸν μῦν ἐφοβήθη, ἀλλὰ τὴν κακὴν ὁδὸν καὶ συνήθειαν ἀνατρέπω. Florentinus liber, primis verbis omissis, ἀλλὰ κατὰ τῆς γνώμης αὐτοῦ τὴν ὁρμὴν ἔχω. Augustanus ἀλλ' οὐ κατὰ γνώμην — ὁρμὴν ἔχω, omnium pessimam scripturam, habet. Verbum ἀνατρέπω vel ἐκτρέπω non fuisse videtur in Babrio, saltem et forma et significatio ista est inusitata.

Fab. CXLV. Cum nostra congruit Florentina, sed varie interpolata; contra Neveletiana consentit cum Hudsoniana. Sed sunt magnae aliquot variationes, de quibus iudicare est difficile, cum Babrii ratio nullo fragmento extante nobis sit aperta. Primum igitur pro cervo Nev. βούρευρον nominat, ἐλάφου νεῦρον vel potius νεβρόν Flor. βροῦμά τι ἐν ἔλει εὐρόντες Hudsoniana fabula habet, alienum locum nominans. Deinde Aug. ἐμάχοντο δεινῶς, ὑπ' ἀλλήλων διατ. Lacunam supplevit Flor. Sequitur ἐπειδὴ σκοτώθη, quod esse debet *ingruentibus tenebris noctis*, vel *ingruente crepusculo*. Contra de vertigine oborta bellatoribus reliqua tria exempla interpretantur dictionem Babrii fortasse ambiguam. Postea παριοῦσα — ἔσω κείμενον probo: contra Nev. κύκλω περιῖοῦσα, simplex περιῖοῦσα Hudsoniana et Flor. habet: ἐν μέσῳ κείμενον tria exempla praeter nostrum. In extremo epimythio ἀποφερομένους malim scriptum.

Fab. CXLVI. Paucis discrepant tria exempla. ὑπὸ τοῦ ψόφου malebat scriptum Coray, quod in melioris temporis scriptore et ipse praeferam.

Fab. CXLVII. Neveletiana vel Planudea congruit cum Hudsoniana: nostram interpolavit Florentina. Codex dabat πολλῶν δὲ αὐτιῶν. Flor. πολλὴν οὖν θήραν συλλαβόντες. Post κατεθωίνισατο Flor. recte inscribit τὸν

ὄνον, omisso verbo ἀλλόμενος. Copulam καὶ ante Τίς αὐτήν abesse malim. Babrii esse fabulam testatur Ignatii tetrastichon.

Fab. CXLVIII. Congruit magis cum vulgata quam cum Florentina. Ex hac tamen inserui verba ἐμελλε καταδοιγήσασθαι, quae in N. et nostra deerant; hinc oratio barbara facta erat. Igitur necesse erat deinceps Ὁ δ' addere. Epimythium omisit Aug. quod diversis verbis posuit N. et Fl. congruente tamen sententia. Fabulam respexit Libanius Epist. 22.

Fab. CXLIX. Concinnunt tria exempla, sed nostrum integerrimum, praeterquam quod Codex habet Ἀλλὰ σὺ ἴσθι.

Fab. CL. Florentinus αὐτῷ τί μεμολισμένας ἔχει — συκαμίνων — ἐστρωσαν — οὐκέτι ἄχθομαι — τὸν θάνατον — ἀπειργάσω — ἀφαιματοῦσι. Epimythium ibi omissum est. Noster dabat ἀποτυχόντων — ἔχεις — omisit verba οἱ διώκοντες αὐτόν: Flor. contra vocabulum φθόρον vel potius φόνον. Reiskii coniecturae debetur ἐπιτυχόντων et ἐσταύρωσαν. In hac posteriore consentit Coray. ἔχοι de meo dedi pro ἔχει. De verbi postremi ἐξαιματοῦ et ἀφαιματοῦ forma et significatione dubius haereo. Formam priorem habet Xenophon, significatione diversa.

Fab. CLI. Neveletiana hinc pluribus locis emendatior fieri potest. Ibi est ζητεῖν, in Aug. ἐζητούν. — τὰς ἔχθρας ὄντας αἰτίους ἐγχειρίσαι αὐτοῖς. Nev. edidit: ὡς ἐκεῖνοι τῆς ἔχθρας αἰτιοὶ εἰσιν· ἐγχειρίσαι δὲ αὐτοὺς ἐπάξιον, ὥστε μ. α. εἰρ. γενέσθαι. Ernesti, nescio quo auctore, γενήσεσθαι edidit. Equidem coniecturam secutus inserui δεῖν et ἐγχειρίζεσθαι scripsi: alioquin plura mutanda fuissent. Igitur postea γενήσεσθαι adscivi. Falsum ἐξεδίωξαν e coniectura Ernestiana correxit Coray, relicto tamen falso item ἐζητούν. Convincit etiam

utramque scripturam narratio eadem in vita Aesopi Planudea. Libanius cum Aphthonio fabulam imitati sunt.

Fab. CLII. Neveletiana eadem est. Aug. habet ἐπίτινα ποταμὸν — ἀπό τινος εὐλόγου. Verba αὐτοῦ ἐστῶτος κάτω omittit, pergens ὁ λύκος δὲ ἀποτυχῶν — εἰπόντος ἐκείνου. In fine Nev. εἰν οὖν εὐλ. ἄ. Hudson dedit: οὐκ εὐλογίας ἀπορῆεις, ἐγὼ δὲ σου οὐ κήδομαι. Coniecit Hudson: ἔγωγέ σου οὐ φείδομαι. Correxuit Coray: εἰν σὺ εὐλογίας εὐπορῆης, ἔγωγέ σου οὐ κήδομαι. Hudsoniana, quam Flor. repetiit, ἀλλ' ἔγωγε νῦν τέως ἄδειπνος οὐ μενῶ, διὰ τοῦτο σοῦ ἀφορμὰς πολλαῖς λύειν. Flor. contra ἀλλ' ἐγὼ τέως ἄδειπνος οὐ μενῶ, εἰ καὶ σὺ ἀφορμὴν ἐμὴν πᾶσαν λύεις. Mihi scribendum videbatur: εἰ καὶ σὺ ἀπολογίας εὐπορῆεις, ἔγωγέ σε οὐχ ἧττον ἔδομαι. Et versio Neveleti habet: *etsi excusatione non indigeas, tibi tamen minime parcam.* Geminum epimythium Flor. habet; posterius proprium Neveletianae et nostrae, prius Florentinae est.

Fab. CLIII. Eandem posuit liber Flor. no. 102. sed ibi male est καταθεις pro καθεις, sed rectius ἀπῆται pro ἐξήται, nisi Aug. ἐξήται scribere voluit librarius. Pergit Flor. γελάσας οὖν ὁ λύκος καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας, quod additamentum habet etiam altera Flor. et Neveletiana; igitur assumpsi, quanquam δείξας malim. In verbis ἀρκεῖ σοι καὶ τὸ μόνον iterum defecta oratio esse videtur. Flor. habet ἀρκεῖ σοι ἀντὶ μισθοῦ τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι — ἐξήξας κάραν σώαν. Babrii fragmenta haec habet Suidas v. Καρχαρόδους:

— καὶ κάρχαρόν τι μειδήσας,
σοὶ μισθὸς ἀρκεῖ, φησὶ, τῶν ἰατρείων,
κεφαλὴν λυκείου φάρυγγος ἐξελεῖν σώαν.

Fab. CLIV. Hanc ipsam habet Flor. sed minus integram. Aug. dat παρῆνει αὐτήν — περὶ τοῖς εἰδόσι πονηρεῦνται, ἀνοητάτων τεχν. Nev. ἀνοήτοι τῶν τεχν. καθίστανται. unde verum edidit Coray.

Fab. CLV. Codex βάλλειν λύκῳ, οἴῳ. προσ. ἀληθ
Facetum est additamentum Neveletianae: ὡς δ' ἐσπέρα
κατέλαβεν, ἀκούει πάλιν τῆς γραῶς κολακευούσης τὸ παι-
δίον, καὶ λεγούσης, ἐὰν ἔλθῃ ὁ λύκος δεῦρο, φονεύσομεν,
ὦ τέκνον, αὐτόν. Babrii fabulam propius sequitur ex-
cerptor Bodlejanus Tyrwhitti pag. 22. Αἰτοῦντι τροφήν
νηπίῳ καὶ κλαίοντι ἠπείλησε γραῦς, εἰ μὴ ἤσυχάσαι, τῷ
λύκῳ ῥίψαι· ὁ δὲ λύκος τὴν γραῦν ἀληθεύειν νομίσας

ἐκαρτέρησε μέχρις ἐσπέρας πεινῶν

μηδὲν λαβῶν· εἰς δὲ τὴν σύνοικον ἐλθὼν ἠρωτᾷτο, πῶς
οὐδὲν ἄρας ἦλθεν ὡς αἰεῖ; ὁ δὲ εἶπεν, Πῶς γὰρ τις
πιστεύσει γυναικί; Postrema verba transposita facile
reddent choliambum: ὁ δ' εἶπε, Πῶς γὰρ τις γυναικί πι-
στεύσει;

Fab. CLVI. Narrationem a puero ad vulpem trans-
tulit auctor fabulae a R. Stephano editae, multo bre-
vioris, ubi exitus ita traditur: μηδαμῶς τῇ ὥρᾳ ταύτῃ ζή-
σης, καὶ πάλιν συναντήσης μοι. Longiorem fecit auctor
fabulae, quam Gallus Rochefort e Codice Parisiensi pro-
didit No. XXV. repetiitque Coray l. c. ubi initium hoc
est: Εἰς λύκου χεῖρας ἀλώπηξ ἐνέπεσεν, ἢ καὶ τὴν τοῦ γή-
ρους προβαλλομένη ἀσθενεῖαν ἀπολύσαι ἐδυσώπει. Pueri
responsum triplex ita variatur: εἶθε μὴ σοι συνήνησα·
εἰ δὲ συνήνησα, τυφλῷ σοι ἐνέτιχον· μηδαμῶς δὲ τῆς
ὥρας ταύτης τὸ ζῆν σοι ἐπεβραβεύθη· ἴσως γὰρ πάλιν,
εἰ ἐν βίῳ τούτῳ προσμείνεις, τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐκθροήσεις.
Alterum membrum multo facilius intelligitur, quam libri
Augustani παραπλησίως ἠμαρτηκέναι τυφλῷ. Tertium
plane diversum abit, quod obscuris et dubiis verbis si-
gnificat: *utinam arbitrio tuo vita mea nunc permissa non
fuisset.* Contra Gallicus editor vertit: *nolim mihi nunc
vitam praemii loco a te concessam*: qua in responsione
vulpis versutum ingenium agnoscere ille sibi visus est.
Si licet ad exemplum Augustanum sequiores duas fabulas
iudicare, equidem suspicor, in Gallica scriptum fuisse:

μηδαμῶς δὲ ἀπὸ τῆς ὥρας ταύτης τὸ ζῆν σοι ἐπιβράβευ-
θείη. *utinam tibi ab hoc tempore vita non prorogetur.*

Fab. CLVII. Codex dat περιῤῥόγιος. Edita deinceps εὐρήσω, in extremo diversa abit.

Fab. CLVIII. Plane eadem est Flor. 106. in epimythio etiam brevior. Altera ex elegantiore narratione excerpta videtur, ubi initio est: Φάσις ἦλθε πᾶσι τοῖς τετραπόδοις καύχημα κατέχουσα εἰς παιδῶν πλήθη. Sed scribendum videtur Στάσις. Nostra potius apophthegma dicenda fuerit.

Fab. CLIX. Codex θυσία habet, et sic Flor. ubi Coray θυσία edidit. Idem vir doctissimus initio articulum τὸ delendum censuit, nisi in τι mutare malis. Sequens προσκαλουμένου Flor. et Aug. correxi. Epimythium Flor. diversum hoc est: Ὁ λ. δ. ὅτι οἷς ἐπίκειται τὸ ἀποθανεῖν, κρείττων ἐστὶν ὁ μετὰ δόξης θάνατος.

Fab. CLX. Codex ἀετούς habet, verum Flor. Deinde uterque εἶτε, ubi Nev. et Synt. ἐστὲ dant. Epimythium discrepat nostrum a reliquis omnibus.

Fab. CLXI. Suavissimam fabellam vide quanto lepore privarint paraphrastae. Britannus hanc poeticae orationi proximam publicavit.

Τμηττία μέλισσα, κηρίων μήτηρ,
ἀνῆλθεν εἰς θεῶν οἴκους φέρουσα τῷ Διὶ μέλι μῆπω κα-
πρισθέν. Ὁ Ζεὺς δὲ τῷ δώρῳ ἐτέρφθη, καὶ ὑπέσχετο δοῦ-
ναι γέρας, ὃ ἂν αἰτήσῃται· ἢ δὲ εἶπεν, Δός μοι κέντρον,
ἵνα, εἴ τις ἀνθρώπων τῶν ἐμῶν ἔργων πλησιάσας ἄραι,
ἀναιρῶ τοῦτον. Ἀπηρέσθη ὁ Ζεὺς τῇ αἰτήσει· ἠγάπα γὰρ
τοὺς ἀνθρώπους· ὁμοίως

καὶ μὴ θέλων ἔδωκεν· εἶπε γὰρ δώσειν·
τοιούτου δὲ δέδωκεν, ὡς αὐτὴν ἀποθνήσκειν ἅμα τῷ πλῆ-
ξαι· ζωὴ δὲ αὐτῆς ἐστὶ πετομένης τὸ κέντρον. Ubi Britan-
nus edidit τὸ ἐμὸν ἔργον πλησιάσῃ ἄραι: Coray scripsit
τὸ ἐμὸν ἔργον πλησιάσοι ἄραι. Idem vulgatum ἀποθνή-
ξειν correxit. Hanc ipsam fabulam barbara oratione de-

formavit auctor exempli Florentini 114. ubi est: *εάν τις τῷ οἴκῳ μου πλησιάσῃ τοῦ ἀρῆαι μέλι. — ζωὴ γὰρ ἐν σοὶ ὑπάρχει τὸ σὸν κέντρον.*

Fab. CLXII. Neveletiana *εἰώθεσαν τ. σκ. ἐπιτιθέντες ὀδοιπορεῖν* — ὁ ὄνος, omisso *ἡμῶν*, quod interserit Aug. qui *μενεγῦρται* et *ἔφησαν* scriptum habet, deinde *αὐτῶν, πληγᾶς*. Denique Nev. *ὄσας οὐδὲ ζῶν ὑπέμεινεν*. In epimythio Nev. habet *εἰ καὶ τῆς δουλείας ἀφεύωσι, τῶν δουλικῶν οὐκ ἄπ.* omisso *ἀρχῶν*, quod in *ἔργων* mutatum malim. Dictionem *περὶ τῆς ἐλ. ἐφιέμενοι* sanam equidem non existimo esse. Vulgatum *ἀπὸ κόπου* correxit Coray. Babrii fabulam infra apposui. Latinam fecit Phaedrus 3, 20.

Fab. CLXIII. Congruit plane Nev. et Florentina 115. praeter epimythium, ubi verba *διὰ φιληδονίαν* desunt. Hudsoniana mures maiores armat *τοῖς μείζοσι ξύλοις τῶν ἀχύρων ἀντὶ δοράτων*. Babrii versum servavit Suidas v. *Τρώγλη*.

Ἄλλοι μὲν οὖν σωθέντες ἦσαν ἐν τρώγλαις.

Fab. CLXIV. Convenit plane Flor. ubi est *τοῖς ἄλλοτριῶν ἐφορμῶν*. Aug. *ἐποφθαλμιῶν* habet. In epimythio Flor. *οὐ μετατίθενται* habet.

Fab. CLXV. Convenit Florentina. In epimythio discrepat: ibi enim est *αἴσθησιν τοῦ καλοῦ*, quod assumptum malim. Additur etiam alterum epimythium.

Fab. CLXVI. Codex *Ναύαρχος* habet. *ἐθέασατο πρὸς τὴν θάλασσαν* non satis graeca dictio. Nevel. dedit *ἐμέμφετο τῆς θαλίσης*: *αὐτῇ δὲ ἐνατιζῶν*. corrigit tamen *αὐτὴν γε ἐνατενίζων*. Cum Hudsono Ernesti et Coray dederunt *αὐτὴν ἐπαιτιάζων*. Heusinger voluit *αὐτῇ δὲ ἐνατενίζων*. Furia dedit *αὐτὴν ἐνατιάζων*. Nostra docet, verum esse *τὴν θάλασσαν αὐτῇ ἐνατενίζων*. Deinceps *ὅτι γε — καὶ ἠνίκα ἂν αὐτοὺς προσδέχηται ὑπογαστρισαμένη* male habet Nev. ubi copulam *καὶ* damnavit etiam Coray. In nostra malim *ἀπαγριουμένη*. Postea vulgatur *ὅποιαν μὲν νῦν ὄρεῖς*: — *αἰφνιδιὸν μοι ἐμπ. κυματίζουσι*. Prius mem-

brum certe nostra elegantius et verius habet. In epimythio Nev. praepositionem ante τῶν ἀδικημάτων male omisit.

Fab. CLXVII. Aug. ἀνεβάλετο habet, ἐνεβάλλετο Flor. quae cum in dictione consentiat, mire tamen cum Nevel. facit, ubi est: ἡ δὲ αἶθρεια χαλκόν. Nev. χαλκόν dat. Post περιτραπίσης addit Flor. πάντα ἀπολέσασθαι αὐταὶ ἐπὶ τὴν γῆν διεσώθησαν· καὶ ἀπὸ τῶν τότε ἡ μὲν αἶθρεια παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης ἐνεδρεῦει, μήπως ἡ θάλασσα τὸν χαλκόν ἐξαγάγῃ. Brevius Nev. πάντα ἀπολέσαντες αὐτοὶ ἐπὶ τ. γ. δι. ἐξ ἐκείνου τοίνυν ἡ μὲν αἶ. τοῖς αἰγιαλοῖς αἰεὶ παρεδρεῦει, μήπου τὸν χ. ἐκβράσῃ ἡ θάλασσα. In Aug. deinceps est ὀδύνη. Equidem κατὰ τοῦ βυθοῦ malim. Postea μὲν post ἡμέρας e Flor. inserui. Epimythium Nevel. convertit, Flor. auctius vocabulo ὑστερον ante περὶ, et vitiosum in verbo πέσωμεν habet. Quod attinet insignem varietatem in τῇ ἀφορμῇ τῆς αἶθρείας, quae dicitur non aes imposuisse navi, sed ipsam navem conduxisse, eamque tempestate perditam in fundo quaerere, non dubito equidem hanc rationem vulgari praeferre, multis modis absurdae. Sed ita simul avis natura diversa traditur, quae in maris profunda mergi dicitur, cum vulgo in littore discurrens victum quaerere narretur. Syntipas κέπρον nominans, eum ait ἐπὶ τῆς θαλάσσης τὰς διατριβὰς ἔχειν, quod verum esse novimus. Urinantem αἶθρειαν tractavi ad Aristotelis h. anim. 5, 8. pag. 279. Itaque omni ex parte rectior ratio Augustanae fabulae videtur esse.

Fab. CLXVIII. Codex κατὰ τινα ποταμὸν habet, ubi reliquae παρὰ, quod si ferendum videtur, ad ἀπέβαλε referendum erit. Deinde ἐκλαγς erat in apographo pro ἐκλαίε, postea ὑποπτάς, quod, ut potui, correxi. Florentina narratio multis interpretamentis nostram interpolavit: sed memorabile mihi videtur, quod post verba Εὐρυῆς δὲ additur ὁ τοῦ ποταμοῦ θεός. Nisi enim iuepta

est monachi interpretatio, varietas potest videri ex alio exemplo traducta; nam etiam Apostolius Proverb. 15, 46. non Mercurium, sed τὸν ποταμὸν nominavit, qui primum argenteam, deinde vero auream securim extulit. Quae ratio placebat Lessingio Collectan. I. p. 365.

Fab. CLXIX. Congruit cum vulgata, ubi rectius παρὰ τι, quam in Codice παρὰ τὸ legitur. Deinde coniecturam Ernestii συνέκειτο vulgatum emendantis confirmat Aug. Cetera vitia liber noster emendabit. Florentina cum Hudsoniana congruit.

Fab. CLXX. Vulgata et Florentina maxime fine epimythii discrepant, aliquot etiam locis hinc emendandae.

Fab. CLXXI. Vulgata verbis discrepat. Florentina plane congruit, solo epimythio diversa. In Aug. negatio post ἀμοιβὰς deerat.

Fab. CLXXII. ἐπεκαρδόκουν verbum vitiosum videtur. Nev. habet οὐκέτι ναῦν, ἀλλὰ πλοῖον ἐδόκουν βλέπειν. Fuit igitur ἐδόκουν, et fortasse antea verbum aliquod excidit.

Fab. CLXXIII. Congruit Florentina. ἀνύσας male Nev. Sequens τι seclusi. Flor. εἰ ἐν εὐρω τι, σοι τὸ ἡμῖσιν ἀναθήσω. Nev. εἰ ἄρα εὐρήσει τι, τὸ ἡμ. τούτου τῷ Γ. ἀναθήσειν. Deinde Codex ἀμύγδαλοι habet et ἀνείλατο. Post ἐνόντα e Flor. inserui verba καταφαγῶν τε ταῦτα καί. Flor. tamen δὲ habet. Sequitur in vulgata διανεμῆμαι, ubi rectum liber Vratisl. διανενέμῆμαι dat. Flor. male ἀνέθηκα. In epimythio verba διὰ πλεονεξίαν Nev. cum Flor. post Θεοῦς collocat.

Fab. CLXXIV. Eadem extat apud Nev. et in Flor. pluribus tamen locis hinc emendanda. Codex habet μεθ' ἡσυχίαν — ἐμὲ δὲ οὐκ ἔχων — ἀποκναίονται.

Fab. CLXXV. Codex ἐπικαλουμένος dat, deinde βηροσοδεῦσι et in fine λάλοισι. Eandem fabulam Nev. et Flor. habent, sed posterior multis interpretamentis foedata. Utraque etiam querelam postremam asini οὐδέ — ταφῆς

τεύξομαι mutavit ineptissime in verba οὔτος γὰρ καὶ τὸ δέσμα μου κατεργάσεται.

Fab. CLXXVI. Congruit Neveletiana, sed verbis aliquot commutatis in graecitatem recentiore. Pro κουφότερον dedi κουφότερος. Plutarchus de Solertia anim. §. 16. ἀναστὰς ἐλαφρὸς dixit, ad Thalen Milesium referens narrationem. Statim sequebatur ἐλαφρότερον, ubi Nev. rectum dedit. Deinde Nev. σπόγγους ἦν πεφορτισμένος, καὶ κατὰ τινα ποι. ἐγένετο, ὥθη δὲ, ὅτι εἰάν πάλιν πέση. Seclusi inutile vel vitiosum δεῖν. Sequitur in Codice ἐξαναστήσεσθαι. Babrium contraxit Ignatius.

Fab. CLXXVII. Eandem habet Flor. in paucis varians verbis, veluti διακομίσαι δυνηθῆ — ἀλλὰ καὶ τὴν βύρσαν τοῦ ὄνου ἐπεσώρευσεν. — κουφίσασθαι — μικρὰ ἐπιτόκια λάβωσι, πολλάκις — προσπολλύουσιν. Babrii fragmentum hoc posuit Suidas v. ὄνειά.

— — τὴν σάγην τε τοῦ κτήνους,
καὶ τὴν ὄνειαν προσεπέθηκεν ἐνδείρας.

In Fabula Flor. 24. de equo et asino haec eiusdem poetae fragmenta reperisse sibi visus est Coray:

Οὐ γὰρ δύναμαι ταῦτα πάντα βαστάζειν.

Τί μοι συνέβη ἄρι τῷ ταλαιπώρῳ.

Plutarchus Praecept. Sanit. 25. Ὁ βοῦς πρὸς τὴν δρόδουλον ἔλεγε κάμηλον, ἐπικουφίσαι τοῦ φορτίου μὴ βουλομένην, Ἀλλὰ καὶ καὶ ταῦτα πάντα μετὰ μικρὸν οἴσεις. Ὁ καὶ συνέβη, τελευτήσαντος αὐτοῦ.

Fab. CLXXVIII. Integrior quam in Flor. libro. Neveletiana ab initio servavit choliambum Babrii, quem habet Suidas v. κωμήτης:

Ὄνω τις ἐπιθεῖς ξόανον ἦγε κωμήτης.

Sed in Suida legitur εἶχε.

Fab. CLXXIX. Florentina ἐξουσία — τροφῆς — τὴν ἀφθονίαν ἔχεις dedit. Ita fere etiam Neveletiana habet.

Fab. CLXXX. Ineptissimam omnium rationem se-

quitur liber Augustanus: meliorem habent editae omnes fabulae. Filius Heusingeri e Codice nostro exscriptam dedit, sed is initio τέτιγα δεινῶς ἦσθη — αὐτοῦ τὴν φωνὴν scripsit, sine dubio compendiis scripturae aberrans. Omisit hanc solam Gallus Coray, sane non comparandam cum vulgatis.

Fab. CLXXXI. Florentina non discrepat, sed auctior interpretamentis quibusdam. Aug. περιϊστάμενοι dabat. Fabula ficta est ad naturam asinorum et equorum; nam Hippiatrica pag. 113. ubi de stranguria equorum et mulorum est, praecipiuut: ἄγειν ἐπὶ ἀπούρησιν, ὅπου ἕτερα κτήνη ἐκ τῆς οὐρήσεως φύσημα πεποίηται, ἐφ' ἣν εἰάν ἔλθῃ, ὡς τάχιστα οὐρήσει. Vegetius Mulomedic. 5, 14, 13. *facilius autem provocabitur, si ubi aliud animal minxerit teneatur.*

Fabulam CLXXXII. minus integram habet Flor.

Fab. CLXXXIII. Flor. ἐσθίων περιπαρῆ. In nostra scriptura τῷ φάρυγγι supplendum videtur. Cetera exempla aliam habent rationem minus probabilem: ὅπως μὴ μετὰ πόνου τεθνήξομαι. Deinceps Flor. ἐξετίναξε melius habet: peius vero μάγειρον διδάξαντος ἰατρικὴν τέχνην ὑπελαβόμεν. In epimythio Aug. dabat μηδὲν προσήκον. Flor. μὴ τι προσήκουσιν. Neveletianam expressit et interpolavit Florentina 134. et Augustana infra no. 227. posita. Neveletiana Babrianae poeseos vestigia servavit in verbis: Ὀνος πατήσας σκόλοπα χολὸς εἰσότηκει. Et Suidas v. κνηκίας:

Ὁ δ' ἐκλυθεῖς πόνων τε κἀνίης πάσης,
τὸν κνηκίαν χάσκοντα λακτίσας φεύγει.

Idem e fabulae metro heroico posuit v. Σκῶλος hunc versum:

Ἐκ μοι σκῶλον ἔρυσσον, ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν ὀπλῆ.

Fab. CLXXXIV. Congruit utraque edita. τοῖς ἔξωθεν τυφλοῖς Aug. habet, verum Flor. τύφοις omisit Nevel.

Fab. CLXXXV. Iisdem verbis publicaverat Planudes, interpolavit Florentinus interpres.

Fab. CLXXXVI. Eandem vulgavit Planudes, paulo integriorem Furia. οὔτοι δὲ καὶ προσγ. Aug. τούτω δὲ καὶ προσεγγελωσιν Nev. ubi Venet. 2. rectius προσγελωσι habet. τούτους δὲ καὶ προσιόντας προσγ. male Flor. Voluit τούτω — προσιόντι. Ubi Fl. et Aug. ἐξ ἀπρ. habent, Nev. dedit μόνον φανέντες. Ita supra fab. 172. est ἐξ ἀπροόπτου, ubi novi, qui ἐξ ἀπόπτου scriptum malebat.

Fab. CLXXXVII. minus integram habet Flor. quam Nev. et Aug.

Fab. CLXXXVIII. ab editis parum discrepat. σοῦ πρώτης Fl. τοῦ ἀδικεῖν Nev.

Fab. CLXXXIX. Convenit Flor. quae tamen negationem ante πολλοὺς ἐνοικοῦντας omisit, ut in Nevel. facit Codex Vrat. In epimythio Nev. χαλεπαίνωσι, Flor. χαλεποὶ ὄσι, quarum lectionum utramvis Augustanae praefero.

Fab. CXC. Congruit Florentina 147. minus tamen integra praeter locum sub finem, ubi Aug. habet ἀλλὰ μάλιστα σὺ φαῦλος ὑπάρχεις. Neveletianam narrationem inepte dilatavit Florentina 76. Babrianae compositionis umbra superest in Neveletiana et quae eam sequitur Florentina. Fragmenta e Babrio posuit Suidas haec v. Πυρίνω:

Γέρανοι γεωργοῖς κατενέμοντο τὴν χώραν,
ἐσπαρμένην νεωστὶ πυρίνω σίτω.

Fab. CXCI. In paucis variant editae. Sed συνιδόντες male Flor. cum Aug. habet.

Fab. CXCI. discrepat valde verbis ab editis duabus. Copulam καὶ ante εὐνοϊκῶς inserui. Deinde Codex αὐτοῦ διάθρῃσιν habet. Sequens ὑποκείμενον vitiosum videtur esse. Postea Aug. liber ἐπέυθειτο dabat. Post ἐπιλαβόμενος exciderunt aliquot verba, quae supplere conatus inutilem copulam καὶ ante ἔφη segregavi. Abhinc Aug. habet σὲ χροή. Epimythium plane alienum esse videtur: convenit vulgatum: ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλω προσιόντες αὐτοὶ μᾶλλον βλάπτονται. Ceterum an-

tiquitatem fabulae testatur Alcaei scolion apud Athenaeum:

Ὁ δὲ καρκῖνος ᾧδ' ἔφη, χαλᾶ τὸν ὄφιν λαβὼν,
 Εὐθέα χορὴ τὸν ἑταῖρον ἔμεν, καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

Fab. CXCIII. lacunosa in Aug. qui habet κατηγα-
 λίσχοντο ὑπ' ἀμφοτέρων· ὡς ἐθεάσαντο δὲ τοὺς μῦθας,
 ἀφέντες. Inserui igitur ex edita verba seclusa. Vulgata
 habet βαδίζοντες· ἰδόντες δὲ τ. μ. In epimythio vero ἐν
 ταῖς τῶν δ. στ. ε. παρεισβάλλοντες λ. αὐτοί. Aug. dabat
 ἐν στάσεσι ε. περισκύλλαντες λ. ἑαυτοῖς. Praefero vul-
 gatam αὐτοί.

Fab. CXCIV. Paucis discrepat ab editis duabus,
 imprimis additis περὶ τούτου. Syntipas pro Iove Apol-
 linem nominavit.

Fab. CXCV. Neveletiana et Flor. 158. verbis plane
 invicem congruunt, nostra omnium integerrima. Altera
 Florentina augmento discrepat, sed convenit cum Hud-
 soniana, quae ita habet: Ὁ δὲ τὸ τοῦ παιδὸς ἀπλοῦν
 θεασάμενος τὸ κέντρον ὀξύνας εἶπεν, Ἄπελθε, παῖ, καὶ
 σῶζου, μὴ καὶ ἐμὲ θηρεύων, πάντας οὓς ἔχεις ἀπολέσης.
 Ita etiam Syntipas: τὸ αὐτοῦ κέντρον πρὸς τὸ νύξαι τὸν
 νέον ἰθύνας. Fortasse tamen Babrius, cuius esse vul-
 gatam fabulam testatur Ignatii Tetrastichon, et qui ean-
 dem rationem secutus fuit, latet etiam in verbis vitiosis
 Aug. καὶ ὡς τὸ κέντρον ἐπληξεν, εἶπεν, ἐθέλων τοῦτο ἐ-
 ποιήσας — κατέχω, ubi Nevel. dedit: καὶ ὅς τὸ κέντρον
 ἐπάρας εἶπεν, εἴθε γὰρ τοῦτο ποιήσεις, ἵνα καὶ ἱς συνεί-
 ληφας — ἀποβάλλης. Certe in Aug. scriptura postremum
 verbum in ἀποβάλλω mutandum videtur. In Nev. ποιή-
 σιας dedit Coray, sententia satis commoda. Fortasse
 tamen olim fuit scriptum: εἰ θιγγάνεις, τοῦτο ποιήσει,
 (scilicet τὸ κέντρον) ἵνα — ἀποβάλλης. Ita saltem nar-
 ratio cum Babriana congruet.

Fab. CXCVI. Discrepant verbis tria exempla: no-
 strum elegantius videtur. Verbum στεγροπονουμένης ne-

scio an sanum sit. Flor. habet usitatus *σιερονκιτυπούσης*. Nev. *όλοφυρομένης*.

Fab. CXCVII. mire vitiosa in Aug. libro ita scriptum habet: *έν τινι ποταμῶ — έλαθεν αυτή — έμπεσειν και εκτινάξασαι συνέβη αυτή — καταπεσοῦσα — δια σφοδρᾶς ραθυμίας απερισκέπτοις προ. E Flor. correcti. Neveletiana verbis discrepans habet *έν τινι τόπω*, Synt. *τοίχω*. Hic etiam columbam morti dedit.*

Fab. CXCVIII. parum discrepat verbis ab editis duabus, quae in epimythio *δυστυχέσταιοι*, Flor. *δυστυχέστεροι* habent, ubi Aug. male *δυσχερεῖς* dabat.

Fab. CXCIX. Hudsoniana *τήν σαγήνην έάσαντες*, Synt. *τό δίχτυον παρά τόν αἰγιαλόν λιπόντος*. Deinceps Aug. *ζῶον είναι· τό τοιοῦτον έφραψάμενος τῶν ιχθύων*, *ός συνι — άλιεύς μή μηθῶν τοῦτο επ.* Syntipas *mersam simiam* occidit, et orationem piscatori adscribit.

Fab. CC. Codex lacunosus habet *βυρσοδεῦσι περικείμενος — άνεβιάλετο χρόνον λέγων ματαβ.* Vulgatum *βυρσοει* miror etiam a Coraio toleratum, qui scripturam Neveleti *γενομένου τῆς δυσωδίας* mutavit in *γενομένου*, cum Hudsonus ediderit *γενόμενον, τήν δυσωδίαν*. Vtrum verum sit, nostra docet fabula. Praeterea Aug. habet cum Nev. *συνεχῶς γενομένου*.

Fab. CCI. Verbotenus fere convenit Neveletiana. Florentina in fine *έργον λαβεῖν* dedit.

Fab. CCII. Codex habet *είσελθῶν τῇ ποιμνῇ ὁ ποιμνὴν και θεασ.* Facetius Hudsonianus fabulator: *και δή ποτε έγγυς αἰνιάδος νοσοῦσης ιστιάμενον είδε τόν κύνα κληφῆ και δοκοῦντα δακρύειν· και θυαλίζον αυτόν είπεν, Καλῶς ποιεῖς συμπαθῶν· πλήν αλλά μή γένηται μηδέ συμβῆ ὑπερ θελεις.* ubi scribe *γένοιτο — συμβαίη*. Hudsonianam narrationem posuit Ernesti No. 274. eaque accommodatur ad heredes aegrotantis.

Fab. CCIII. Codex *και ante φοίνικας* omittens habet *νῦν έμφορησάμενας — επί τῆς γῆς δ.* Florentina *proxi-*

me abita nostra, Equidem Florentinae ἐμποροῦσάμενος
praetuli formam ἐμποροῦσι. Exemplum simile ἐπιφοροῦ-
τίζω habent Geoponica cum Cassio.

Fab. CCIV. Codex omittit articulum ante ἰμάτιον —
καρπὸν — τρέφοντος. Idem συγκαταφαγεῖν — ἀφείλασθε.
Nevel. συγκαταφαγόντα — ἀφείλασθε dedit, quem sequor
cum Coraio, Flor. διαρρήξαι dedit pro συγκαταφ.

Fab. CCV. paucis discrepat verbis. Ita Nev. λυκί-
δεῖς, τούτους — ἀνέτρεφεν — ἠξήθησαν habet, et epimy-
thio caret.

Fab. CCVI. Codex habet τρις ἐκ τῆς ῥώμης ἐκπλε-
γέντων — αὐτὸς ἐπι βοῶν, ἐκεῖνοι —. In epimythio
Flor. ἀληθεύουσι. Malim ἀληθεύωσι.

Fab. CCVII. Congruit Florentina, quae idem epimy-
thium, contra Hudsoniana et Syntipas magis commo-
dum addidit: μὴ μέμφου, πλὴν ἐλέησον. Synt. ἐν περι-
στάσει τινὰ προσονειδίζων, ἀκαίρως αὐτοῦ καὶ ἀπρεπῶς
καταμέμφεται.

Fab. CCVIII. Florent. etiam brevior in epimythio
habet τὴν τέχνην παραφερομένους. Aug. εὐφυῶς τ. τεχ.
περιφερομένους. Paulo quidem perfectior narratio est in
Neveletiana, sed oratio plane barbara.

Fab. CCIX. Tria exempla verbis discrepant; no-
strum elegantius et verius.

Fab. CCX. Congruit cum Flor. sed integrior. In
epimythio verba μέχρις οὗ omisit Fl. ad sensum non ne-
cessaria, eorumque loco καὶ posuit. Planudea mire et
verbis et re discrepat: et ambiguum est iudicium, utram
praestare dicam. Neutra enim intra naturam animalis
subsistit, quod ἀσπάλακα nominavit Planudea.

Fab. CCXI. Codex habet ἐπαγγελόμενοι — ποιῆσαι
αἱ δὲ σφῆκες περιστάσαι — ταῦτα ποιούσιν. Epimythium
Planudeae aptius est hoc: πρὸς ἄνδρας ἐξώλεις, ὠφελεῖν
μὲν ἐπαγγελλομένους, βλάπτοντας δὲ μεγάλα. E Planu-
dea πάντα pro ταῦτα assumpsi; eadem ἐκείνοις δοῦναι ha-

bet, Flor. ποτόν παρέχειν, ubi Aug, τὸ ποτόν παρασχεῖν. Placet Planudea scriptura.

Fab. CCXII. Etiam Nevelet. καθιστάσα — πλήττουσα habet, ut Aug. Rectum dedit Flor. Copulam καὶ post γεγόμενος omittit Aug. Deinde ἀμύνεσθαι, ἐξελθὼν ἐν τῇ ὁδῷ καὶ ἰδὼν ἄμαξαν ἐρχομένην, τὴν κεφαλὴν τοῦ τρ. ὑπέθηκε φάσκων, συναπόλλυμαι τοῦ ἐχθροῦ. Ita etiam Florentina. Postea τῇ σφηκι — τοῖς ἀνθρώποις αἰροῦνται Aug. habet. In antecedente fabula Aug. similiter αἱ σφήκες περιστάσαι dabat. Fuit fortasse mos seculi labentis ita loqui.

Fab. CCXIII. Consentit cum Florentina. In Codice ασόμενα est cum signo lacunae: supplevi e Flor. Deinde Aug. ἔφησαν cum Flor. quae rectius συνειδότες habet; paulo antea vero κατακλῶνται. Postea Aug. συμβολῆ dat: malim ἐμβολῆ. In extremo Aug. κατασέυεσθε dabat. In epimythio male Flor. εἴκειν καὶ ὑποτάσσεσθαι dedit. Denique ἀσφελῆ est in Aug. Ceterum cum nostra et Florentina congruit narratio, quam e libro Gallico publicavit H. Stephanus et ad Fabulam Nev. 143. apposuit Hudson.

Fab. CCXIV. Convenit plane Florentina, sed interpolata. In epimythio tamen rectius addita habet verba τὰς ἐκ τῶν γειτόνων. Vulgata nominat pro capris silvestribus hircum; atque ita Babrius, testante etiam Ignatii tetrasticho. Apponam verba e Neveletiana: Λέοντα φεύγων ταῦρος εἰσῆλθεν εἰς σπήλαιον· τράγος δὲ τοῦτον τοῖς κέρασιν ἐξώθει· ὁ δὲ εἶπεν, Οὐ σέ, ἀλλὰ τὸν λέοντα φοβοῦμαι· ἐπεὶ παρελθέτω, καὶ τότε γνώσῃ, τίς ἢ δύναμις ταύρου καὶ τράγου. ubi choliambum Babrii

Τράγος δὲ τοῦτον τοῖς κέρασιν ἐξώθει
agnovit Coray. Cum Hudsono Ernesti pessime edidit scriptum locum: ἐπεὶ παρῆλθε τὸ θηρίον, καὶ τότε γνώσῃ. Malum lenivit Coray scribendo παρελθέτω τὸ θηρίον.

Fab. CCXV. Nevel. et Florentina eadem, sed interpolata. Codex dabat ἀμελεῖσθαι.

Fab. CCXVI. Florentina omnium maxime interpolata est. Codex ἡξίουν χειροτονῆσαι βασι. omisso ἑαυτὸν dabat. In Planudea Vratisl. Codex habet εἰ σοῦ βασιλεύοντος ἀειτὸς ἡμῶς καταδιώκειν ἐπιχειρήσειν. ubi vera scriptura ἐπιχειρήσειε latet.

Fab. CCXVII. Congruit edita, praeterquam quod rectius ἀνεπιτηδείους habet, quam Aug. ἐπιτηδ. Deinceps Codex χαλινὸν ἔχει habet, Nev. χόλον οὐκ ἔχει. Mecum sentit Coray. Postea Aug. δέος ἐστὶ καὶ χοιρίδιον δέδοικας καὶ ὑμῖν ὑποτίθεται. Editā μὴ αὐτοῦ βασιλεύοντος χοιρίδια ἡμῖν ἐπιτίθενται. ubi Coray ἐπιτιθῶνται scripsit.

Fab. CCXVIII. verbis aliquot discrepat a Flor. quae dedit τῶν ἄλλων πάντων τὰ δῶρα λαμβάνω, ut Nevelctus.

Fab. CCXIX. Florentinum exemplum mire interpolatum et vitiatum extat. Vtrumque Ὁ δὲ dat de grue, ubi Ἡ δὲ malim. In epimythio ἐν e Flor. inserui. Exemplum Bodlejanum ita habet: Ἡρίζεν εὐφρεῖ γέρανον ταῖς χρυσόπτερος, σιώπτουσα τὴν χροῖαν τῆς γέρανου· ἡ δὲ ἔφη, Ἄλλ' ἐγὼ ἄστρων ἐγγὺς ἵπταμαι καὶ φωνῶ· σὺ δὲ, ὡς ἀλέκτωρ, χαμαὶ πτερόσση, οὐδ' ἄνω φαίνει. ubi Babrianae poeseos umbram agnoscis. Fragmenta choliamborum Suidas haec posuit v. Γέρανος:

Δίβυσσα γέρανος ἠδὲ ταῖς εὐπήληξ
χλωρὴν ἀεὶ βόσκοντο χεῖματος ποιήν.

Fabulam repetiit Avienus fab. 15.

Fab. CCXX. vulgata multum elegantior. Pro εἶν malim ἔσν. Deinceps Aug. ἀλλ' ὅτι τοῦτο οὐ σι. ποιῶ, προνοουμένη, transposita particula. εἰς e Nev. inserui in epimythio.

Fab. CCXXI. Consentiant exempla tria, nisi quod in extremo epimythio κρίνεται rectius Planudea et Flor. habent. Ex Heusingero repetiit Coray p. 41. qui in fine

κρίνονται dedit e coniectura Neusingeri, ubi Codex γίνονται habet.

Fab. CCXXII. Congruit Florentina, sed e Planudea interpolata. Aug. περί τι — ἀκονεῖν dabat.

Fab. CCXXIII. Mira est varietas Planudeae: nam Flor. cum nostra congruit. Primum Nev. ἔξαργυρισάμενος καὶ χρυσοῦν βῶλον ποιήσας. Flor. ἔξαργυριζόμενος — τοίχου κατορύξας διετέλει συνεχῶς ἐρχ. καὶ σ. Aug. κατορύξας διέβαλε· διετέλει δὲ συνεχῶς ἐρχόμενος ἐπισκ. Post ἀφίξεις lacuna videtur esse, quam ita Flor. interpolavit: ὑπενόησε τὸ ἀληθές· ἀπαλλαγέντος οὖν αὐτοῦ τὸ χρυσίον ἀνείλετο. In epimythio pessime Flor. habet ἐὰν μὴ καὶ χρηστά τις ἐπάρη.

Fab. CCXXIV. Est eadem Neveletiana, quae habet καὶ διὰ τὴν φυσικὴν ὀξύτητα — συνειδυῖα ἑαυτὴν βραδύτητα οὐ διέλειπεν. In Aug. est ἑαυτῆς τὴν βραδύτητα. Libanius de equo cum testudine certante narravit.

Fab. CCXXV. Codex habet ἐξέστη. Florentina deinceps: περιπαθῶς ἔστεινε. — οὐ μόνην τέκνα ἀποβαλεῖν αὐτὴν συμβέβηκεν. In epimythio Flor. habet: ὅταν ὑφ' ὧν ἤχιστα προσεδόκησαν πάσχουσι.

Fab. CCXXVI. Flor. οἱ μὲν γέραντοι ἑλαφροὶ ὄντες ταχέως ἀπέπτησαν καὶ διεσάθησαν, αἱ δὲ χῆνες μείναςαι et cet. In epimythio Planudea addit ἐν ἀλώσει πόλεως, Flor. peius ἐπὶ ἐπαναστάσεσι πόλεων. Scriptura Planudeae mihi in Aug. restituenda videtur.

Fab. CCXXVII. Comparetur fabula nostra 183. Codex vitiosus est in verbis ἐλθῶν καὶ διαβῆναι μὴ δυνάμενος. Scripsi interim ἐκ τῶν ἐλκῶν, καὶ — δυνάμενον.

Fab. CCXXVIII. E Flor. μὲν inserui inter τὸ σόν. Deinceps ἀντιτάσσεται Flor. παρατάσσεται a prima manu scriptum in Aug. In epimythio παράταξις — καλλονὴ Flor. παράταξις etiam Aug. Planudeae παράτασιν Coray interpretatur διαμονὴν, διάρκειαν.

Fab. CCXXIX. congruit cum Flor. sed haec πετᾶσαι.

Sequens πείθοντος καὶ omisit. Deinceps Aug. αὐτοῦ ταύτης ἐπικειμένης. Flor. unum αὐτῆς habet, postea μετέωρος ἀρθεῖς — διερῶάγη — ἀπέθανεν. In epimythio Codex παρακρούσαντες dabit. Babrium auctorem testatur Ignatii tetrastichon et versus a Tyrwhitto omissus apud Suidam v. Νῦν σωθεῖην:

νῦν γε σωθεῖην,

ἴν' ἢ μοι χρόνον διδάγμα τοῦτο τοῦ λοιποῦ.

Ex heroica fabula Suidas posuit in voce Στυφελισμός:

ὄθι στυφελῶν ἐπὶ πετρῶν

ὄστρακόεντά' τέ νῶτα καὶ ἀγκύλα γυνῖα κεάσθη.

Fab. CCXXX. Codex habet ἀφελομένης — ἐπὶ ψύλλῃ. Florentinus liber in elogio addit καὶ Ἀθλητῆς, et in contextu habet ἀνδρὸς ἀθλητοῦ σοβοῦντος καὶ ἀλλομένη ἐνήκε δῆγμα· ὁ δὲ ἀκροχολήσας ἠντρέπισε τοῖς ὄνυχας, ὅπως συνθλάσῃ ταύτην· ἢ δὲ ἀφ' ὀρμῆς ei cet. Deesse aliquid ad sententiam nostrae et Neveletianae, facile animadvertitur.

Fab. CCXXXI. auctior legitur in Nevel. et Florentina, ubi est ψύλλα δὲ ποτε — τίς σὺ, ἀνεβόα. unde τινὶ inserui. Codex habet τίς εἶη ἐπιγορ. — κτήνης — δύναμαι· ἅπαν γάρ. Nev. edidit δύναμαι ποιεῖν. ὁ δὲ γελάσας πρὸς αὐτήν, οὕτως, ἔφη, τεθνήξει χερσὶ μου ταῖς ἰδίαις· ἂν γὰρ κακὸν οὐ μικρὸν οὐδὲ μέγα οὐδ' ὅλως πρέπει καθόλου τοῦ φυῆναι. Addit epimythium: "Οτι κακὸς οὐ πρέπει ἐλεηθῆναι, καὶ μέγας ἢ καὶ μικρός. Flor. τίς εἶ, — ὅτι πάντα μου μέλη κατεβοσκήσω, εἰκῆ καὶ μάτην ἐμὲ καταναλίσκων. Ἡ δὲ ἐβόα, οὕτω ζῶμεν· μὴ κτείνης· — Ὁ δὲ γελάσας πρὸς αὐτήν, οὕτως, ἔφη, ἄρτι τεθνήξῃ — ἅπαν γὰρ κακὸν σὺ μικρὸν — τοῦ φυῆναι. — Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὁ κακὸς — καὶ μέγας ἢ καὶ μικρός. Unde inserui, quae Codici Aug. decrant ad sententiam absolvendam.

AD BABRII FABVLAS.

I. Versus 2. vitium in *ὑδάτων συνεχείᾳ* arguit etiam metrum. Postremo Flor. dedit *ὠφελούσα*. Coray *με* addidit. *βάπτων — ἐν ἀγγείῳ* malebat Buttman, unde *ἀγγείῳ* recepi. V. 3. *οὖν* idem B. inseruit. V. 7. *τε* addidit et vulgatum *ἀνέωγας* correxit. Postremo *ὠφελούσ' ἡμᾶς* coniecit Niebuhr.

II. Versu 1. *ποτ'* inseruit Coray. Vulgatum *ἀετός* correxit Butt. qui v. 3. ante *δώσεις* inserit *οὖν*.

III. Codex versu 2. dabat *αὐτὸν ἐκάλει*. Sequens tamen *δόξαν* et metrum demonstrant vitium, quod emendavit Butt. inserto *τις*. Versu 7. interserui *τε*, B. malebat *γε* vel *ὡς*.

IV. Codex dabat *σὺν αὐτοῖς — πλείω — μηδενὸς αἰτίους — συνεπάτει — εἶτ' οὖν καὶ ἐξῆ*. Correxit Coray, praeterquam quod is *συνεπάτει* retinuit et *συνεμβεβηκότητος* omisso *πλοῖῳ* scripsit. Idem retinuit vulgatum *τὰς ἄχνας πυρίνας*. Hanc ipsam fabulam prosaica oratione reddidit scriptor anonymus apud Tyrwh. p. 20. *Ναῦν ποτε μετὰ τῶν ἀνδρῶν βυθισθεῖσαν ἰδὼν τις ἀδίκως ἔλεγε τοὺς θεοὺς κρίνειν· δι' ἓνα γὰρ ἀσεβῆ συναπώλοντο καὶ ἀναίτιοι. Ταῦτα αὐτοῦ λέγοντος, μυρμηκῶν πολλῶν ὄντων ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ἔτυχεν ἰστάμενος, συνέβη ὑφ' ἐνὸς δηχθῆναι τοῦτον· ὁ δὲ ὑφ' ἐνὸς δηχθεὶς συνεπάτησε τοὺς πάντας. Ἐρμῆς δ' ἐπιστὰς αὐτῷ καὶ τῇ ῥάβδῳ παίων εἶπεν, Εἶτα οὐκ ἀνέχεις σὺ τοὺς θεοὺς δικαστὰς εἶναι, οἷος εἶ σὺ τῶν μυρμηκῶν; ubi ἀνέξει scribendum fuisse, paret.*

V. Codex dabat *ἑστῶσαν εὖρε τ. ἀ. μόνην — νῦν εἰς — βεβούλησαι κλ. ὁ νῦν πονηρὸς β. ἐ. ἀ.* E parte correxit Coray. Compara nunc exemplum prosaicum Tyrwh. p. 21. *Ὀδοιπορῶν τις ἐν ἐρήμῳ εὖρε γυναικὰ μόνην κατηφῆ ἑστῶσαν, καὶ φησιν αὐτῇ, Τίς εἶ; ἢ δὲ*

ἔφη, Ἀλήθεια. Καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν τὴν πόλιν ἀφείσα τὴν ἐρημίαν οἰκεῖς; Ἡ δὲ εἶπεν, ὅτι τοῖς πάλαι καιροῖς παρ' ὀλίγοις ἦν τὸ ψεῦδος, νῦν δὲ εἰς πάντας ἀνθρώπους ἐστὶν, εἴαν τι ἀκούειν καὶ λέγειν θέλεις. *Extrema sunt vitiosa, ita scribenda: εἰ δ' ἀκούειν καὶ λέγειν θέλεις, intellige τὸ ψεῦδος. Sed superest lacuna in Babrio, quam indicat paraphrasis: καὶ φησιν αὐτῇ, Τίς εἶ; ἢ δ' ἔφη, Ἀλήθεια. καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν et cet. Unde apparet, excidisse versum:*

κατηφῆ· καὶ φησιν, Αὐτῇ, τίς εἶ, γύναι;

Ἡ δ' ἔφη, Ἀλήθεια. Καὶ διὰ — *Cetera non expedio.*

VI. Codex Οἷς τις dabat. Οἷς τις ποτ' maluit Coray. "Οἷς ποτ' Butt. qui praeterea τοιαῦτα praefert. Eidem νομῆα debetur pro νομέα, et articulus τὸ ante γάλα. 3. Codex γάλα δ' ἀμέλγων, 4. περισσεύσει, 6. πᾶσα ἐν ὄρεσιν εὐθαλές τι γεννᾷ σοι, ὠραῖα. v. 8. φέρβεις δ' ἂν ἡμῖν ἐν μέσοις κύνα ταύτην. v. 11. ἐπολενόμεν. v. 12. ἔσχετε ἄφθονον πόην. quorum errorum maximam partem correxit Coray. πλεῦν pro πλέον dedit Butt. γαίας vulgato γῆς ipse substitui.

VII. Codicis scripturam ὁ πίθηκος χθρὲς correxit Buttmann.

VIII. Codex dabat κννίδιον — καὶ ἦν — φάτναις — κννίδιον δὲ χαρίεν ὄν. Ὁ δὲ γε ὄνος — νύκτα ἀλήθων — δ' ὅσον χρεία. Λαχθεῖς — δεσμούς καὶ κάλους ῥήξας — μέσον — ἤλθε ἄμετρα — καὶ αὐτὸς ὕστατ' ἐκπνεεν — ἐπολενόμεν. In postremo conieci scribendum τί γὰρ ἐγὼ παρ' ὄρεσιν οὐκ ἐπωλούμην; vel τί γὰρ παρ' οὐρήεσσιν οὐκ ἐπωλούμην; Hanc coniecturam probavit Buttmannus meus, qui in primo versu πάνυ omissum maluit: versu 2. Ὁ δ' οὖν ἐν — φάτναισι. Versu 3. θ' inseruit mecum. Versu 7. conieci Κεῖνος ἐφίλει δ' αὐτὸ κ. ἐν τ. κ. V. 8. Butt. tentabat ὁ δὲ γε ὄνος — ἀλῶν πυρὸν, καρπὸν φ. δ. V. 10. fortasse fuit κατηγ' ἀφ' ὕ. V. 22. ἐξέπνει debetur Buttmanno, ut 23. χρῆν pro χρῆ.

IX. Codex habet αἴφνης, v. 4. ὠρησε δέ. v. 7.

omittit λέγων a Coraio insertum. Versu 9. εὐωπῶν vulgabatur. Versu 10. σὺ inseruit Buttman. Ibid. Cod. omittit articulum τόν. v. 11. γεννητήν libri correxit Coray. Sequitur v. 12. ἠβουλήθη. v. 13. ἐκ τοῦ τέγους κλαγγήν. Suidas verum dedit, sed idem βοήσας habet. v. 14. Codex μαθήσεις. v. 15. ὠρομαθὴν ἀπολέσας; πῶς. Suidas ὠρονόμον habet. v. 19. pro vulgato οἶδας Coray οἶδα malebat, et deinceps δειπνήσω. Codex dat δὲ δεῖ σχεῖν τι δειπνήσει. Debebat esse ὅ,τι δ.

X. Codex dabat τὸ ἔργον ἐπληρώθη, λύειν μέλλων αὐτούς, ἢ — πρὸς αὐτὴν εἶπε· πάντως. Coray μέλλοντος scripsit et πάντως omisit.

XI. Versu 5. Codex habet ἦλθε γάρ. Versu 6. Codex habet μαλαχθεῖς. Malim παταχθεῖς. Versu 8. Codex ποιού. Coray πιού, i. e. παχύνου, malebat. v. 10. ποιότητα Codex.

XII. Versu 3. verbum εἶχε insertum e Suida in λόφος, ubi est etiam κόμη. Deinde Codex πτερίσιν habet. V. 6. ἔφησε malebat Buttman. V. 11. huc pertinere suspicor locum apud Suidam v. ἠῖων: οὐπω δὲ καιρός ἐστιν ἡῖα λύειν, ubi Toup ἡῖ ἀλλύειν malebat. v. 16. Codex habet μισθὸν δὲ πᾶσι δραγματοφόροις δώσειν ἔλεγε. v. 17. πᾶσι νηπίοις. v. 18. ita Suidas v. ἀμᾶν, ubi Codex habet νῦν ἐστιν ὠρη, παῖδες, ἀλλαχοῦ φεύγειν. v. 19. Codex dabat αὐτὸς αὐτῷ κοῦ φίλοις πιστ. Fabulam latine de alauda narravit Gellius 2, 29.

XIII. In adversariis viri docti e Bibliotheca Harlejana inscripta erat fabula Βαβρίου Βαλερίου χωριαμβικοὶ στίχοι ἐκ τῶν Δισωπειῶν μύθων.

XIV. Aldus ediderat ἐξεποτήθη. Deinceps ἐκπεσόντα τῆς ζωῆς malebat Tyrwhitt, et versu 5. φιλιτάτη, χαίροις. 6. κατὰ Θράκην idem corrigebat: alioquin Thracia egressam et in Iusciniam mutatam Philomelam statuere oportet.

XVI. Babrii esse testatur Suidas v. Νεός, ubi versum x. laudavit ita, uti scripsimus. Codex enim habet ἐν κλή-

ρω — ἐφύλαττεν. Versu 8. vulg. ἐδόκει correxit Buttm. Versu 9. εὖρε δὲ Codex dabat, versu 10. ὁ γεωργὸς — τότε παῖδα — ἐδίδασκε, v. 12. δηλῶσαι φίλους, versu 17 et 20. ἐφυγον, versu 18. δέδωκεν. quorum vitiorum partem correxit Coray, qui choliambos e prosaica oratione restituit. Subiecta fabula latina plus ingenii et artificii dramatici habere mihi videtur. E graeco versam docet ipsa inventio: auctorem a Babrio diversum quilibet agnoscet.

XVII. Scripturam Codicis βάλλη — τοξέυσει correxit Coray, qui versu 5. scriptum τόξον ἐγκυκλώσας mutavit in τόξον τ' ἐγκυκλώσας. Buttmannus meus maluit καὶ τὰ τόξα κυκλώσας. Versu 7. editur διαβάς ταῦτ' ἄντρον ἔστη correxit Butt. qui versu postremo vulgatum ἔλαβεν καὶ etiam emendavit.

XX. Scribendum videtur τὸ πτερὸν αὐτῆς, et choliambos hinc efficio:

ἔμελλεν, εἰ μὴ Χελιδὼν Ἀθηναίη
αὐτῆς τὸ πτερὸν ἐκσπάσασά μιν ἤλεγξεν.
ποιησίαντων, κολοιὸς ὦν διεγνώσθη.

XXI. Eandem barbara oratione reddidit Codex Parisiensis, ubi est εἰ μὴ γὰρ τοὺς στειλειοὺς ἐγεννᾶτε καὶ πρὸς τεκτονικὴν καὶ γεωργικὴν χρήσιμοι ἦτε, οὐκ ἂν πέλεκυς ὑμᾶς ἐξέκοπτεν. Hexametris expressit auctor citatus a Suida: τί γὰρ σθένος ἔσκε σιδήρῳ, ὑμείων εἰ μὴ οἱ ἐνὶ στειλειῶν ἀρήρει; Alia ratione argumentum tractavit auctor inter Nilanti Fab. Antiq. no. 44.

XXII. Lacinosam posuit Britannus et Italus; ex utroque exemplo redintegratam emendavi. Ita dabit Tyrwh. δρυμῶνα, et ante ἀπελθοῦσα εἶρε usque ad καὶ χαίρειν verba media omitebat. Deinceps γείτων σοὶ habet, νωθρός, ante τὸ κέρας omittit καὶ εἰ τὰ ante πολλά. Contra male Fl. εἰς βασιλέα, ὅτι habet.

μὴ πάλιν με ζητήση. Haec desunt in Tyr. Sensum loci nondum reperi. Deinceps τυφλώθη Flor. et post ὁ δὲ λέων usque ad ἐγὼ δὲ μόνῃ lacunam habet.

ὑπὲρ σου πλεῖον. Codex σε habet, et post ἔγκατα omit-
tit Tyr. αὐτῆς: postea dat μήκοθεν σταθεῖσα. Verba μὴ
ἔτι ζήτηι — αὐτῆ εἶχεν omisit Tyr. — Choliambos Babrii
hinc exsculpsit Britannus hos: ἄρκτος δὲ νωθρή, πάρδαλις
δὲ θυμώδης. 2. σὺ δ' οὐδ' ὑπέστις κνήσιμα χειρὸς ἀρρώ-
στου. 3. ὄμνυμι γὰρ σοι φύλλα πάντα καὶ πηγὰς. Hexa-
metrorum haec fragmenta habet Suidas v. Ἄδεν, Πολλόν,
Ἡπεδανός, Φήλων:

οὐδέ οἱ οὐδ' αἶθων ἄδε πάρδαλις, οὐνεκα θυμῷ
ἐμπλείη· τὸ δὲ πολλόν ἀγήνορα μέμφετο τίγριν.

— — — — — ἐγγύθει δ' ἔστι

ἠπεδανοῖο λέοντος — —

κίρδεσι φηλωθεῖσα τοῖ κερμάς.

XXV. In prosaica oratione hos versus reperit Tyrwh. :
ὁ δ' οἰκόσιτος πρῶτος ἦλθε δειπνήσων. 2. μύρμηκος εἶπε,
τῆς βίον ταλαιπώρου. Hexametrum fabulam excerpit
Suidas v. Ἐταιρείη: Θέντο μετ' ἀλλήλοισιν ἑταιρείην μὲ
δοιῶ, οὐ κάθομα ζῶοντες· ὁ μὲν κατὰ νεῖον ἐρήμην ἐστρέ-
φεθ', ὃς δὲ δόμοισιν ἐν ἀφνειῶν τρέφει ἀνδρῶν.

XXVI. Choliambos hos inclusos detexit Britannus:

— — — θεοὶ πάντες

ἔγημαν, ἦν εἶληφ' ἕκαστος ἐν κλήρῳ.

et alterum:

αὐτῆ δ' ἀκολουθεῖ πανταχοῦ βαδιζούση.

E libro XX. Theopompī Philippicarum Theo Progymn.
p. 12. ed. Basil. annotavit: ὁ τοῦ Πολέμου καὶ τῆς Ἰβρεως
μῦθος, ὃν ὁ Φίλιππος διεξέρχεται πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας
τῶν Χαλκιδέων.

XXVII. ὁ δὲ συνεχῶς κατέπιπτε μηδὲν ἰσχύων. Prae-
ter hunc alios choliambos Britannus annotavit:

σὺ γὰρ εἰς ὄνον με μετεποίησας ἐξ ἵππου.

καὶ πῶς πάλιν ἔχειν ἐξ ὄνου θέλεις ἵππον;

Fortasse hi etiam iambi latent: σάλπιγξ ἐφώνει, τὸν
ἵππον χαλινώσας ὁ δεσπότης καὐτὸς ἐπέβη καθοπλισθεῖς.

Postea: ἕως μὲν πολέμου καιρὸς ἦν, ἐκρίθιζεν, ἔχων συνεργὸν ἐν πάσαις ἀνάγκαισι.

XXVIII. Narrationem mutilam annotavit Britannus. Similem habet Phaedrus 4, 12. Nilanti Ant. Fab. 49. Rom. 37.

XXIX. Florentinum exemplum docet, quantum sibi licere existimaverint grammatici in excerpendis et transponendis Babrii fabulis. Multo enim plura versuum vestigia et manifestiora reliquit Florentinus scriptor, quam Bodlejanus. Doctissimus Coray p. 412. coniecit in Florentino specimine scribendum: ὄστράκῳ ἐγγράφειν τὸν Ἑρμῆν τὰς ἁμαρτίας ἐκέλευσεν ὁ Ζεὺς, καὶ εἰς κιβωτὸν σ., ἵν' ἐρευνήσας — συγκεχυμένων. Buttm. meus effecit hinc versus tres: Ζεὺς ὄστράκοις γράφονθ' ἁμαρτίας Ἑρμῆν ἐκέλευσε ταύτας εἰς κιβωτὸν σωρεύειν, ἵν' ἐρανίσας ἐκάστου τὰς δίκας πρῶσση. Equidem Θνητῶν desidero, quod primo versui insero, Ἑρμῆν in alterum translocato.

XXX. E vulgata duos choliambos Britannus restituit:

Ἥμιονος ἐκ κριθῆς ἔτρεχε παχυνθεῖσα,
σκιρτωῖσά τ' ἔλεγεν, Ἴππος ἐστὶ μοι μήτηρ.

Addo tertium: ἐγὼ δὲ ταύτης οὐδὲν εἰς δρόμον χείρων. Sed deinceps narratio est manca, quam vulgata ita continuat: καὶ ποτε ἀνάγκης ἐπελθούσης τρέχειν, ἐπειδὴ τοῦ δρόμου ἐπαύσατο, τοῦ πατρὸς ὄνου εὐθύς ὑπεμνήσθη.

XXXI. Postremum choliambum Britannus addita voce ὦταν composuit: reliquos tres Suidas servavit.

XXXII. Choliambos hinc effecit Britannicus editor hos:

Σικτὴ ποτε πάρδαλις φορεῖν ἐκανχίτῃ
ζῶων ἁπάντων ποικιλωτέραν δέξθιν·
πρὸς ἦν ἀλώπηξ εἶπεν, Ἀλλ' ἐγὼ σοῦ τῆς
δορῆς ἔχω γε ποικιλωτέραν γνώμην.

Mihi in postremis elegantius, transposita particula γε et omissio verbo εἶπεν, scribi posse videbatur: Ἀλλ' ἔγωγε σῆς κρείττω δορῆς καὶ ποικιλωτέραν ἔχω γνώμην.

XLVII. Ipse Suidas scripturam τὰδικα annotavit; altera eaque falsa est τὰ γῆς.

XLVIII. ταῦρον χολὸν coniecit dubius Tyrwhitt.

AD MENANDRI SENTENTIAS SINGVLARES ANNOTATIONES.

Versu 3. e Menandro laudato Stobaeus Tit. 109. dat ἀποδίωκε. Versum 5. tanquam Christiani scriptoris foetum damnavit et omisit Brunck. In Vindob. 2. scriptum est θνητὸν σῶμα. Versu 7. Aldina dedit βουλήν δὲ παντός. Versu 10. Codex Vind. 2. dabat ἀχ. ἀνήρ. Versum 13. e Menandro laudavit Stobaeus Tit. 7. Versu 14. εἰς τὴν δίκην dat Vind. 2. Habet Stobaeus Eclog. p. 128. Versum 21. non intelligo, nisi ἥτιονες fuerit scriptum. Versu 24. vulgatur ἀνδρῶν δὲ φαύλων. Ὄρκον γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω dixit Xenarchus, *in vento et rapida scribere oportet aqua* Catullus. Versum 25. habet Stob. Tit. 3. Versum 26. habet Stobaeus Tit. 9. Versum 27. habet Stobaeus Tit. 1. V. 29. Codex dat ἀγεθός, non ἄριστος. Etiam olim ἄριστος fuit Stephano suspectum. Versu 30. scripturam μαραινεται memorat Stephanus. Versu 31. Vind. 2. dat φύγον pro φίλος. Versum 32 et 33. vitiosos, uti dant Codices, hic apponam. Vind. 1. habet: ἅπαντ' ἀφανίξει γῆρας, ἰσχὺν σώματος, ἀκοήν, ὄρασιν, κάλλος, οὐκ ἔσθ' ἡδονή ἐστι. Vind. 2. ἅπαντα ἄφ. — οὐκέτι ἡδονήν. In Aldina est tantum ἅπαντ' ἀφανίξει γῆρας, ἰσχὺν σώματος. Versum 34. habet Stob. Tit. 3. Vers. 39. vulgo scribitur ἅπασιν εὖ πράττουσιν ἡδομαι φίλοις. Guelf. ἅπαντας εὖ πράττοντας ἴδομεν φίλους. Versum 40. habet Stob. Tit. 1. Versum 41. habet etiam Vind. 2. sed λογίζεσθω dat. Versu 42. vulgatur ποιῶ pro τελῶ. Versum 47 et 48. tanquam Euripideos habet Stobaeus Tit. 23. et altero versu

dat ὅταν σφαλῶμεν, οὐ γιγνώσκωμεν. Versus 49. iterum sub numero 60. ita scriptus extat: βούλου δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνου. Vind. 2. consentit cum priore scriptura, quam dedi, sed μόνον in fine habet. E Guelferb. sub litera β et no. 24. excerptum reperi hunc versum: βουλήν δαρὸν πᾶσιν ἔχειν, μὴ σύντομον, quem vitiatum et hunc ipsum nostrum esse suspicor. Versu 50. Brunck. πονηρία edidit. Versus 52. sensum aliter reddit Brunckiana versus 423. οὐδείς ἐπλούτησεν ταχέως δίκαιος ὢν. Post versum 52. sequuntur versus in Vindob. 2. Menandro adscripti: quorum tertius ἄδολος habet scriptum pro vero ἄβουλος. Quartus exhibet ἀλύπως ἄξεις. Editus ἄλυπον ἔξεις. Versus 53. positus a Stobaeo Tit. 183. Diphili dicitur esse. Versum 55. Clericus habet p. 260. Versum 56. fortasse emendabis ex Aldino: γίγνου δ' ἐς ὄργην μὴ ταχύς, ἀλλὰ βραδύς. Versu 57. Vind. 2. βεβαίως distinctis literis scriptum habet. Versu 59. ἦν δικ. habet Stobaeus Tit. 9. Versu 63. Codex ὡς dabat, editus ὅτι. Versum 64. habet Stobaei Tit. 9. Versum 65. cum versu 67. coniunctum olim fuisse censuit Stephanus. Pro ὄρθῆς alibi ἐστίν legitur. Versu 66. editur ἅπασι καίθανεῖν. Versu 69. editur πρὸ παντός. Guelf. dat βουλήν πρὸ πάντων ἐντίμως ἔχειν, quem pro inedito habuit commentator Guelferbytanus. Stobaeus Tit. 79. Philemoni adscribit β. γονεῖς πρὸ παντός. Versu 72. Codex uterque Vindob. βέλτιστον dabat. Post σῶμα editus γε interpositum habet cum Stobaeo Tit. 1. Versum 74. habet Stobaeus Tit. 66. Philetæ adscribens. Post versum 74. e Guelf. interserui versum, adiecta particula δὲ ex edito, ubi sic scriptus extat: Εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστίν ἔμψυχος θεοῦ. Vulgatam tamen praefero. Versus 75. Crateti tributus extat in Stobaei Tit. 33. Versus 76. eidem Crateti tribuitur ibidem Tit. 17. Versu 77. Codex dat τρέχης per compendium scriptum. Versu 78. editur γυναικὶ πάση. Vind. 2. κόσμος ἢ σιγὴ πέλει. Versu 80. Vind. 2. γυνὴ ἐν οἴκῳ. Haud scio, an

idem sit editus versus 112. *γυνή δικαία τοῦ βίου σωτηρία*. V. 84. Editus habet *καὶ πάλιν κομίζεται*. Vers. 86. Versus a Stobaeo Tit. 66. Philemoni adscriptus habet *ὃς ἐθέλει, non μέλλον*. Vers. 87. In Aldina collectione erat *γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κοῦ χουσία*. Brunck. dedit *οὐχὶ χουσία*. Mecum ambo Vind. Versum 89. Diphilo tributum habet Stobaeus Tit. 66. sed *ἀγαθῆς* pro *ἐσθλῆς* scribit. Versum 90. idem ibidem Chaeremoni tribuit. V. 96. ex Euripide laudavit Stobaeus Tit. 114. V. 97. Vind. 1. dabat *γάμος ἐν*. V. 99. Codex Vind. 1. habet *γύμναζε δαῖμ', ἄνδρα γὰρ μὲ γυμνάζεις*. Emendavit Anthimos Gazes. V. 102. Vind. 2. habet *γέροντος — νέου*. V. 103. Vind. 2. *γελιῶ ἰδὼν μωρὸς* dat. Vers. 105. *γυνή κολακεύει σε τ' ἰλαχα*. Vind. 1. *γυνή σε κολακεύει τούνεκα βλάβη μόνον*. unde alii versum reconcinnabunt. V. 106. Codex *γάμη* dabat, unde fortasse *γάμης* malis scriptum. Versum 107. Aeschilo Prom. 529. vindicavit Brunck. Aldina collectio *γλώσσης ματαιίας — προσέροχεται* dedit, aliae *προσγίγνεται*. Versu 108. Vind. *γλώσσης* pro *γνώμης* dabat. Habet Stob. Tit. 1. Versum 109. habet Stobaei Tit. 9. Versu 110. Vind. 2. dat *δεῖ τοὺς φίλους τὴν πίστιν οὐ λόγοις ἔχειν*. V. 111. idem δ. *γεγονῶς*, et versum eundem bis positum habet deinceps. Versum 112. Vind. 1. sic exhibet: δ. *ἴσθι μ. ἢ κακολόγος*. Eundem post versum 124. sic repetit: *δύσμορφος εἶναι μ. ἢ κακολ.* Editus habet *εἶην — ἢ καλὸς κακός*, ut Stobaeus Tit. 64. Euripidi tribuens. In Aldina est *δύσμοιρος ἴσθι μᾶλλον ἢ κακηγόρος*. Versu 114. Codex dabat *ἴσθι ἵνα δικαίων τύχης*. Versum adhuc vitio laborare non dubito, quanquam ita scriptum habeat Stobaei Tit. 9. Versum 115. Menandro tribuit Stobaeus Tit. 89. Versu 117. Vind. 2. dat *μὴ συνείσφραε μαχομένους φ.* Versu 118. Scholiastes Theocriti *παρούσης* habet, ut cum Erasmo monuit Stephanus. Versu 121. *συμμάχου τείξῃ θεοῦ* editus habet cum Stobaeo Tit. 9. Versu 125. Stobaeus Tit. 69. ex Euripide rectius

posuit γέροντι, non γαμοῦντι. Versum 126. Vind. 1. ita scriptum habet: δυναὶ γάρ. Ex Euripide δειναὶ μὲν laudavit Stobaeus Tit. 71. Versu 127. Guelf. ὄλον βίον habet. Vterque Codex initio articulum τὸν omisit. Ita vero ordo turbatur alphabeticus. Versu 128. Codex dabat γέγονα γῆ. Editus: δαίμων ἑαυτῷ πλουσίαν γῆμυς ἔση. Post versum 129. alter e Vindob. 2. Menandro tribuitur a Stobaeo Titul. 9. ubi est ἄν ἦς. Tertius vulgo ita scribitur: δίκαιος ἀδικεῖν οὐκ ἐπίσταται τρόπος, ut in Stobaei Tit. 9. Versus 132. est in Stobaei Tit. 1. Versus 134. editus habet ἐν τοῖσι δεινοῖς. Ante Brunckium erat ἐν τοῖς δὲ δεινοῖς. Cum Vind. 1. consentit alter. Versum 135. habet Stob. Tit. 1. Versu 136. Codex πλάσαις dat. Versu 138. Brunck. κακοῖσι scripsit. Vind. 2. τοὺς φίλους εὖ. Versu 140. τοι τὰ γὰρ ὅ habet Stobaei Tit. 29. Versu 141. Codex dabat τοῖς σοφοῖς βουλή. Versu 144. ἔσο κρίνων dat Guelf. Versu 145. vocabulum αἰσὶ Codex omisit. Versum 146. supra variavit auctor versus 133. Brunck. πράξιν habet, Codex τιμῶν. Versu 148. alii legunt εἰ δὲ μὴ, χρόνος, ut e Diogene Laertio annotavit Stephanus p. 289. V. 149. Codex γε inserit ante εἶ-
 γαι — τὸν, et deinceps τὸν ἀλλότριον dat. Habet Stobaeus Tit. 1. Versum 150. Codex mutilum dabat πλ. κύπρις, πεινώσι. Est Euripidis, teste Athenaeo, qui πεινώντι habet, Scholiastes Sophoclis πεινώσι. Versu 151. Vind. 1. εἰσὶ καὶ ἐν γ. ἄ. ἐνεισιν ἐν γυν. Versu 152. οὐκ ἔστιν ἰδεῖν Codex dabat. Versu 153. Brunck. ἀλήθειαν scripsit. Nobiscum Stob. Tit. 1. Versum 154. habet Stob. Tit. 5. Versu 158. σιγηλὸς scripsit Brunck. Versu 160. Stobaeus Tit. 114. ex Euripide laudavit ἐμπειρία τε: iterum Tit. 5. Versu 163. φυλάξεις scripsit Brunck. Codex τὰ μικρὰ ἀπολέσεις dabat. Versum 164. habet Stobaeus Tit. 21. Versu 165. Codex dabat εὐχου ἔχειν τι, κἂν ἔξεις ἔχε φ. Versu 166. Codex ὦ omisit. Versu 167. editum σὺν μυθίοισι. Guelf. ἐν μυθίοις τὰ σῦτα κα-

λά γηπόνοισι dat. Valgatam tuetur Stobaeus Tit. 29. Post versum 167. versus tertius in Vindob. 2. scribitur *ὅς πάντα ὄρα*. Philemoni adscribitur a Clemente Strom. 5. pag. 606. Guelferbytani Codicis versus alter sententiam habet eandem cum versu Philemonis apud Stobaeum Tit. 104. *εὐπειστον ἀτυχῶν ἐστὶν ἄνθρωπος φύσει*. Versu 168. Vind. 2. *κράτιστον* dat, deinde *εἰ — κρατεῖς*. Versus 170 idem videtur esse cum versu 181. sed variatus a librario. V. 172. Vind. 2. *ὡς ἀγόμεθα*. Uterque *γὰρ* omisit. Versum 174. habet Stob. Tit. 1. Versu 175. *εὐπορώτερος* e Stobaeo Tit. 122. Brunck. praetulit vulgatae. Versu 177. Vind. 1. dat *γαμικός. ἀνδρός* pro *πάντα* dat Guelf. no. 65. Versu 178. vulgatum *συνάγειν* correxit Brunck. Versu 179. editum *οὐκ ἐλεύθερός γ' ἔση*. Codex *εἶτι ἔσται* dabat: nobiscum etiam Stobaeus Tit. 66. Hippothoo tribuens, Euripidi vero in Tit. 65. Post versum 181. priorem dedit Vind. 2. alterum Guelferb. Versu 187. Vind. 1. dabat *πολλά — ἐμβάλλει*. Vind. 2. *ἔβαλεν*. Versu 188. Codex dat *ἐραῖν* pro *κρατεῖν*. Versum 189. habet Stob. Tit. 3. V. 192. ante Brunckium erat *ἐκάστου γὰρ γένους*: is e Stobaeo Tit. 85. *ἐκάστω* restituit. V. 195. Codex omittit *τῶν* et *πάντων* dat. V. 197. Ita Vind. 2. Alter *γαμεῖν* habere videtur, et *κράττει*. Versu 199. *παρὰ καιρὸν* dat Guelf. no. 72. V. 200. Initium in Codice deest: supplevit Anthimus Gazes. Versum 201. habet Stobaeus Tit. 1. Versus 203. nescio num expressus an vitiatum sit ex edito 459. *κρεῖττον σιωπᾶν ἢ λαλεῖν ἢ μὴ πρόπει*. Ipsum hunc versum tamen Codices infra sub litera *κ* posuerunt ita scriptum: *κρ. σ. ἢ λαλεῖν μάτην*. Sed Vind. 2. *ἐστὶν* interserit post *σιωπᾶν*. V. 204. Vulgo est *πολλοῖς ἀπόκρισις ἢ σιωπὴ τυγχάνει*. Vind. 2. dabat *ἢ σιωπὴ τοῖς πολλοῖς ἀπόκρισις ἐστὶν*. Vind. 1. omisit *ἐστὶν*. Guelf. numerat hunc versum 76. et dat *ἢ γὰρ σιωπὴ τοῖς σοφοῖς ὑπόκρισις*. V. 206. habet etiam Guelf. no. 75. Post versum 206. secundus e Vind. 2. excerptus

vulgo sic scribitur: *Ἡ κοιλία καὶ πολλὰ χωρεῖ κώλικα*, ut in Stobaeo Tit. 17. Tertius in editis sic legitur: *Πενία δ' ἀγνώμονιάς γε τοὺς πολλοὺς ποιεῖ*, unde δὲ inserui, omissa particula *γε*. Quartus est in Stobaei Tit. 11. Versum 207. tanquam a Christiano profectum reprobavit Brunck, etiam olim H. Stephanus p. 264. qui scripturam *εὐθεός* commemoravit. Versu 209. editum *κακὰ τρία*. Nostram scripturam habet uterque Vind. Sed Guelf. *πῦρ, καὶ τρίτον γυνή κακὰ*. Versus 214. editus: *πάντες καλῶς ζῆν θέλουσιν*. Nostrum ordinem habet uterque Vindob. Versu 215. editum *συνεργῶν*. Guelf. no. 77. *θεοῦ συνεργοῦ* habet. Versu 216. edita *θεὸς μ γασίος*: scriptura nostra praestat: contra visum Brunckio, qui e Stobaei Tit. 79. alteram scripturam posuit, ubi Mevandro versus adscribitur. V. 218. posuit etiam Gregorius, ut et eum, qui illi est oppositus: *Ῥαῖς φρενῶν μοι μᾶλλον ἢ βυθὸς τύχης*. Versum 219. habet etiam Guelf. pro inedito habitum ab Heusingero. Versum 220. expressisse videri potest auctor versus primi e Vindob. 2. excerpti: *θεὸς ἀμαρτάνουσι παρίσταται*, ubi δὲ et negationem addidi. Versu 221. Brunck dedit scripturam Stobaei Tit. 22. ubi Demonacti adscribitur. Versum 223. habet etiam Guelf. Pro inedito habuit Heusinger. Versu 226. vulgatum *κακὴ γυνή* correxerat Brunck. Vind. 2. *θηρίων πάντων* habet. Versum 227. habet Stobaeus Tit. 22. Versu 228. editum *θεοῦ γὰρ οὐδεὶς εὐ. βρ. ἄνευ*. Cum nostris Codd. facit Stobaeus Eclog. p. 36. Versum 229. Sophocli tribuit Theophilus ad Autolyc. II. p. 77. Post versum 229. tertio e Vind. 2. exscripto Codicis scripturam dubiam inter *κρατεῖν* et *κρατῆσαι καὶ επιθυμίας* vulgatae posthabui. Versus 230. reddit proverbium *ἰερόν ἢ συμβουλή*, de quo Zenobii Centur. IV. Adag. 40. Versu 231. editum *ἴσος μὲν ἴσθι πᾶσι, κἄν προὔχης βίῳ*. Guelf. *κἄν ὑπερέχης βίῳ* dat. Vind. 1. *ὑπερέχεις τῷ βίῳ*. Versu 232. Codex omittit verba *δὲ γε*. Versu 235. Codex habet *ἴσον πέφυκεν ἄσπ.*

Versu 238. Codex dabat ἴσον ἐστὶν ὀργή καὶ θάλασσα.
 Versu 239. Codex ὄχλοι dabat. Versu 241. Guelf. γυναικῶν habet. Versu 243. Guelf. πάντα dat. Versu 247. Vind. 2. dat ἐν κακοῖς ἀπληστία. Versu 252. Vind. 1. οὐδεὶς ἐσκοπεῖ dabat, Guelf. χροὴ σιωπᾶν. Versum hunc pro inedito habuit Heusinger. Versu 253. Vind. 2. dabat τὸ δ' ὑπεργηροῦν κακόν. Versum 254. habet etiam Guelf. ineditum censuit Heusinger. Versu 258. Brunck dedit μὴ λαβεῖν βούλου ποτέ. Versu 259. Codex omisit verbum ἀθλιώτερον. Versu 260. Vind. 2. no. 82. ἐστὶν post σιωπᾶν inserit cum Stobaeo Tit. 33. Editum σιωπᾶν ἢ λαλεῖν ἂ μὴ πρέπει. Versu 261. οἷς ὕβριν τὸ ζῆν φ. Brunck dedit. Versu 262. γὰρ et ησιν οὐκ ἔχει in Codice desunt. Pleniorē, omisso tamen γὰρ, habet Vind. 2. Versu 265. καλόν γε edidit Brunck. Versu 266. Codex dabat Καλὸν τὸ μὴ ζῆν. Stobaeus Tit. 120. e Sophocle posuit Θανεῖν ἄριστόν ἐστιν ἢ ζῆν ἀθλίως. Versu 267. σφόδρα Codex cum Aldina dabat, σοφὰ cum H. Stephano praetulit Brunck. Versum 268. sic dedit Brunck.: ἐστὶν δὲ καρπὸς ἀγαθὸς εὖτ. βίος. Certe ἀρετῆς praestat vulgato ἀγαθός, quanquam illud habet etiam Stob. Tit. 1. Versum 270. Antiphani adscribit Stobaeus Tit. 95. Post versum 272. prior e Vind. 2. vulgo φέουσι scriptum habet, non φέρουσι, ut Stobaeus Tit. 1. Versu 274. cum Aldina εαυτὸν praeferebat Brunck. Versum 276. vulgata sic scribit: Τιμὴ πέφυκε πᾶσι π. β. Versu 277. Vind. 2. dat λόγῳ μ' ἔπεισας, ut Aldina. Versu 278. vulgata habet λόγῳ διοικεῖται βροτῶν βίος μόνῳ. Versu 279. Aldina dedit λόγος γὰρ ἐστὶ λύπης φ. μ. Brunck λόγος γὰρ ἐστὶ φ. λ. μ. Versu 280. νόσους edita et Stobaeus Tit. 98. Versu 282. Vind. 2. dat τοῦ βίου ὄρμος τοῦ βίου δ' ἀλυπία, superscripto πλόου. In Aldina est Πλοίου λιμὴν μὲν, ἀλ. Vers. 283. Stobaeus Tit. 114. Menandri in versu habet λύπην — θεραπεύειν φίλος. Cum Codice facit Aldina Collectio praeter λύπην. Versu 285. Guelf. pro ἔπος dat ὄπερ.

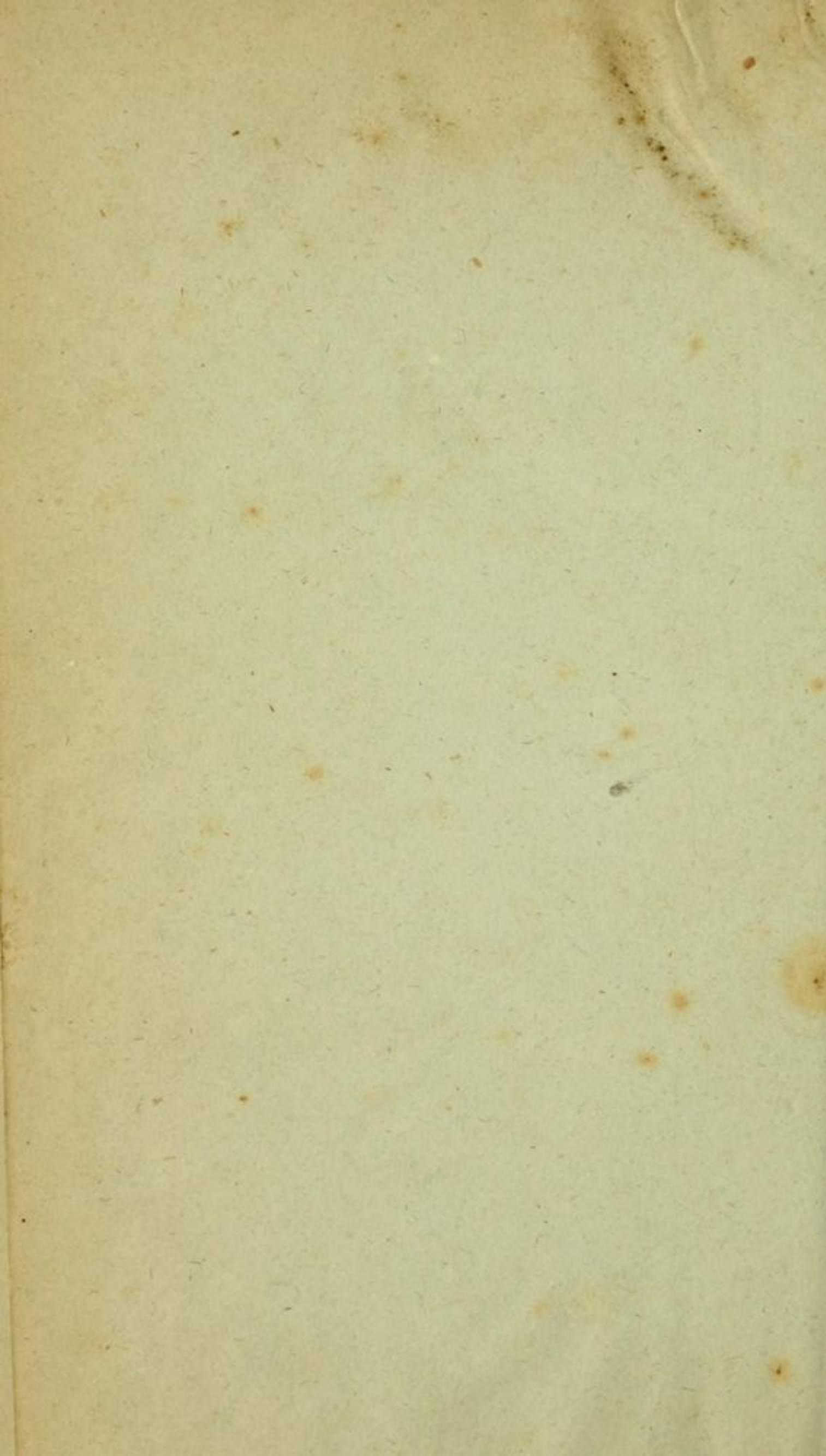
Versum 286. Aldina ita scribit: *Μισοῦντα μίσει καὶ φ*
 Versu 287. Aldina dedit *δεσπότου μεῖζον*. Rectius sub
 Menandri nomine Stobaeus Tit. 60. habet *μεῖζον οἰκέτου*.
 Versum 290. e comparatione Menandri et Philemonis retulit
 Clericus p. 276. versu 695. Versu 291. Vind. 1. *φλυάρω*,
 Vind. 2. *συμβιοῦν* dat, mira variatione. V. 292. habet
 Stobaeus Tit. 3. V. 298. habet Stobaeus Tit. 29. V. 299.
 particula *μὲν* minorem dat Codex. Manus secunda deinceps
φυγεῖν fecit. Versum 300. Menandro tribuit Stob. Tit. 101.
 Versu 306. scriptum maluit Brunck *ὄργῆς μέγιστόν ἐστι φ. λ.*
 V. 307. *πάντα γήρασε* dat Guelf. no. 126. *σκιάν τ. γ. χρόνος*
 Stobaeus Ecl. p. 228. Versu 309. *ἕκαστον* Aldina habet.
 Versum 310. habet Stob. Tit. 1. Versu 311. *βίος συμ-*
φορᾶς πολλὰς φέρει dat Guelf. no. 130. quam scripturam
 memoravit etiam Stephanus. Versu 312. Vind. 2. dat *ἂν*
εἶπη, Stobaeus Tit. 2. ex Menandro dat *ὅτιαν εἶπη*, rectius.
 Versu 315. Vind. 2. *μήπω λάβης* dat. Versu 317. Codex
εἰ διδ. dabat. Versu 318. alibi *χρόνω* pro *νόμω* legitur,
 quod praeferebat Stephanus. Versu 319. editum *δυστυ-*
χήματα. Versu 320. *ἐστίν* e Stobaeo Tit. 3. addidi, ubi
ροεῖν legitur, ut in Aldina. Versu 321. *δὲ* omisit Vin-
 dob. uterque. Versum 322. habet Apostolius Prov. 13,
 77. Versu 323. Codex uterque Vind. *χρήσιμα* dabat.
 Versu 325. editam scripturam non praeferam *νέω δὲ σι-*
γαῖν μᾶλλον ἢ λαλεῖν πρέπει. Mutavi tamen ἢ in negatio-
 nem. Versu 326. Vind. 1. dat *γὰρ διάβολος τὰ κρείττο-*
νος αἰεί. Guelf. *γὰρ αἰεί ἢ διαβολὴ τοὺς κρείττονας*. Versu
 328. Codex *νόμοις — νέμε* dabat. Versu 332. editum *τῷ*
βίω deterius. Versu 333. *νόσον πολὺ κρείττον* editum,
 ut in Stobaeo Tit. 98. Versu 334. Vind. 2. *παρεκδρά-*
μης. Versu 336. *ἐπάρχει* dat Vind. 2. Versu 339. Codex
νόμοις omisit, quod ex Vind. 2. accessit. Simplex *ἀκθ-*
λούθει dat Vind. 1. Versu 340. *κατὰ πολλοὺς τοὺς τρό-*
πους dabat Codex. Versu 341. *αἰεί* omisit Codex; et
καθ' ὑστέρου. Versu 343. *αὐνετός — κακουργίαν* edi-

tum, ut in Stobaei Tit. 3. Versu 344. minus eleganter Guelf. ἔσο καὶ ζῆσον καλῶς. Versum 345. Codex sine truncatum habet ἔσο, sic. Haud scio, an sit praeterenda scriptura Vind. 2. προτίμα, καὶ γὰρ ποτὶ ξένος ἔση. Versu 346. ξένον δὲ editum. Versu 348. οὐχ αὐτὸν φιλεῖ editum. Versu 350. Vind. 1. dabat οὐσίας, uterque ἔστιν. Versu 351. editum λύπης χειρὸν ἀνθρώπων. Versu 352. δι' ὀργῆς Guelf. Stobaeus Tit. 20. οὐδὲν εἰ βούλ. dat. Alibi τὸ μέλλον ἀσφ. minus recte legitur. Versu 353. τιμιώτατον Vind. 2. Habet Stobaei Tit. 3. Versu 354. μικρὸν λέγειν dat Guelf. Versu 355. κράτει pro χάριτι dat Vind. 1. sed alter versum alterum adiicit, quocum videtur sententia coniunctus haesisse. Ceterum Vind. 1. dabat praeterea μὴ ἐκφάνης, Vind. 2. φάνης. Versu 359. οὐδενί editum. Versu 360. μικρὸν editum, πολλὰ Vind. 1. dabat. E Menandro Stobaeus Tit. 18. ὀλίγ' ἀν. habet. Versu 361. ὁμιλίας δὲ τὰς γεραιτέρας φ. editum. Vind. 1. φίλει omisit. ὁμιλίαν γεραιτέραν ἀσφαλῶς ἀεὶ φίλει Vind. 2. Ex Euripide τὰς γεραιτέρας laudat Stob. Tit. 114. V. 362. πεπαιδευταί Codex habet. V. 364. Codex μὲν et βλέπεισ omisit, ut Stobaei Tit. 3. Versu 365. Codex dabat θεὸς φιλεῖ. Editum ὃν οἱ θεοί. Versu 369. πολλοὺς κακὸν Codex dabat, et versu 370. ἐν εξαμαρτάνει nou habet. Stobaeus Tit. 20. πολλοὺς — κακὰ habet. Versu 373. Codex dabat μεγιστιόν στιν ἀρετῇ, omisso βροτοῖς. Habet Stob. Tit. 1. Versu 375. κάκει est in Codice. Versum 376. fortasse e Br. 404. redintegrabis: Οὐδὲν πενίας βαρύτερόν ἐστὶ φορτίον. Post versum 377. alterum e Vind. 2. nondum intelligo, quid sibi velit: alterum Guelf. editi libri sic scribunt: καὶν δικαίως ὀμνήης. Versu 381. editum καιρὸς ἀνδρας οὐκ ὄντας ποιεῖ ineptissime. Codex ὄντως dabat. Versu 384. editum παραίτιος pro διδάσκαλος. Versu 385. οὐδὲν πενίας β. στί φ. editum est. Versu 386. Chaeremoni adscribit Stobaeus Tit. 31. Versum 387. ordinem Guelf. secutus in fine

additum πατήρ resecui. Vind. 2. dabat ὁ θρόνος
καὶ οὐχ ὁ γεννήσας πατήρ. Versu 390. δὲ omisit
Codex. Versu 392. editum παρὰ καιρὸν ῥιφθὲν
ἀνατρέπει βίον. Versus Guelf. prior editur ἂν γυ-
ναῖκα μὴ τρέφης. In altero Codex dabat ἠργυρωμένη.
Versu 396. editum σοφία γὰρ ἐστὶ καὶ μαθεῖν ὃ μὴ
νοεῖς, ut in Stobaei Tit. 3. Versu 397. δὲ omisit
Codex, habet Stobaei Tit. 3. Versu 398. editum adsci-
vi in locum scripturae Codicis: σοφία σοφῶν γὰρ γίνεται
σύμβουλος. Versu 399. editum κρεῖττον σιωπᾶν ἢ. Ver-
sum 400. habet Stob. Tit. 1. Guelferbytanus primus
vulgo scribitur ὅς τὰ πάντα. In Stobaeo Tit. 3. προσκόπτει
est. Alter ita: πρῶτον εὐρέθη, ut in Stobaei Tit. 3. Ver-
sum 401. e Menandro Iustinus de Monarchia p. 109. ita lau-
davit: Τὸ γὰρ — κρίνω θεόν. De agello sermo est.
Versu 402. φοβοῦ editio habet, quod, diversa tamen sen-
tentia, verum etiam est. Versu 405. editum τύχη τέχνην
εὕρηκας, οὐ τέχνην τύχην, sententia minus vel vera vel ele-
gante. Cum Vind. facit Guelf. Versu 406. editum μείζο-
νας βλάβας φέρει. Versu 407. Guelf. εὐπραγοῦντα dabat.
Habet Stobaeus Eclog. p. 198. Post versum 407. pri-
mum Codex non integrum dabat, sed initium tantum,
Τὰ δ' ἄγαν δούλους, no. 192. Alterum nondum alibi re-
peri. Tertium Euripidi tribuit Stobaeus Eclog. Moral.
p. 340. Versu 409. ἐγκώμια editum. Versu 412. Co-
dex habet ὑγεία καὶ νοῦς ἀγαθὰ τὰ δύο. Versu 413. vul-
go erat σώματος σωτηρία. Versus Guelferbytanus in edi-
tis legitur sic: πᾶσιν — βίου. Versu 414. vulgatum ἐν
κακοῖς μὴ παρίδης Brunck in περιῦδης, mutavit. προδοίης
Guelf. πρόδος Vind. 2. dabat. δι' ὀργῆς Guelf. Versum
417. habet Stobaeus Tit. 6. Post versum 419. Guel-
ferbytanus vulgo scriptus legitur: φίλου τρ. γ. μισήσης δὲ
μή. Versu 421. Codex dabat διανοίγει — καὶ χουσαῖς πύλας.
Versu 422. nescio an idem cum edito: ἡ δοῦσα πάντα καὶ
νομίζεται φύσις. Versu 423. minus bene editum οἴκους

ἔστιν ἀνδράσι γυνή. Post versum 424. Guelf. prior in editis habet δάκτυλός τε δάκτυλον. Alter ἀναιρεῖ pro ἀμαυροῖ. Stobaeus Tit. 125. rectius dat δ' ἀμαυροῖ πάντα κείς λ. ἄγει. Versum 425. Menandro adscribit Stobaeus Tit. 12. Versum 426. et 429. ut Comico quovis indignos et recentioris aetatis damnavit Stephanus. Versu 427. ἀνθρώποις omisit Codex. Habet Stobaei Tit. 3. Versu 429. editi habent libri σεαυτοῦ — δύνῃ cum Stobaeo Tit. 1. Sequens versus sententia coniunctus haeret priori. Tanquam Euripidis eum posuit Stobaeus Tit. 118. Versu 431. scripturam ψεύδους καταβολή praeferebat Stephanus, *ortum mendacii* interpretatus. Versu 432. editum πᾶς σοφός καὶ χρήσιμος. E Menandro laudavit Stobaeus Tit. 12. versum 425, 431. et tertium: Ψεῦδος δὲ μισεῖ πᾶς σοφός καὶ χρήσιμος. Contra Codicis Guelf. versum Cleobulo adscribit: πᾶς φρόνιμος καὶ σοφός. Versu 433. Codex τῷ δούλῳ dabat. Stobaeus Tit. 60. ex Euripidis Meleagro laudavit: Ὡς ἠδὺ δούλοις δεσπότας χρηστούς λαβεῖν. Versum 434. habet Stobaei Tit. 3. Versu 435. Guelf. dabat πάντων. Euripidi tribuit Stobaeus Tit. 90. Versum 437. e Menandro laudavit Stobaeus Tit. 83. ἔστ' ἄπιστον scribens. Codex ἔστιν ἄπιστος dabat. Post versum 438. prior Guelferbytanus. Alter vulgo sic legitur: φθοροῦσης τῆς τύχης, melius, puto.

2 A7

EM

